

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2003/22 (112) ● 7 Haziran 2003 ● 500 000 TL

*Emperyalist G-8 Zirvesi'nde yine saldırı planları hazırlandı...
Sömürü ve yıkım politikalarına karşı emekçiler yine alanlardaydılar...*

**Emperyalist-kapitalist soygun düzenine
karşı mücadeleyi yükseltelim!**

İÇİNDEKİLER

Düzenin krizi ve açmazları	
iç dalaşmayı şiddetlendiriyor	3
PETKİM işçisi büyük çatışmaya	
hazırlanıyor.	4
TÜPRAŞ'ta saldırı toplu işten atmalarla	
başladı.	5
Sınıf hareketinin mevcut	
durumu üzerine.	6-7
Şakirpaşa İşçi Kültür Evi keyfi olarak	
kapatıldı!	8
Sınıf hareketinden kısa kısa.	9
Akabe Zirvesi'nin gündemi: Ordusuz bir	
devlet, işbirlikçi bir iktidar ve	
köle bir halk.	10
Abdullah Gül İKÖ toplantısında ABD	
emperyalizminin sözcülüğünü yaptı... .	11
TOBB Genel Kurulu'nda hükümeti ve	
muhalafetiyle sermaye partileri boy	
gösterdi.	12
Irak halkı emperyalist işgali	
reddediyor!	13
<i>Ortaçağ köleliği yasalaştı...</i>	
Kölelik yasasına karşı örgütlenmeye,	
birleşik mücadeleye!	
(Orta sayfa).	14-16
Genel af dilencilikinin	
anlamı üzerine	17
15-16 Haziran...	
İşçi sınıfının militan başkaldırısı	18
15-16 Haziran Direnişi'nin ruhuyla	
mücadeleyi yükseltelim	19
<i>Emperyalist G-8 zirvesi...</i>	
Sömürü ve yıkım düzenine karşı yüzbini	
aşkın emekçinin öfkesi	20-21
3 Haziran'da yeni bir kitlesel gösteri ve	
yaygın grev dalgası.	22
<i>Doğu Almanya'da metal grevi...</i>	
35 saatlik çalışma haftası!	23
Sendika ağalarının ihaneti ve ikiyüzlü	
tutumlarına karşı mücadele hattını	
örelim!	24
İhanette "Yeni adım"!	25
İmparatorun yeni macerası.	26
<i>Mücadele Postası</i>	27

Kızıl Bayrak'tan

Gazetemizin yayına hazırlandığı saatlerde, Petkim işçileri Ankara'ya doğru yola çıkmış bulunuyordu. Ankara yürüyüşleri, Ankara mitingleri, son dönem işçi hareketinin gelip dayandığı ve dağıldığı nokta oluyor. En azından, Zonguldak'tan akan madenci selinin önü, Ankara kapılarında sendikal bürokrasi barikatına çarpıp dağıldığından beri bu böyle. Bu yüzden de, büyük yürüyüşün burjuvazi üzerindeki korku etkisi de zamanla törpülenmiş oldu. Hiç olmazsa, bürokratik denetimin varlığından emin oldukları sürece Ankara'ya gidişler onları fazla etkilemiyor. Hatta hiç etkilemiyor. Aldıkları kararları, çıkardıkları yasaları değiştirmek şöyle dursun, gözden geçirmeye bile ihtiyaç duymuyorlar.

Petkim yürüyüşünden de, özelleştirme kararını bozmasını beklememek gerekiyor. Ama gene de, hareketin bugünkü kapasitesi gözönüne alındığında, bu kitlesel yürüyüşün sınıf hareket üzerinde başka önemli etkiler yapması beklenebilir. Bu bugünkü koşullarda, esas olarak eylemin nasıl gelişeceğine bağlı olacak.

Bilindiği gibi, Avrupa da bir süredir işçi hareketleriyle dalgalanıyor. Giderek güçlenen bir eylemlilik sürecinde Avrupa işçisi, Türkiye'de de yaşanan aynı saldırılara karşı direnişi yükseltiyor. Kitlesel grevler, sokak eylemleri birbirini izliyor. Sınıfın böylesine hareketlendiği bir süreçte, G-8 emperyalistlerinin zirvesi de, oldukça güçlü protestolarla karşılanmış bulunuyor.

Avrupa'da yükselen sınıf ve kitle hareketin, Türkiye'deki hareket üzerinde de ilerletici etkilerde bulunması beklenmelidir. Petkim yürüyüşünün sonucu ne olursa olsun, işçi sınıfının köleleştirme

saldırısına karşı daha uzun vadede, daha etkili ve sonuç alıcı bir mücadele geliştirmesi ve kazanımla sonuçlandırması için koşulların giderek olgunlaştığı görünüyor.

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2003/22 (112) ● 7 Haziran 2003

Fiyatı: 500 000 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@tnn.net

Kitap istemek için e-mail adresi:

eksenyayincilik@superonline

Web: http://www.kizilbayrak.de

http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.com

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
YAYSAT

Panel

Katılımcılar

* Munzur Pekgöbeç
Hava-İş Eğitim Uzmanı* Fatma Ünsal
Eğitim-Sen 2 No'lu Şb. ÜyesiYer : Şakirpaşa İşçi Kültür Evi
Tarih : 15 Haziran 2003 Pazar
Saat : 19:00

Panel

15-16 Haziran Direnişi'nin 33. yılında
kölelik yasası ve özelleştirme saldırısı
kışkırtıcılığında işçi sınıfı hareketi

Katılımcılar

* Yol-İş Sendikası 2 No'lu Şb.
Eski Başkanı Eroan Atmaca
* AYİEP Girişimi temsilcisi

Yer : Eğitim-Sen Kartal Şubesi

Tarih : 15 Haziran 2003 Pazar

Saat : 13:00

Düzenin krizi ve açmazları iç dalaşmayı şiddetlendiriyor

İşçi sınıfı başabaş giden ekonomik, sosyal, siyasal saldırılar karşısında mücadele bayrağını yükseltip kendi gündemiyle sahneye çıkarak, ezilen kitlelerin bilincinde oluşan perdeleri yırtmak zorundadır.

Ordu ile AKP arasında yaşanan gerilim, düzenin yaşamakta olduğu genel krizin bir yansımasıdır kuşkusuz. Ne salt orduyla, ne teknelci burjuvaziyle, ne de AKP'yle ilgilidir. Çok yönlü yapısal kriz bütün bir sermaye düzeninin aşlamayan sorunudur. Bu, tüm yaşam alanlarını kapsayan, düzenin bütün kesimlerini ve kurumlarını farklı biçimlerde ve ölçülerde etkileyen, bunaltan, çaresizlik ve acz içinde bırakan bir büyük açmazdır. Düzenin farklı güç odakları arasında cereyan eden sürtüşmeler, bu sıkışmanın yarattığı bir iç dalaşmadan başka bir şey değildir.

Kriz yönetmede tökezlemek ve çok geçmeden ıskartaya çıkmak, hükümetlerin ve onu oluşturan partilerin ödemek zorunda oldukları bir faturadır. Kriz yöneteyim derken barajın altında boğulmak, son on yılda düzen siyasetinin neredeyse değişmez bir kuralı haline gelmiştir. Özal'lı yılların ardından gelen on küsur yıl içinde hiçbir parti, iki normal seçim arası dönem yaşayamadı. İşbirlikçi burjuva sınıfa yaptıkları tüm hizmetlere rağmen hükümetlerin ömürleri pek de uzun olamadı. DYP'sinden ANAP'ına, SHP-CHP'sinden DSP'sine, Refah Partisi'nden MHP'sine kadar, bir şekilde hükümet etmiş tüm düzen partileri, yapısal krizin yarattığı sıkıntılardan paylarına düşeni politik fatura olarak ödemeyi bir çeşit olağan bedel saydılar. Bu politik bedelin karşılığını ise bir dönem hükümet etmiş olmanın sınırsız olanaklarıyla, deyim uygunsuz ekonomik olarak fazlasıyla aldılar. Yolsuzluk, rüşvet, hırsızlık, hortumlama, bütün bu yollarla ceplere indirilen milyarlarca dolar ve bu arada sermaye aygıtlarında edinilen konumlar politik bedelin ekonomik karşılığı oldu.

AKP de hizmetlerinin karşılığını almaya çalışıyor

AKP'yi de ağır bir politik bedel bekliyor. Daha hükümet olduğu ilk andan itibaren, seçim öncesinde demagoji konusu ettiği "işsizlik, yoksulluk ve yolsuzluk" sorunlarını unutup, esaslı bir sermaye partisi olduğunu ispat etti. 7 ay içinde sermayeye, belki henüz emekçi kitleler tarafından yeterince idrak edilmeyen büyük hizmetlerde bulundu. Vergi affından, mali miladın kaldırılmasından ya da "AB'ye uyum" diye yutturulan yasal düzenlemelerden söz etmiyoruz. "Tarihi hizmet" nitelemesini hak eden asıl icraat, kölelik yasası ile "17 yılda yapılmış olanları bir yılda yapmak" için son hız uygulamaya konulan özelleştirme saldırısıdır.

Tayyip Erdoğan, bütün bu hizmetleri karşılığında, TÜSİAD ve TOBB kodamanlarının takdirini almakla yetinmek istemiyor. Herşeyden önce siyasal ifadesi olduğu ve kendisinden desteğini siyaseten de

esirgemeyen islami sermayeyi beslemesi lazım. Yani sıra AKP, seçmen kitlesinin duyarlı olduğu noktalarda bazı küçük açılımlar yapılmasına göz yumulmasını da, hakkı olan bir karşılık olarak görüyor. Zira %34'lük oy desteğinin büyük bir kısmını daha şimdiden kaybetmiş sayılır. Hiç değilse geleneksel dinci kesimlerin desteğini kaybetmemesi için "demokrasi" örtüsü altında dinci çevreleri teselli edecek bazı kısıntılar koparabilmesi lazım. Sermayenin ve ordunun hassasiyetlerini gözettiği halde türban sorununun ikide bir gündeme getirmesi bu alandaki sıkıntının ve beklentilerin bir sonucudur. Bunu tamamlayan öteki bazı örnekler; YAŞ kararlarına şerh, kadrolaşma, Milli Görüş Genelgesi, eğitim alanında gündeme getirilen tartışmalar, 23 Nisan resepsiyonu krizi, AB tartışmaları vb.'den oluşmaktadır.

ABD'ye hizmette kusurun yarattığı sıkıntı

Gene de bu kadarı meselenin ancak bir boyutunu ifade etmektedir. "Genç subayların tedirginliği" tartışmasıyla başlayan ve darbe konusuna varan son dalaşma, çok daha farklı nedenlerden besleniyor. Elbette bu da siyasal alandaki krizin bir yansımasıdır. Ama bunu tetikleyen olgu savaş sürecinin yarattığı sıkıntıdır.

ABD savaş konusunda Türk devletinden beklediği uşaklığı tam olarak göremedi. Bu, Türk egemenlerinin hizmette kusur etmekten çekinceleri olduğu anlamına gelmiyor. Esas olarak fiyatını belirlerken yaslandığı dayanakların (ekonomik yardım, Kuzey Irak-Kürt sorunu vb.) abartılı bir hassasiyetle ele alınmasının yarattığı bir beceriksizliğin ürünüdür. Aşırı Amerikancı çevreler ABD'ye satılış fiyatına abartılı yaklaşıldığını defalarca dile getirdiler.

Fakat onlar abartmanın ekonomik kısmını, demek oluyor ki daha çok AKP'nin yükümlü kılındığı konudaki abartıyı topa tuttular. Gözden düşmenin ve kan döktükleri takdirde alacakları milyar dolarların yitirilmesinin hincını AKP'ye yüklenerek almaya çalıştılar. Halbuki, asker bulundurma ve gönderme tezkeresinin çıkmamasında en temel etken Kürt sorunundaki geleneksel hassasiyetti. Daha çok generallerin, bir başka deyimle inkarcı Kemalist çizginin başlıca temsilcilerinin neden olduğu bir sonuçtu. ABD'ye hizmetteki tüm şevkine ve içten çabalarına rağmen hala AKP'ye verip veritirenler nedense bu konuda bugüne kadar bir çift söz söylemediler. Kürt sorunundaki paranoya hepsinin ortak hastalığı olduğu için, doğal olarak bu konunun üstünden atlandı.

İç dalaşmayı dışardan yönlendirenler

ABD tam da bu konu üzerinden bir müdahale başlattı. Bu, Wolfowitz ile başlayıp Perle ve Powell ile süren azarlamaların en çok Amerikan'ın "bizim oğlanlar"ı konumundaki generalleri hedeflemesi üzerinden de görülebilir. Kısaca ifade edilecek olursa, ABD; "AKP üzerine düşeni yapmaya çalıştı, onu tebrik ediyoruz, ama ordu üzerine düşeni yapmadı, ağırlığını koyup tezkerayı geçirebilirdi; tezkerenin kazaya uğramasının temel nedeni, ordunun liderlik rolünü oynayamamasıdır" demiş oldu. Peşinden de

orduyu toplum nezdinde sıkıntıya sokacak açıklamalar ve gelişmeler geldi. En önemlileri, İngiliz "düşünce kuruluşu" Uluslararası Stratejik Araştırmalar Enstitüsü (IISS)'nin "ordu darbe yapabilir" yönlü raporu ve *Cumhuriyet* gazetesinin "Genç subaylar tedirgin" manşeti idi. (Parantez içinde belirtelim ki, ordu "alt kademelerin baskısı" iddiası IISS raporunda da yer alıyor).

Gerek uluslararası konjonktür, gerekse generallerin açıklamalarından anlaşılacağı gibi, işin aslında "darbe" şimdilik düzenin gündeminde değil. Bu tartışmalar ile Amerikalı üst düzey yöneticilerin açıklamaları ve AKP'nin kurnazca manevraları bir arada ele alındığında, ABD'nin Türkiye'deki "bizim oğlanlar"ını bir parça terbiyeden geçirip yeni duruma uyarlamaya çalıştığı görülecektir. Yani gelinen yerde ABD, Türk ordusundan, doğrudan rejim sorunu olarak gördüğü sorunlarda kendi bildiğini okuma tavrını ya da zaten pembe olan kırmızı çizgilerini artık bir kenara bırakmasını istemektedir. Zira söz konusu tavır, ABD'nin niyet olarak açıkladığı İran ve Suriye saldırılarında Türkiye'den beklediği uşaklığın, tıpkı Irak savaşı sırasındaki düzeyde kalması sonucuna yol açabilir.

AKP ile ordu arasında yaşanan gerilim, ABD'nin istediği biçimde ve doğrultuda yaşanmaktadır. ABD emperyalizmi, oyununu oynatmak için kuklalarını düzenin ekonomik, sosyal ve siyasal gerçekliğiyle yüzyüze bırakmış, en fazlasından bir miktar azarlamakla, bir miktar dürtüklemeyle yetinmiştir. Bu kadarı bile yetti ve arkası kendiliğinden geldi. AKP fırsat bu fırsat diye, fakat ihtiyatı ve "demokrasi aşığı" rolünü elden bırakmadan, yerini güvenceye kavuşturmak amaçlı manevralara sıvandı. Ordu ise kendi cephesinden, şeriat karşıtlığı üzerinden yedeklediği ahmakların desteğini sağlama bağlamanın, ahmakların sayısını arttırmanın ve AKP'yi hizada tutmanın aracı olarak kullanmaya çalıştı bu manevraları.

İşçi sınıfının kendi gündemi

Bütün bu dalaşmalara rağmen işçi ve emekçilerle yönelik saldırılar hızından hiçbir şey kaybetmedi. Sömürü, hak gaspları, özelleştirme talanları söz konusu olduğunda, düzenin sahipleri ile hizmete koşulanlar arasında her zamanki gibi sıkı bir kenetlenme mevcuttur. Onlar yalnızca gaspedilen değerlerin egemen sınıflar içindeki paylaşımı üzerinden birbirleriyle dalaşırlar. Ama bunu bile kitlelere rejimi ilgilendiren yaşamsal sorunlardaki sürtüşme, laiklik-şeriatçılık, türban vb. sorunlar diye yuttururlar. Bu tepinme sırasında ortada ne ulusal onur kalır, ne ülkenin peşkeş çekilmemiş parçası, ne de demokratik hak ve özgürlükler...

Bunun böylece sürüp gitmesini engellemek, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin elindedir. Düzen arenasında yaşanan dalaşmalara değil, düzenin gerçekliğine, sömürüye, hak gasplarına, özelleştirme talanına odaklanmak gerek. İşçi sınıfı başabaş giden ekonomik, sosyal, siyasal saldırılar karşısında mücadele bayrağını yükseltip kendi gündemiyle sahneye çıkarak, ezilen kitlelerin bilincinde oluşan perdeleri yırtmak zorundadır. Zira bilinçlerin kirlerden arınması, işçi sınıfını iktidara, ezilenleri kurtuluşa taşıyacak yolun başlangıcıdır.

PETKİM işçisi büyük çatışmaya hazırlanıyor...

Özelleştirme saldırısı ve PETKİM

Özelleştirme saldırısında kritik günler yaklaştı. Sermaye cephesinin sözcüleri ve özellikle de hükümet üyeleri özelleştirmelerle ilgili pervasız açıklamalar yapmada adeta birbirleriyle yarışıyorlar. Özelleştirmeyi meşru ve zorunlu bir politika olarak göstermek, bu konudaki kararlılıklarını sergilemek için hiçbir fırsatı kaçırmıyorlar.

Konunun üzerine bu denli titremeleri, sürekli olarak kararlılıklarını vurgulamaları boşuna değil. Çünkü bu dönemde özelleştirmeyi planladıkları kamu kuruluşları gerçekten de bir hayli önemli dev işletmeler. Bunların başında PETKİM, TEKEL ve TÜPRAŞ geliyor. Bu kez her zamankinden büyük oynamak ve mutlaka kazanmak istiyorlar.

Durdurulamayan özelleştirmeler sadece yıkım getirdi

Özelleştirme saldırısı 17 yıldır gündemde. Şimdiye kadar gerçekleştirilen özelleştirmelerin ne denli büyük bir tahribata yol açtığı ortada. Söylenildiğinin aksine özelleştirilen kuruluşlarda, örneğin PETLAS'ta, üretim ve verimlilik artmış, tersine eski düzeyinin çok altına düşmüştür.

İşçilerin fabrikaya ortak edilmesi, sermayenin tabana yayılması gibi söylemlerin işçileri aldatmak için ortaya atılmış yalanlar olduğu da gene PETLAS örneğinde görüldüğü gibi ortaya çıkmıştır. Özelleştirme süreci tam bir yağma ve yıkım süreci olarak işlemiştir. İşçi sınıfı ve emekçilerin sırtından biriktirilen değerler göre göre sermaye gruplarına yem edilmiştir. Buralarda istihdam edilen işçi ve emekçiler ise ya işten atılmışlar ya da pek çok haklarını kaybetmişlerdir. Sendikal örgütlülükler önemli ölçüde tasfiye edilmiş, taşeronlaştırma ve esnek çalışma yöntemleri yoğun olarak devreye sokulmuştur.

Enerji santrallerinde, SEKA'da ve başka bazı işletmelerde gerçekleştirilen ve saldırının geçici olarak püskürtülmesini sağlayan militan direniş örneklerini bir kenara koyup genel tabloya baktığımızda, işçi sınıfının bugüne kadar özelleştirme saldırısına karşı güçlü bir yanıt veremediği görülmektedir.

İlk büyük çatışma PETKİM'de

Artık herkesin de bildiği gibi özelleştirme saldırısının ilk büyük hedefi PETKİM. Onu TEKEL ve diğerleri takip ediyor. PETKİM'in blok satış yoluyla özelleştirilmesi için geçtiğimiz aylarda ihaleye çıkıldı, talip olan şirketlerden teklifler alındı. İhaleyi hangi sermaye grubunun kazandığı ise 6 Haziran'da açıklanacak. Bu gelişme, PETKİM'in özelleştirilmesi sürecinde artık somut bir aşamaya geldiğini gösteriyor. Ve eğer engellenmeyecek olursa, PETKİM gibi devasa büyüklükte bir işletmenin kısa süre sonra bir sermaye grubunun (muhtemelen de Zorlu Holding'in) denetimi altına gireceği anlamına geliyor.

Hazırlanan sadece sermaye değil. PETKİM işçisi de aylardan bu yana adım adım yaklaşan özelleştirme saldırısına karşı hazırlanıyor. İşçilerin özelleştirmeler konusunda bilinçlendirildiği toplantılar gerçekleştiriliyor, örgütlenmeler oluşturuluyor. Özelleştirme saldırısının sadece PETKİM'de

çalışanları değil bütün bir işçi sınıfını ve toplumu hedef aldığı bilinciyle mücadeleye hazırlanıyor. PETKİM işçisi özelleştirmeye karşı bütün gücüyle direneceğini her vesileyle ilan ediyor. Kendisiyle röportaj yapılan bir işçinin (ne söylediğinin gayet bilincinde olarak) sarf ettiği "PETKİM'de kan akacak" sözleri, PETKİM üzerinden yaşanması beklenen çatışmanın düzeyi hakkında bir fikir veriyor.

PETKİM bir barikat olabilir!

Hem özelleştirme saldırısında hem de bu saldırıya karşı mücadelede yeni bir dönem başlıyor. Şimdiye kadar işçi sınıfı özelleştirmeye karşı kayda değer bir mücadele ortaya koymadı, fakat sermaye de özelleştirmeler konusunda kendi planlarının çok gerisinde kaldı. Bu durum sermayeyi pek çok işletmeyi eş zamanlı olarak özelleştirmek zorunda bırakıyor. Nitekim bu yıl ve gelecek yıl için açıklanan özelleştirme takvimi sermayenin bu konuda yaşadığı sıkışmanın itirafıdır aynı zamanda. Dolayısıyla pek çok KİT'in eş zamanlı özelleştirilmesini sadece saldırının şiddetinin büyüklüğü şeklinde anlamamak, bu durumun aynı zamanda saldırıyı püskürtmek için gerekli olanakları da yoğunlaştırdığının altını mutlaka çizmek gerekir.

Öte yandan bugüne kadar özelleştirme konusunda sermayenin söylediği her şeyin yalandan ibaret olduğu, özelleştirmenin ülke ve emekçiler için sadece ve sadece yıkım anlamına geldiği geçmişe göre çok daha iyi anlaşılabilir durumdadır. İşçiler nezdinde hükümetin fazla bir inandırıcılığı kalmamıştır. Kölelik yasasının kısa bir zaman önce hükümetin büyük çabasıyla meclisten geçmesi ise AKP'nin işçi düşmanı olarak bilinçlere kazınmasını kolaylaştırmaktadır.

Bugün özelleştirme saldırısını gerçek anlamda püskürtmenin koşulu devrimci bir sınıf hareketinin, birleşik-militan bir mücadele hattının geliştirilmesinden geçmektedir. Fakat mevcut durgunluğu kırarak, sınıfın güç ve olanaklarını harekete geçirecek olan da bir kıvılcımdır. Özelleştirme saldırısına karşı kurulacak bir barikat, çakılacak güçlü bir kıvılcım, tepkili bir bekleyiş içerisinde olan işçi ve emekçi kitlelerinin harekete geçmesini kolaylaştırabilir. Hiç şüphe yok ki böylesi

bir hareketlenme devrimci bir sınıf hareketini geliştirmek için gerekli imkanların da bugünkü durumla kıyaslanamaz ölçüde artması anlamına gelecektir.

Böyle bakıldığında, bugün saldırının hedefinde olan PETKİM'in saldırıya karşı bir direniş noktası oluşturmak için en uygun imkanlara sahip olduğu görülmektedir. PETKİM Aliğa işletmesi henüz 18 yıllık bir maziye sahiptir. Fakat buna rağmen PETKİM işçisi militan bir mücadele geleneği yaratmayı başarmıştır. 1991 ve 1992 yıllarında TİS anlaşmazlığı nedeniyle başlatılan, yer yer oldukça sert biçimler olarak aylarca süren eylemlerle sermayeye kolay lokma olmadığını göstermiştir. Daha sonraki yıllarda gerçekleştirilen birçok özelleştirme karşı eylemde de hep ön saflarda yer almıştır. Yılbaşından bu yana ise özelleştirme konusunda bilinçli, mücadeleci bir tutum takınmış, "PETKİM özelleştirilemez"

şiarıyla direneceğini ilan etmiştir. İhaleye giren şirketlerin temsilcilerini işletmelere sokmamıştır.

PETLAS ve POAŞ özelleştirmelerindeki kötü siciline, uzlaşmacı tutumuna rağmen sektörde örgütlü olan Petrol-İş Sendikası şu an için tabandaki işçilerin mücadele eğilimlerine uygun hareket etmektedir. Kuşkusuz bunda petro-kimya sektöründeki yaygın özelleştirmelerin sendikaların kendisini tehdit etmesinin yanı sıra geçmiş özelleştirme deneyimlerinin dersleri de vardır. En azından şu an için işçilerin tutumu sendikayı belirlemektedir. Özelleştirmeye karşı mücadelede sendikalarını kullanabiliyor olmaları PETKİM işçilerinin başka bir avantajıdır.

PETKİM bir barikat olmalıdır!

Özelleştirmeye karşı PETKİM'de bir barikat kurulması sadece PETKİM işçilerinin sorunu değildir. Özelleştirme saldırısına karşı mücadelenin deneyimleri bize işletmeler temelinde militan direnişler ortaya konulabileceğini, fakat asıl eksikliğin bunların sahiplenilmesinde, sınıf dayanışmasına konu edilmesinde yaşandığı görülmektedir. PETKİM'de gerçekleşebilecek muhtemel bir direniş aynı akibete uğramamalıdır. PETKİM işçilerinin mücadelesi kendi işyerinin sınırlarına takılıp kaldığında, sözünü ettiğimiz türden bir kıvılcım rolünü oynaması da çok güçleşecek ve nihayetinde burada da yenilgi kaçınılmaz olacaktır.

O nedenle PETKİM işçisinin mücadelesi, en başından itibaren, petro-kimya sektörü ve özelleştirmenin muhatabı diğer sektör ve kuruluşların işçileri başta olmak üzere sınıfın gündemine taşınmalı, eylemli dayanışmanın örgütlenmesi için çaba sarf edilmelidir. PETKİM'in yanı sıra pek çok kamu kuruluşunda daha özelleştirmenin peyder pey gündeme gelecek olması, eylemli dayanışmayı, giderek de birleşik militan mücadeleyi örgütlemek için çok önemli imkanlar sunacaktır; bunlar büyük bir özenle değerlendirilmelidir.

PETKİM bir barikat olmalıdır! Bu başarıldığı takdirde sıra her yerin, her işletme ve fabrikanın PETKİM yapılmasına gelecektir.

Özelleştirmeye ve kölelik yasasına karşı direniş bayrağını yükselt!

Özelleştirme saldırısında büyük hamle

* Türkiye’de özelleştirmeler 1980’lerde gündeme geldi. Konuyla ilgili yasanın 1994’te çıkartılmasının ardından ise hızlı ve sistemli bir saldırıya dönüştü. Fakat ortaya çıkan bir dizi zorluk, sermayenin bu konuda istediği hızla ilerlemesini engelledi, özelleştirme uygulamaları zamana yayıldı. Çimento fabrikaları dışında toplu ve büyük özelleştirmeler bir türlü yapılamadı. Bunun yerine ya bir takım büyük işletmelerin (POAŞ gibi) tek tek özelleştirilmesi yoluna gidildi, ya da küçük ölçekli işletmelerin, kamuya ait tesis ve arazilerin satışıyla yetinildi. Daha çok özelleştirmeyi sektöre uğratan yasal engeller temizlendi, bu arada KİT’lerin hemen hepsi özelleştirmeyi kolaylaştıracak şekilde yeniden yapılandırıldı.

3 Kasım seçimlerinin ardından iktidara gelen AKP’nin dört elle sarıldığı konulardan biri de özelleştirmelerdi. Sermayeye kendini ispat gibi bir sorunu da olan AKP hükümeti, özelleştirmeler konusuna hükümet programında öncelikli bir yer ayırdı. Mart ayının son günlerinde bir basın toplantısı düzenleyen Devlet Bakanı Abdullahî Şener’in şu sözleri hükümetin önümüzdeki dönemde özelleştirmeler konusunda ne tür bir tutum takınacağını tüm açıklığıyla gösteriyordu:

“2003 yılı Türkiye’nin 17 yıllık özelleştirme serüveninde bir dönüm noktası olacaktır. İktidarımız en kararlı, en gerçekçi takvimi, hiç aksamadan yürütmektedir. 4 aydır her gün 15 saat mesaimizin büyük bölümünü özelleştirmeye ayırdık. Açıkladığımız ihale takvimi yerli ve yabancı yatırımcılardan büyük ilgi görmüştür. 17 yılda yapılan özelleştirmelerin yarısı kadar özelleştirmeyi 2003 ve 2004 yılları içinde yapacağız. Bizi izlemeye devam edin.”

* Elbette ki özelleştirme uygulamalarının bir yanı, kamu işletmelerinin sermayeye peşkeş çekilmesi, yağmaya açılmasıdır. Emekçilerin sırtından edinilmiş sermaye birikimiyle kurulan ve çoğu alanda doğal tekel durumunda olan kamu işletmeleri bazı sermaye gruplarına yok pahasına devredilmekte, onlara önemli büyüklükte sömürü, pazar ve rant olanakları sağlanmaktadır. Şimdiye kadar sonuçlandırılan sayısız özelleştirmenin gösterdiği en yalın gerçeklerden biridir bu.

Ancak özelleştirme politikaları bir takım sermaye gruplarını ihya etmekten çok daha önemli ve uzun vadeli hesaplara dayanmaktadır. Özelleştirme, sermayenin dünya ölçeğinde uygulamaya soktuğu, bugün esas olarak küreselleşme olarak adlandırılan neo-liberal saldırıların temel ayaklarından biridir. Sermaye bununla 30 yıldır başına bela olan yapısal krizlerin faturasını emekçi yığınlarına ödetmeyi, işçi sınıfının yüzyılın başından bu yana edindiği

kazanımlara el koymayı ve bu arada bütün dünyayı emperyalist tekellerin çıkarları doğrultusunda baştan aşağı yeniden yapılandırmayı amaçlamaktadır.

* Adından da anlaşıldığı gibi, petro-kimya, petrole dayalı bir endüstri koludur. Petrol rafinerilerinden gelen yarı işlenmiş petrol, boru hatlarıyla gelen doğal gaz, petro-kimya tesislerinde sayısız kimyasal işlemden geçirilerek sanayinin her kolu için çok çeşitli hammadde ve ara mallar üretilir. Her çeşit plastik, sentetik elyaf ve kauçuk türleri, bunların yanı sıra boya, deterjan ve araç lastiği yapımında kullanılan maddeler, ayrıca günlük yaşamda kullandığımız daha pek çok şey petro-kimyayın ürünleri arasındadır. Petro-kimya tesislerinde üretim yapılmaması demek hemen her sektörde pek çok fabrikanın hammaddesiz kalması demektir. Yani petro-kimya temel bir sektördür.

* PETKİM gerek üretim kapasitesi, gerekse üretim zincirinde tuttuğu yer bakımından Türkiye’deki petro-kimya sektörünü kendi başına temsil edecek ölçüde büyük bir tesistir. Aliğa tesisleri, kapasite kullanım oranlarının ve tesis üretkenliğinin çok yüksek olduğu bir işletmedir. PETKİM, yetmiş nitelikli işgücü ve 2000 yılında gerçekleştirdiği 2,5 milyon ton üretim ile Türkiye’nin en büyük sanayi kuruluşları arasında yer almaktadır. Üretim yaptığı alanlarda ülke ihtiyacının yüzde 30’unu tek başına karşılamaktadır.

* Petro-kimya sektörü bugün özelleştirme saldırısıyla karşı karşıyadır. Ancak bu yeni bir durum değildir. Petro-kimya tesisleri yıllardan beri özelleştirilmesi düşünülen yerler arasındadır. Sektörde yer alan işletmelerden bazıları özelleştirilmiştir. Bunlar arasında en önemlileri PETKİM’den ayrılan PETLAS Uçak Lastiği Fabrikası ve Petrol Ofisi’dir. PETKİM’e bağlı İzmit Yarımca’daki petro-kimya kompleksi içinde yer alan depolama alanlarının bir kısmı 1994 yılında Opet Petrolcülük ve Turcas AŞ isimli şirketlere satılmıştır. Gene PETKİM ve TÜPRAŞ’ın hisselerinin bir bölümü de borsada satılmıştır. Tümüyle özelleştirilmesi mümkün olmayan PETKİM’e ait Yarımca Petro-Kimya Kompleksi’ndeki fabrikalardan bazılarının üretimine son verilmiş, kalan 5 fabrika ise 2001 yılında TÜPRAŞ’a devredilmiştir.

* Emperyalist tekeller bağımlı ülkelerde kamu eliyle petro kimya yatırımları yapılmasına her zaman karşı çıktılar. Fakat ‘70’li yıllardan itibaren Türkiye dahil bir dizi ülkede petro-kimya tesisleri kuruldu. Doğal olarak bu tesisler emperyalist tekellerin pazarlarını daralttı. Dünyada petro-kimya pazarına Mobil-Exxon, Shell, BP, Amoco, DOW-Union, BASF, Carbide gibi tekeller hakimdir. Bu listeye bakınca PETKİM’in özelleştirilmesini kimlerin istediği de anlaşılabilir.

Eylemde bir PETKİM işçisi ile konuştuk...

“Şalteri indirerek fabrikalarımızı işgal etmeliyiz!”

- Yapılan eylemler ve son süreç hakkında ne düşünüyorsunuz?

Ben artık bıktım bu eylemlerden. Ankara’ya gitmekten de bıktım. Devlet bu eylemlerimize alıştı. Bizim bunlarla sonuç alamayacağımızı biliyor. Sendikacılar savaş savaş diye tutturuyor. Ama benim bildiğim işçinin savaşı böyle olmaz. İşçinin en büyük silahı grevdir. Bu eylemlerle yeterince zaman kaybettik. İki gün sonra PETKİM satılacak. Satıldıktan sonra mı greve gideceğiz?

Ben umutsuz değilim. Ama ortada olan bir şey var. O da burada bu sloganları boşuna atıyoruz. Devletin yaptığı çok açık, bizi satıyor. Buna karşı artık bağırarak sonuçsuzdur. Yapacağımız şey fabrikalarımıza girip şalter indirmek ve işgal etmek. Yapacak başka bir şeyimiz kalmadı. Bu aşamadan sonra yapacağımız tek şey, özelleştirme kapsamındaki diğer kuruluşların işçileriyle birlikte hareket etmek. Bu dayanışma ile birlikte yapmamız gereken şaltere uzanmaktır.

TÜPRAŞ’ta saldırı toplu işten atmalarla başladı...

Binlerce işçiden uyarı eylemi

TÜPRAŞ ve PETKİM’de iş bırakma eylemi

Geçtiğimiz hafta TÜPRAŞ’ta müteahhit kadrosunda çalışan işçilerden 175’i işten atıldı. Bu gelişme üzerine PETKİM ve TÜPRAŞ işçileri iş bırakarak TÜPRAŞ girişinde toplandılar. Aliğa’daki bu iş bırakma eylemine İzmit ve Kırıkkale rafinerilerinde çalışan işçiler de destek verdi. Eylem nedeniyle TÜPRAŞ’a giriş-çıkışlar engellendi, tanker dolumu ile ürün satışı yapılmadı. Eylemde bir konuşma yapan Petrol-İş Aliğa Şube Başkanı İbrahim Doğangül, “TÜPRAŞ’ta yaşanan işten atmalar, özelleştirme öncesi işçi sayısını azaltmak amacıyla çalışanlara yönelik yapılan bir operasyondur” dedi. Yaptıkları eylemin bir uyarı olduğunu, sorunun çözüme kavuşturulmaması durumunda eylemlerinin boyutlanarak süreceğini belirtti. TÜPRAŞ’taki bu durumun PETKİM için de geçerli olduğunu söyleyen Doğangül, “önümüzdeki günlerde PETKİM’de çok hareketlilik olacak” dedi.

TÜPRAŞ’ta taşeron olarak çalışan işçiler, kadrolu işçilerle aynı işi yapmalarına rağmen kadrolu işçilerin yararlandıkları haklardan mahrumdular. Bu yüzden işveren konumundaki devlete her üç ayda bir açılan davalarla haklarını arıyorlardı. Açılan bu davalar hem devletin, hem de işçinin cebinden trilyonlarca lira mahkeme masraflarına ve avukatlara akıyordu. Yıllardır tartışma konusu olan bu davalar, işveren konumundaki devletin kuruma zarar verdiğini kabullenmesiyle sonuçlandı. 23 Mayıs tarihindeki bir mahkeme kararıyla artık bu işçilerin dava açma yoluna gitmeden yapılacak olan toplu sözleşmelerden ve her türlü haklardan yararlanabilecekleri açıklandı. Ancak, bu kararda TÜPRAŞ’ta bahçe ve temizlik işlerinde çalışan işçiler kapsam dışı bırakıldı.

Şimdi adım adım özelleştirilmeye gidilen bu dev kuruluşta özelleştirmenin ilk kayıpları da verilmeye başlandı. Şimdiye kadar yapılan özelleştirmelerde ilk uygulama işçi kıyımı, sonrası ise tasfiye ve kapatmadır. Bu uygulamalar özelleştirme kapsamındaki tüm kuruluşlar için geçerlidir. Bunlar özelleştirmenin doğal sonuçlarıdır.

2 bin PETKİM işçisinden uyarı eylemi

Yaklaşık 2 bin PETKİM işçisi hükümetin özelleştirme çalışmalarını protesto etmek amacıyla bir eylem yaptı. Sendika temsilciliği önünde toplanan işçiler, buradan alkış ve sloganlarla PETKİM A Kapısı’na kadar yürüdüler. Burada işçilere seslenen İbrahim Doğangül, bugüne kadar yapılan bütün özelleştirme ihalelerinin şaibeli olduğunu belirterek PETKİM ihalesine Zorlu ve Sanko’nun birleşerek teklif vereceklerini, bu birleşmenin pis kokularının şimdiden yükselmeye başladığını söyledi. Doğangül, “Bu holdinglerin teklif verme süresinin 6 Haziran’da dolmasıyla PETKİM’in son günü olacağını düşünüyorlar. Oysa 6 Haziran son gün değil savaşın başlayacağı ilk gün olacaktır” dedi. Hırsızları kovana kadar eylem yapmayı sürdüreceğiz diyen Doğangül, 7 Haziran’da İzmit’te yapılacak olan eyleme katılım çağrısı yaptı. Eylem alkış ve sloganlarla bitirildi.

SY Kızıl Bayrak/İzmit

Sınıf hareketinin mevcut durumu üzerine...

Güçlükler, imkanlar ve dinamikler...

Sınıf hareketi, saldırıların yoğunlaştığı, somut ve yakıcı biçimler aldığı bir dönemden geçiyor. Genel ve özel bir takım hedefleri olan bu saldırılar sınıfın değişik kesimleri nezdinde yaygın bir öfkenin konusu. Bugünlerde bu öfke bir takım eylemliliklerle de kendisini açığa vuruyor. Ancak mevcut eylemlilik çizgisiyle saldırılara göğüs gerilemeyeceği hareketin en geri bölükleri tarafından da bilince çıkarılmış durumda. Mevcut eylemler alışlageldik biçimde sendika ağalarınca birikmiş öfkenin boşaltılması işlevi görüyor. Eylemlere katılım düzeyi ve isteği ne olursa olsun, sınıf hareketi üzerine yapılmış yakın dönem değerlendirmeleri bu bakımdan geçerliliğini koruyor. Sınıf hareketi henüz sendikal bürokrasiyi aşacak bir bilinç ve örgütlülük düzeyinden yoksun. Bu zayıflık sendika ağalarının sınıf kitlelerini yanıltma ve bilinç bulandırma manevralarına açık hale getirirken, saldırılar karşısında da savunmasız bırakıyor.

Kölelik yasası, sendika bürokrasisinin bu imkanlara dayanarak imza attığı yeni bir ihanetle geçti. İşçi sınıfı bir kez daha sermaye karşısında ağır bir yenilgi almış oldu. Şimdi TEKEL, PETKİM ve TÜPRAŞ gibi stratejik kuruluşları da içerisine alacak biçimde yeni ve kapsamlı bir özelleştirme dalgası işçi sınıfını tehdit ediyor. Bu sektörlerdeki işçilerin taşıdığı mücadele kararlılığı ve deneyimi ne olursa olsun, bizzat işyerleri ölçeğinde ciddi ve kararlı bir mücadele hazırlığı yapılamaz ve mevcut zayıflıklar aşılamazsa eğer, bu dalganın göğüslenemeyeceği bugünden belli.

Sınıf hareketinin uzun yılları bulan durgunluğunun kaynağı ve nedenleriyle hesaplaşmaksızın mevcut durumu aşamayacağı açıktır. Hesaplaşmanın hedefi hareketin önündeki engeller, niteliği ise keskin ve sert olmak durumundadır.

Sendika ağaları bu engellerden başlıcasıdır. Onlar sınıf hareketi içerisinde sermayenin ajanları olarak bilinçli ve sistematik biçimde rollerini yerine getiriyorlar. Uzun süredir de bunu arsızlık düzeyine vardırırmış durumdadılar. Son eylemlilikler vesilesiyle görüldüğü üzere geniş işçi bölükleri onların bu kimliklerinin farkındalar. Ama bilinen zayıflıklar nedeniyle sendika ağalarının denetimi dışına henüz çıkamamaktadırlar. Sendika ağaları aşılmaksızın işçi hareketinin öncü unsurları ve devrimci öncüleri sermayeye karşı ciddi bir mücadele hattının örgütleneceğini umamazlar.

İşçi sınıfının örgütsüzlüğü ve geri bilinç düzeyi sendika ağalarına rahat hareket etme olanağı vermektedir. Dolayısıyla böyle bir hesaplaşma öncelikle sınıfın öncülerinden başlayarak bu alanda yapılmak durumundadır. Şu an sınıf hareketinin mevcut dinamiklerinin kendiliğinden bunu yapabileceği imkanları da görünmemektedir. Sınıf hareketi ne mücadele deneyiminden geçmiş bir işçi kuşağına sahiptir, ne de buna uygun bilinç ve inisiyatifli güçlere. Bu noktada iradi çabanın hayati önemi ortaya çıkmaktadır. Doğaldır ki böyle bir iradi çabayı gösterebilme sorumluluğu sınıf devrimcilerine düşmektedir.

Sorunları aşacak bir iradi çabanın sergilenebilmesi,

durumu değiştirecek dinamik ve imkanların sınıf hareketinin nesnel durumunun tahlili temelinde ortaya konulmasıyla mümkün olabilecektir. Buna bağlı olarak, siyasal sınıf çalışmasında pratik-politik yüklenme alanının tespiti ve bu alana dönük yoğun ve sistematik bir iradi müdahale gücünün ortaya konulmasıyla başarının önü açılabilir.

Genel olarak durgunluğun kökleri ve gelişme seyri

Sınıf hareketi '90 sonrasında sistemli ve yoğun bir saldırıya maruz kaldı. Sermayenin dünya çapında

sistemin genel ihtiyaçlarına bağlı olarak yürüttüğü bu saldırılar stratejik bir öneme ve kapsama sahiptir. Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun çöküşünü kapsamlı bir ideolojik-politik saldırının dayanağı haline getiren emperyalist gericilik, dünya çapında yürüttüğü bu saldırılarla öncelikle işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin örgütlülük ve mücadele bilincini hedefledi. Böylelikle kapsamlı ve tarihsel nitelikteki saldırılara yaşam kazandıracak yolu açacağı bilinciyle hareket ediyordu. Nitekim bu alanda elde ettiği başarıya bağlı olarak bir dizi alanda tarihsel önemde bir dizi hakkın gaspıyla köklü değişikliklerin önünü açtı. İşçi sınıfı atomize edilirken, yüzyıl öncesinin çalışma koşulları dayatıldı. Genel ücret düzeyi geriletildi, esnek çalışma ilişkileri neredeyse tüm üretim alanlarına sokuldu, uluslararası tekellerin dünya çapında serbestçe hareket etme ve

sınırsızca sömürü özgürlüğü önünde neredeyse hiçbir engel bırakılmadı. Ülke burjuvazilerine emperyalist tekellerin bekçi ve taşeronluğu dışında yaşam hakkı tanınmazken, bu beraberinde işçi sınıfı üzerindeki sömürü ve baskının acımasızlığını uç düzeylere vardırdı. Bu dönem her bir ülkenin kendi özgünlüğü içerisinde ama sonuçları bakımından benzer biçimde yaşandı.

Ülkemizde de tekelci burjuvazi ve onun devleti '90'ların başında 12 Eylül'ün açtığı yoldan ilerleyerek, ancak 12 Eylül askeri darbesinden çok daha etkili ve sonuç alıcı biçimde saldırıya geçti. İşçi hareketi yaygın bir hareketlilik döneminin ardından

TEKEL işçilerinden imza kampanyası...

Türk-İş'e bağlı Tek Gıda-İş Sendikası TEKEL'in özelleştirilmesini protesto etmek amacıyla imza kampanyası başlattı. Amed, Tokat, Ankara, Adana, Samsun, İzmir, Malatya, Amasya illerinde aynı zamanda başlatılan imza kampanyası sürüyor. Toplam 1 milyon imzaya ulaşması hedeflenen kampanya çerçevesinde **Malatya** TEKEL işçileri bir haftada yaklaşık 15 bin imza topladılar, 1 Haziran'a kadar 30 bin imzayı hedeflediklerini belirttiler. Özelleştirme saldırısının yıkıcı sonuçlarına ilişkin halkı bilgilendirdiklerini dile getiren işçiler, halktan gördükleri ilgiyi mücadele alanlarında da görmek istiyorlar.

Tek Gıda-İş Bitlis Şubesi topladığı 15 bin imzayı 25 bine çıkarmayı hedefliyor. Şube Başkanı Can Murat Yenisöz "Kampanyamıza genelde, tütün üreticileri, işçiler, memurlar, esnaf ve işsizler destek veriyor" dedi. Yenisöz Bitlis'te 16.500 tütün ekicisi bulunduğunu, TEKEL işçileriyle birlikte tütün üretiminden gelir sağlayan yaklaşık 80 bin kişinin özelleştirmelerden etkileneceğini belirtti.

Tek Gıda-İş Sendikası **İstanbul** 8 No'lu Şube Şişli Meydanı'nda açtıkları standla imza

kampanyasına destek sunuyor. Şube Başkanı Erdoğan Uğurlu; "TEKEL'in ve Türkiye'nin bütün ulusal değerleri yerli ve yabancı sermayelere peşkeş çekilmeye çalışılıyor. Ama buna sessiz kalmayacağız. Özelleştirmeye karşı bir dizi eylem planı tasarladık. Bunlardan birincisi imza kampanyası. İmza kampanyasındaki hedefimiz 1 milyon kişiye ulaşmak. Halkın büyük bir bölümü iktidarın tutumu karşısında duyarlı davranıyor, büyük bir dayanışma var. Şimdiden hedefe çok yaklaştık. Bu da sonuç vermezse ailelerimizle işyerlerimizi terketmeme eylemi başlatacağız." dedi.

Cevizli TEKEL işçileri Maltepe'nin en işlek caddesine kurdukları stand ile imza toplama eylemini sürdürüyor. Halkın imza kampanyasına destek verdiğini belirten Tekel işçileri, az da olsa "özelleştirilse daha iyi olmaz mı?" sorusu ile karşılaştıklarını ve onları da aydınlatmaya çalıştıklarını belirttiler.

TEKEL işçileri, bu eylemlerini devam ettireceklerini, Tek Gıda-İş Sendikası yeni kararlar alırsa onlara da uyacaklarını, ancak şimdilik kendilerinden üretimin devam ettirilmesinin istendiğini belirttiler.

politik bir mecraya sıçramanın sancılarını yaşarken bu saldırıyla yüzyüze kaldı. Bu, işçi hareketi açısından halen aşılamayan bir durağanlık, geri çekiliş ve paralizasyon dönemidir. Belli dönemlerde bir takım çıkışlar yaşansa da, bu durum esastan değişmedi. İşçi hareketi kısır bir döngü içerisine hapsedilip büyük ölçüde silahsızlandırıldı. Örgütsüzlük egemen hale getirildi. Elde edilen bu sonuçlar üzerinden sendika bürokrasisinin daha etkili çalıştırılması, sendikasılaşmanın sistematik bir politika biçiminde yürütülmesi, fiziki ve moral değerlerin tasfiyesinin özel bir politika haline getirilmesiyle saldırıların kapsamı büyütülüp, sonuçları derinleştirildi.

Sınıf hareketinde hala da aşılamayan durgunluk dönemi, '87'den başlayan, '89 bahar eylemlilikleriyle ileri bir düzey alan, '91'de kendiliğinden hareketin sınırlarını zorlayan bir gelişme döneminin ardından geldi. Sınıf hareketinin politik-örgütsel gelişme düzeyinin ortaya çıkardığı sorunları, arayış sancılarını, ileriye ve geriye dönük eğilimleri bir arada yaşadığı bir dönemde sermaye iktidarı karşı saldırıya geçti. İdeolojik-politik boyutları olan bu saldırı, Körfez Savaşı'nın da yarattığı imkanlara dayanarak 300 bin işçinin ve öncülerin tasfiyesiyle geniş kapsamlı bir fiziki tasfiye biçimini aldı. İşçi hareketi uzun mücadele yıllarının yetiştirdiği öncü işçi birikiminden yoksun kaldı. Sınıf hareketi, bu dönemin ardından sendikal düzlemde yaygın bir örgütsüzlük, parçalanma ve moral değerlerde erozyonla karakterize oldu. Sermaye sınıfı bu uygun koşullar zemininde ekonomik-sosyal ve siyasal saldırılarını yaşama geçirebildi.

İşçi hareketi '90'lı yılların ortalarında bir dizi kitlesel eylemle mücadele alanında boy gösterse de durum esasta değişmedi. Bilinç planında '89-91 döneminin gelişme dinamiklerinin ortaya çıkardığı "genel grev-genel direniş" şiarında ifadesini bulan ufuk muhafaza edilirken, örgütlülük planında işyeri inisiyatiflerine dayalı derinlik kaybedildi. Merkezi eylemlerle yorulan ve parçalı-dağınık yapının sendikal bürokrasiye sağladığı imkanlarla denetim altında tutulan işçi hareketi içerisinde çaresizlik ruh hali ve barışçıl-sonuçsuz eylem biçimleri egemen hale getirildi.

Saldırıların topyekûn niteliği birleşik mücadele arayışına yolaçık onu yakıcı bir ihtiyaç haline getirirse de, birimler temelinde örgütlenme-inisiyatifleri boşa çıkardı. En azından geri işçi kesimleri nezdinde bilinç planında böyle bir karşılık yarattı. Bu tür örgütlenmelere gösterilen ilgi büyük ölçüde zayıfladı.

Metal eylemlilikleri: Sınıf hareketinin önündeki engellerle hesaplaşma denemesi

Metal işçilerinin '98 yılında Türk Metal çetesine karşı başlattıkları hareket hala da, '90'lı yıllar boyunca ihanet ve sınıf işbirlikçiliğini ileri boyutlara vardırarak sendika ağalarına verilmiş en ciddi örnek durumundadır.

Metal işkolu '91 sonrası tasfiye hareketinin öncelikli hedeflerinden biri ve saldırının en yoğun yaşandığı alanların başında gelmektedir. İşkolundaki öncü işçi kuşağının biçilmesiyle birlikte Türk Metal ağaları mafyavari yöntemlerle metal işçileri üzerinde tam bir saltanat kurmuştur. Ancak Türk Metal çetelerinin bu ihanetlerini sürdürebilmelerinin sınırları da ortaya çıkmıştır. Hareket esas olarak, ihanet ve saldırıların aldığı kapsam ve şiddete bağlı olarak, geçmiş mücadele döneminden geriye kalan öncü işçi birikimi ile yeni dönemin ortaya çıkardığı genç işçi kuşağına dayalı olarak gelişmiştir. İşyeri ve sektör ölçeğinde taban örgütlülüklerinin olmaması ve bilinç

planındaki darlık hareketin yenilgisini koşullamıştır.

Metal işçilerinin bu hareketi kırılmış olsa da, sınıf hareketinin mevcut durumu değiştirme imkan ve dinamikleri konusunda hala da geçerliliğini koruyan açıklıklar sağlamıştır.

Bunlardan birincisi, sınıf hareketinin, tüm örgütsüzlüğüne ve moral zayıflığına karşın, özellikle stratejik sektörlerde başta olmak üzere mücadele istek ve kararlılığını birleşik bir tarza dışa vurma yeteneğine sahip olduğu gerçeğidir. Bunu koşullayan ise, saldırıların topyekûn niteliği ve sendikal bürokrasinin özellikle özelleştirme ve TİS dönemlerinde açığa çıkan ihanetçi çizgisidir. Bugün saldırılar daha sert biçimler almakta, ihanet çizgisi sınıfın geniş bölüklerince yaygın bir öfkenin konusu olmaktadır.

İkincisi, sınıf hareketi içerisinde stratejik sektörlerin ve kilit işletmelerin tuttuğu belirleyici konumdur. Metal eylemlilikleri şahsında TOFAŞ işçilerinin ve özelde bu fabrikada bir birimin çıktığı kıvılcımın yarattığı etki bu açıdan üzerinde durulması gereken bir olgudur. Metal işçilerinin genelde yarattığı etki, bilinen sorunlarını aştığı takdirde toplumsal-siyasal planda ortaya çıkaracağı güç ve üstlenebileceği rolü açık biçimde ortaya sermiştir.

Üçüncüsü, sendikaların başına çöreklenerek kurumsallaşmış yapının sınıf hareketinde yaşanacak

ciddi bir kalkışmayla silip süpürülecek denli zayıf olduğudur. Başka bir ifadeyle, sendikal bürokrasinin altilmesi esasta sınıf kitlelerinin bilinç ve örgütlenme planında yaşayacağı gelişmeye bağlıdır. Metal işçilerinin eylemlilikleri bunu bir kez daha doğrulamıştır.

Son olarak, sınıf hareketinin sıçramalı gelişme dinamiklerine sahip olduğu bu eylemlilik şahsında bir kez daha kanıtlanmıştır. Bu dinamiklerin harekete geçtiği bir durumda sınıf hareketi mevcut zayıflıklarını hızla kapatacak imkanlara da sahiptir. Böyle bir dönemde hareketin ileri-öncü unsurları hızlı bir bilinçlenme süreci yaşamakta ve örgütlenme arayışı içerisine girmektedir. Bu koşullarda sürekli ve istikrarlı bir siyasal sınıf çalışmasının karşılık bulma imkanları artmakta, sınıf hareketine önderlik iddiası maddi bir zemin bulmaktadır. Metal hareketinin gösterdiği bu gerçek,

siyasal sınıf çalışmasının metal benzeri stratejik sektörlerde uzun erimli ve sabırlı bir konumlanma çabasının gereğine yapılmış güçlü bir vurgu olmuştur.

Engelleri aşmanın güncel imkanları ve sorunları

Son eylemlilikler üzerinden değerlendirildiğinde, sınıfın geniş kesimlerinde topyekûn saldırılara karşı mücadele istek ve kararlılığıyla birlikte sendikal bürokrasiye karşı yoğunlaşan bir öfke görülmektedir. Bu kadarı yeni bir durum değildir. Ama bu tablo içerisinde özellikle gözönünde bulundurulması gereken olgu, özelleştirme saldırısının hedefinde bulunan işletmelerdeki güçlü mücadele dinamikleridir. Sınıfın diğer bölüklerinden farklı olarak söz konusu işçi bölükleri mücadele kararlılığı ve mücadelenin geleceğine dair güçlü bir inanç taşımaktadırlar. Sınıfın geniş kesimlerine hakim çaresizlik ve moral zayıflığın dışında bir görünüm sunmaktadırlar. Bu durumun nedenlerini ve potansiyel imkanlarını belli başlıklar altında toplayabiliriz.

İlk olarak, söz konusu işletmeler, KİT olmaları nedeniyle sermayenin geniş kapsamlı tasfiye/örgütsüzleştirme hareketinin dışında kalmışlardır. Bundan dolayı, mücadele deneyimi ve

İzmir'de deri işçilerine saldırı...

İzmir Deri-İş Sendikası'na üye oldukları gerekçesiyle Menemen Maltepe Deri Organize'de faaliyet gösteren Artoğlu Deri Fabrikası'nda çalışan 17 işçi 26 Mayıs'ta işten atılmıştı. 1 Haziran tarihinde 11 işçinin süresiz izne çıkarılmasıyla direnişe geçen işçi sayısı 30'ı buldu. Deri-İş Sendikası üyesi 120 işçi, işten atılmaları protesto etmek amacıyla işyerinde direniş başlattı.

Sendikalaşma çalışmalarının engellenmek istendiğini belirten işçiler, sabah 08:00'den akşam 18:30'a kadar sanayi kapısında bekleyerek taleplerini savunuyor. Deri işçileri de arkadaşlarını iş çıkışı araçlarına alarak evlerine bırakıyor. Çalışan işçiler de iş yavaşlatacak, mesaiye kalmayarak direnişe destek veriyor. İşçiler, "Patronlar bugüne kadar insan yerine koyup bizimle konuşmazlardı. Direniş başladıktan sonra gelin görüşelim, sorunlarımızı çözelim, ama sendikayı aradan çıkarın diyorlar" diye konuştular. İşçiler, sonuna kadar mücadelelerine

sahip çıkacaklarını ve anayasal hakları olan sendikalaşmayı bırakmayacaklarını belirttiler.

Deri patronlarının aralarında anlaşarak direnişçi hiçbir işçiyi işe almayacakları yönünde anlaşma yaptıkları söyleniyor.

4 Haziran günü işten atılmaları protesto etmek için Maltepe'de bulunan Serbest Bölge'de toplanan yaklaşık 120 Deri-İş üyesi fabrika önüne doğru yürüyüşe geçti. Yol üstünde bulunan gümrük kapısı önüne gelen işçilerin serbest bölgeye geçişini önlemek amacıyla gümrük muhafızları havaya 3 el ateş açtı. Ateş açılmasını protesto eden işçiler zorla fabrikaya girdi ve oturma eylemi başlattı. İşten atılan 17 işçiyi gözaltına almak isteyen polise karşı direnen işçiler birbirine kenetlenerek gözaltını engellediler. Fabrikalar çevresinde yoğun güvenlik önlemi alınırken olay yerine gelen Vali Yusuf Ziya Göksu ile Deri-İş Sendikası Başkanı Hüseyin Yıldırım konu ile ilgili olarak bir görüşme yaptı.

bilinç düzeyi bakımından sınıfın diğer kesimlerinin sahip olmadığı imkanlara sahiptirler. Nitekim özelleştirme saldırısına karşı işyeri ölçeğinde bir takım taban örgütlülükleri kurma yönünde ilk adımları atmaktadırlar.

İkincisi, birincinin doğal bir sonucu olarak, özelleştirme saldırısı henüz uygulama safhasına gelmeden bu işletmelerde yaygın ve süreklileşen bir eylemlilik sürecinin başlamış olmasıdır. Bu eylemliliklerin hangi niyetlerle yapıldığı ve ne tür dinamiklere dayandığından bağımsız olarak, saldırının uygulama safhasında örgütlenecek mücadeleye hazırlık anlamına geldiği ve önemli bir birikim yaratacağı kuşkusudur.

Üçüncüsü, geçmiş özelleştirme süreçleri ve özellikle militan mücadelelere konu olmuş işletmelerde sendikal ihanetin çıplak rolü bu işçi bölüklerince bilinmektedir. Bu bilinç Türk-İş ağalarına karşı bugünden kendisini eylem alanlarında ifade eden güçlü bir öfkeye, bürokratik yapıya karşı temkinlilik ve güvensizliğe yolaçmaktadır. Türk-İş'in son Ankara eyleminde bu durum kendisini güçlü biçimde göstermiştir. Sendikal ihanetin güncel bir örneğiyle karşı karşıya kalan SEKA işçilerinin sendika ağalarını hedef alan yoğun öfkesine özelleştirmenin bugünkü muhatabı işçi bölükleri de aktif biçimde katılmışlardır. Söz konusu işçi bölüklerinin örgütlü olduğu sendikaların yöneticilerinin Türk-İş bürokratlarının yanında boy göstermelerine ve işçileri yatıştırmak için yoğun çaba sarfetmelerine karşın bu böyle olmuştur.

Tüm bunlarla birlikte, özelleştirme karşıtı mücadelenin özellikle stratejik işletmelerde yakın dönemde militan biçimler almış olması, bugünkü özelleştirme karşıtı mücadelenin izleyeceği sürece dair önemli açıklıklar sağlamaktadır. Yukarıda özetlenen tablo böyle bir gelişme süreci için önemli işaretler oluşturmaktadır.

Özelleştirmenin geçmişte olduğundan farklı olarak birçok stratejik işletmeyi birden hedefliyor olması da ayrıca gözönünde bulundurulmalıdır. Yine aynı dönemde mücadele deneyimi, politik birikimi ve örgütlenme yeteneği ile nispeten ileri bir noktada bulunan kamu emekçileri hareketinin, tarihinin belki de en önemli özelleştirme saldırısıyla yüzyüze geliyor olması da önemli bir imkan ve dinamiktir. Kamu emekçilerine yönelik saldırıların (Kamu Yönetimi Reformu) işçi sınıfına yönelik saldırıyla önemli kesişme noktalarının olması da bu imkan ve dinamikleri güçlendirmektedir. Kendine özgü sorun ve zayıflıkları bir parça aşılabılırsa, kamu emekçileri hareketi işçi sınıfı hareketinin gelişiminde olumlu bir rol oynayabilir.

Özelleştirme karşıtı mücadelenin barındırdığı bu imkan ve dinamikler, sınıf hareketindeki kısır döngüyü kırmanın önemli bir zemindir. Tüm yetersizliklerine karşın mücadele hazırlığı, deneyimi ve halihazırda tabandaki bilinç ve örgütlenme düzeyi bu açıdan önemlidir. Ayrıca hedefteki işletmelerin sınıf hareketi içerisindeki özel stratejik konumu, bu alanlarda yaşanacak gelişmelerin sınıf hareketinin bütünü üzerinde yaratabileceği etkinin boyutlarına işaret etmektedir. Bu haliyle de metal işçilerinin '98'deki kalkışmasının bir benzeriyle karşılaşmak mümkündür. Ancak metal işçilerinin yenilgiyle yüzyüze kalmalarına neden olan zayıflıklar bu işçi bölükleri için aynı düzeyde olmasa da geçerlidir. İşyeri ölçeğindeki örgütlenmelerin yaygınlık düzeyi, bu örgütlenmelerin bilinç ve örgütlenme planında sendikal bürokrasiden bağımsızlığı, tüm bunları kesecek biçimde devrimci siyasal çizginin etkisi hareketin geleceğini esastan belirleyecektir. Mevcut durumyla hareket, barındırdığı imkan ve dinamiklerin yanında, siyasal sınıf çalışmasının yüklenmesi görev ve sorumlulukların yönünü ve kapsamını da göstermektedir.

Şakirpaşa İşçi Kültür Evi keyfi olarak kapatıldı!

Susturamazsınız!

Şakirpaşa İşçi Kültür Evi 31 Mayıs, 1 Haziran ve 3 Haziran tarihlerinde peşpeşe polis tarafından ruhsat olmadığı gerekçesiyle basıldı. İlk geldiklerinde, kapatma yetkilerinin olmadığını, ruhsatı belediyenin sorabileceğini söyleyen bir arkadaşımızı "polise mukavemetten" gözaltına aldılar. Ertesi gün ellerinde mühürle gelerek tekrar kapatacaklarını söylediler. Yine iki arkadaşımızı zorla ekip arabasına bindirdiler. 7-8 adet polis arabası ve yaklaşık 40 kadar polis 1,5 saat kadar kurumumuzun önünde durarak terör estirdi. Yasal dayanakları olmamasından kaynaklı o gün kapatamadılar. Karakola çağırarak bize tebliğ edilmeyen bir metin hazırladılar.

Şakirpaşa İşçi Kültür Evi çalışanları olarak, bu

keyfi saldırılara karşı tepkimizi ortaya koymak amacıyla saldırıdan 2 saat kadar sonra kurumumuzun önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdik. Basının ilgi göstermediği, yaklaşık 40 kadar emekçinin katıldığı açıklama "Direne direne kazanacağız!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganlarının ardından sona erdi.

Çalışmalarımızdan büyük hazımsızlık duyan düzenin kolluk güçleri üçüncü kez kurumumuza geldiler. 3 Haziran'da tutanak dahi vermeden mühürlendiler. Bu keyfi saldırıyı protesto etmek için 4 Haziran günü İnsan Hakları Derneği Adana Şubesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdik. Sloganlar ve dövizlerle keyfi kapatma kararı protesto edildi.

Şakirpaşa İşçi Kültür Evi çalışanları

Şakirpaşa İşçi Kültür Evi ve İnsan Hakları Derneği Adana Şubesi'nin kapatmayla ilgili açıklaması...

Bu saldırılar faaliyetlerimizi engellemeyecektir!

31 Mayıs tarihinde, polis kurumumuza gelerek, hiçbir gerekçe göstermeden kapatmaya çalıştı. Bunun yasal olmadığını ifade eden bir arkadaşımızı da gözaltına aldı. Bir gün sonra 1 Haziran günü tekrar kurumumuza gelerek terör estirdiler. Kapatma yetkilerinin olmamasından ve karşılaştıkları dirençten kaynaklı elleri boş döndüler. 3 Haziran günü tekrar gelerek, bir takım maddeler sayarak, tutanak dahi vermeden mühürleyip gittiler.

Saldırılar, gözaltılar, kapatmalar tamamıyla keyfidir. Tüm bu keyfi tutumların, baskıların nedeni Şakirpaşa İşçi Kültür Evi'nin 5 aydır yürüttüğü çalışmalarında gizlidir.

Şakirpaşa İşçi Kültür Evi, düzenin işçi-emekçilere dayattığı yoz kültüre ve cehalete karşı mücadele veren, işçi-emekçilerin kendi kültürlerini yaratmalarını ve geliştirmelerini sağlayabilmek amacıyla açılan bir mücadele mevzsidir. Şakirpaşa İşçi Kültür Evi, kültür, sanat etkinliklerinden yeterince faydalanamayan işçi-emekçilerin tiyatro, müzik gibi sosyal faaliyetlerden ücretsiz olarak yararlanmalarını sağlamış, beraberinde semt emekçilerinin, gençlerin bu faaliyetler aracılığıyla

kendi yeteneklerini keşfetme ve geliştirme fırsatını onlara tanımıştır. Kurumumuz birçok tiyatro oyununa sahnesini açmış, birçok müzik grubunun Şakirpaşa emekçileriyle buluşmasını sağlamıştır.

Şakirpaşa İşçi Kültür Evi, kurulduğu 5 aylık süreç içerisinde okuma-yazma bilmeyen kadınlara ders vermiş, bağlama kursuyla işçi-emekçilerin ve çocuklarının bağlama öğrenmelerine imkan tanımıştır. Şakirpaşa İşçi Kültür Evi, düzenlediği panellerle, söyleşilerle işçi sınıfı ve emekçileri sermayenin saldırılarına karşı bilinçlendirmeye çalışmıştır. Özelleştirmelere, işten çıkartmalara, kölelik yasasına, ABD emperyalizminin Ortadoğu'yu kana bulmasına karşı açık tutumunu ortaya koymuştur.

Polisin saldırgan tutumlarının gerisinde bunlar yatmaktadır. Bizler, Şakirpaşa İşçi Kültür Evi çalışanları olarak, tüm bu saldırıların, keyfi uygulamaların, baskıların bizleri yıldırılmayacağına kamuoyuna duyuruyoruz. Bu saldırılar faaliyetlerimizi engellemeyecektir.

Baskılar bizi yıldırılmaz!

**Şakirpaşa İşçi Kültür Evi
İnsan Hakları Derneği Adana Şubesi**

Adana Öncü İşçi-Emekçi Platformu kuruluşunu bir deklarasyonla açıkladı

31 Mayıs günü Adana Öncü İşçi-Emekçi Platformu basına ve kamuoyuna bir deklarasyonla kuruluşunu açıkladı. İnsan Hakları Derneği önünde gerçekleştirilen basın açıklamasına yaklaşık 60 kişi katıldı. Açıklamada, platformun deklarasyonunun, saldırıların yoğunlaştığı bir dönemde işçi sınıfına ve emekçilere birleşik ve örgütlü mücadele

doğrultusunda bir çağrı olduğu vurgulandı. Eylemde kölelik yasasına, özelleştirmelere, işçi-emekçilere yönelik saldırılara karşı taleplerin

yeraldığı dövizler taşıdı. "İşçilerin birliği, sermayeyi yenecek", "İşçi-memur elele genel greve", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber, ya hiç birimiz", "Genel grev genel direniş" sloganları coşkulu bir şekilde atıldı.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Sınıf hareketinden kısa kısa...

Ziraat işçilerinin açlık grevi sürüyor...

1984 yılından bu yana Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklığı'nda çalışan 120 ziraat işçisi, işten atılmaları üzerine açlık grevine başladılar. Batman Petrol-İş Sendikası binasında eylemlerini sürdüren 120 işçi, Tayyip Erdoğan'ın kendilerine verdiği tekrar işe dönme sözünü yerine getirmesini bekliyor. Medyanın işçi sınıfının sorunlarına ve eylemlerine yer vermemesi üzerine işçiler "47 gündür açlık grevindeyiz ve tek yetkili bizi sormuyor" diyerek tepkilerini dile getiriyorlar.

TELEKOM işçileri eylem yaptı...

28 Mayıs günü TELEKOM Genel Müdürlük binası önünde toplanan T. Haber-Sen üyesi yaklaşık 400 işçi slogan ve alkışlarla özelleştirme saldırısını protesto etti. Eyleme Şoförler Odası, Teknikerler Derneği ve Postacılar Derneği yöneticileri de destek sundu. Genel Başkan İsmail Karadavut iktidarların değişmesine rağmen peşkes mantığının değişmediğini belirtti.

Haber-Sen üyelerinden özelleştirmeye tepki...

29 Mayıs günü Haber-Sen ile Elektrik, Makina ve İnşaat Mühendisleri odaları birçok kentte düzenledikleri ortak eylemlerle TELEKOM'un özelleştirilmesini protesto etti.

Ankara Kızılay'da biraraya gelen işçiler Maliye Bakanlığı'na yürüyerek TELEKOM'un sermayeye peşkes çekilmesine izin vermeyeceklerini dile getirdiler. Açıklama yapan Haber-Sen Genel Başkanı Kemal Keleş, "TELEKOM özelleştirildiğinde, halka daha pahalı ve kalitesiz iletişim ve haberleşme hizmetleri verilecektir, onbinlerce kurum çalışması işsiz kalacaktır" dedi.

İzmir Cumhuriyet Postanesi önünde yapılan basın açıklamasında Haber-Sen İzmir Şube Başkanı Ali Yılbaşı, "Geçmişte, Türk TELEKOM'a ait Teletaş da halka arz yoluyla özelleştirilmişti. Şimdi Teletaş diye bir kurum yok. Halkın 163 yıllık birikiminin, özelleştirme yoluyla peşkes çekilmesine izin vermeyeceğiz" dedi.

Diyarbakır Büyük Postane önünde basın açıklaması yapan Haber-Sen üyeleri çalışanları ve halkı mücadeleye çağırdı. Konuşma yapan Şube Başkanı Mehmet Emin Güler, "Altyapıya kim sahip olursa, buradan tüm ticareti kontrol edecektir" dedi. Güler altyapı kuruluşlarının satışının basit bir olay olmadığını dile getirdi. Eyleme Tek Gıda-İş 1 ve 2 No'lu şube başkanları ile Tes-İş 1 ve 2 No'lu şube yöneticileri de destek verdi.

İşyerleri önünde bir eylem yapan Haber-Sen Elazığ Temsilciliği üyeleri de "TELEKOM halkındır satılamaz!" sloganı attılar. Eylemde özelleştirmeye izin vermeyeceklerini dile getirdiler.

Tuzla Deri'de 350 işçi gözaltına alındı...

TİS'lerde yaşanan uyuşmazlık üzerine 27 Mayıs günü 2 saat işbirlikçi eyleminde Deri-İş Tuzla Şube Başkanı Hasan Sonkaya ve Şube Sekreteri Musa Avyüzen'in gözaltına alınarak tutuklanması üzerine başlayan gerginlik sürüyor.

2 Haziran günü Rumeli, Uyguner, Gölyakınlar, Birlik Deri, Sinallar, Demtaş, Derimsan ve Pirima deri fabrikalarında çalışan 350 işçi işyerine alınmadı. Girişte jandarma engeli ile karşılaşan işçiler "toplular işyerine geldikleri" için gözaltına alındılar. Kimlik tespiti yapıldıktan sonra işyerlerine uzak bölgelerde serbest bırakılan işçiler olaya tepki gösterdi. Gözaltı emrini Kaymakam'ın verdiği söyleniyor. Gözaltındaki işçiler serbest bırakılırken, bu kez patronlar, 8 işyerinden altısında işten atılan işçilerin geri alınmasını, sendikanın toplu iş sözleşmesini imzalaması şartına bağladılar. Deri-İş Sendikası ise, ücret talepleri ve tüm işçilerin işlerine geri dönmesi kabul edilirse, TİS'i imzalayacaklarını bildirdi. Ancak sendikanın bu talebi kabul edilmedi.

KESK ve Tüm Bel-Sen yaptıkları açıklama ile olayı kınadı, işçilerin geri alınmasını istedi.

İETT işçileri haklarını arıyor...

İETT işçileri 3 Haziran günü Taksim Tünel'de bir basın açıklaması yaparak gıda ve elbise paralarının ödenmemesini protesto etti. Tüm Bel-Sen Genel Sekreteri Hüseyin Ayyıldız, Daire Başkanı Mehmet Uçar'la görüştiklerini 6 Haziran günü paralarının ödeneceğini söyledi. İETT yönetimi 1987'den bu yana yılda iki kez düzenli olarak ödenen yardımları 2003 yılının Ocak ayından itibaren durdurmuştu.

ESM özelleştirmeleri protesto etti...

3 Haziran günü Ankara'daki TEKEL İçki Fabrikası önünde biraraya gelen ESM üyeleri TEKEL'in özelleştirilmesini protesto etti. Burada bir konuşma yapan Sendika Başkanı Neşet Demirtaş TEKEL'de yapılacak özelleştirmenin sonuçlarının en az Irak savaşının sonuçları kadar yıkıcı olacağını belirtti. TEKEL'in özelleştirilmesiyle 3 milyona yakın kişinin işsizliğe, açlığa mahkum edileceğini savunan Demirtaş, TEKEL'in 2001 yılında 2,7 katrilyon liralık kamu fonu tahakkuk ettirdiğine işaret etti. Eylemde "TEKEL'i özelleştirmek Türkiye'yi yabancı işçi ve sigara şirketlerine tutsak etmektir!", "Emperyalist şirketlere TEKEL'i terketeceğiz!" pankartları açıldı. Eylemin ardından halka özelleştirmeye ilişkin bildiri dağıtıldı.

Ankara'dan kısa kısa...

Telekom'un özelleştirilmesi protesto edildi

29 Mayıs günü, Telekom'un özelleştirilmesine karşı Haber-Sen, TMMOB, EMO, İMO, MMO ve KESK Maliye Bakanlığı önünde bir basın açıklaması yaptılar. Haber-Sen genel başkanının okuduğu basın açıklamasında, özelleştirmeye karşı eylem ve etkinliklerin birleştirilmesi, daha fazla fiili ve meşru mücadelenin verilerek seslerin yükseltilmesi ve özelleştirme yolu ile ellerimizden alınmak istenen aşımıza, ekmeğimize, geleceğimize sahip çıkılması çağrısı yapıldı.

"Bu ülke bu halk satılık değil!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Telekom özelleştirilemez!", "Telekomu sattırmayacağız!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", sloganları atıldı. 30 Mayıs günü BTS'li emekçilerin Ankara Garı önünde yapacağı basın açıklamasına çağrının ardından eylem sona erdi.

BTS'nin merkezi eylemi sonlandırıldı

BTS Genel Merkezi 21 Mayıs günü 7 bölgeden "Kamu alanının talanına, iş güvencesinin gaspına karşı nitelikli kamu hizmeti için geliyoruz" adı altında başlattığı Ankara yürüyüşünü 30 Mayıs günü Ankara Garı'nda yapılan bir basın açıklamasıyla sonlandırdı.

Saat 12:30'da garın içinde toplanan 250'ye yakın emekçi yürüyüşçüleri karanfillerle karşıladıktan sonra BTS Genel Başkanı basın açıklamasını okudu. "Söz yetki karar çalışanlara!", "İşçi memur elele genel greve!", "Kamuda talana hayır!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber, ya hiçbirimiz!". sloganları atıldı. **BDS**P eyleme "Emperyalist kapitalist barbarlığa karşı işçilerin birliği halkların kardeşliği" pankartı ile katıldı.

AKP'nin paralı eğitim uygulamaları protesto edildi

Eğitim-Sen, ÇYDD, Eğit-Der, Öv-Der, TÜMOD (Tüm Öğretim Üyeleri Derneği), GÜÖÜD (Gazi Üniversitesi Öğretim Üyeleri Derneği), ÖDTÜ ÖED (ÖDTÜ Öğretim Elemanları Derneği), Köy Enstitüleri ve Çağdaş Eğitim Vakfı, Halkevleri, 29 Mayıs günü saat 11:30'de AKP'nin 10 bin yoksul öğrenciyi özel okullarda okutacağı ve hükümetin buna 15 trilyon liralık bir kaynak ayırdığını kamuoyuna ilan etmesini protesto eden bir basın açıklaması yaptılar.

MEB önünde Eğitim-Sen genel başkanı basın açıklamasını okudu. Açıklamada özel okullara destek projesi kamuyu tasfiye etmek ve eğitimi paralı hale getirmenin ön adımıdır. MEB'in uygulamalarıyla kamusal eğitimi ortadan kaldırmayı hedeflediği vurgulandı. Açıklamanın ardından "özel okullara değil, nitelikli kamusal eğitime kaynak" başlıklı bildiriler MEB önünden Zafer Çarşısı'na kadar dağıtıldı.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Akabe Zirvesi'nin gündemi: Ordusuz bir devlet, işbirlikçi bir iktidar ve köle bir halk...

Teslim alamadıkları Filistin halkını arkadan hançerlemek istiyorlar!

Haydutbaşı Bush, daha Irak'ta ellerine bulanan kan kurumadan Filistin sorununa "barışçı" çözüm bulmak üzere Ortadoğu'ya bir ziyaret gerçekleştirdi. Önce işbirlikçi Arap devlet başkanlarından destek sözü alan Bush, ardından 4 Haziran'da katil Şaron ile Filistin'in Başbakanı Mahmud Abbas'ı Ürdün'ün Akabe kentinde mini bir zirvede bir araya getirdi. Amaç, Filistin'de emperyalist çözümün adı olan "yol haritası" politikasına hız vermek; başta Filistin halkı olmak üzere, tüm halklara emperyalist çözümü "barışçıl çözüm" olarak kabul ettirmek.

Filistin halkını arkadan hançerleyecek plan

Bilindiği üzere, İsrail ve ağababası ABD, sözde barışçıl bir çözüm adına "yol haritası" adı altında bir planı devreye sokmak için AB, Rusya ve BM'yi ikna etmiş; ardından bu planın uygulanması için Arafat'ın devre dışı kalmasını sağlamaya dönük adımları hızlandırmıştı. Köşeye sıkışan Arafat, Mahmud Abbas'ın başbakanlığa getirilmesine razı olmak zorunda kalmıştı. Şimdi bu emperyalist-siyonist katiller koalisyonu, Mahmud Abbas gibi bir işbirlikçiyi kullanarak Filistin halkını arkadan hançerleyecek planlarını bir bir resmileştirmeye başlıyorlar. Katil Bush'un gözetiminde gerçekleşen Akabe'deki mini zirve bunun ilk resmi adımı oldu. Bush ve Şaron, istedikleri sonucu almış olmanın verdiği memnuniyetiyle zirveden döndüler. Onları memnun eden ise, Mahmud Abbas ve işbirlikçi Arap devletlerinin "yol haritası"na verdiği destek oldu.

Katil İsrail şimdiye kadar başaramadığını Filistinli işbirlikçilere yaptırıyor!

Mahmud Abbas, "yol haritası"nın öngördüğü bir çerçevede yaptığı konuşmasında, Filistin halkına İkinci İntifada'nın bitirilmesi çağrısında bulundu ve Filistinli örgütlerin şiddet eylemlerini açıkça kınadığını ifade etti. Bu, 32 aydır devam eden ve 1500 Filistinli'nin katledildiği, binlercesinin yaralandığı bir mücadelenin ilk kez resmi bir ağızdan mahkum edilmesi anlamına geliyordu. İhanet bununla da sınırlı kalmadı. "Silahlı intifadanın sona erdirilmesi için bütün kaynaklarımızı kullanarak bütün çabamızı sergileyeceğiz ve başarılı olacağız" diyen Abbas, Filistin yönetiminin bundan sonra İsrail'le beraber direnişleri bastıracağını, halkı silahsızlandırmayı İsrail'le birlikte yapacağını da açıklamış oldu. Zira "yol haritası", Arafat'ın devre dışı kalması, intifadanın bitirilmesinin yanı sıra tüm Filistin'in silahsızlandırılmasını, İsrail'e karşı mücadele eden tüm grup ve örgütlerin yasaklanıp militanlarının cezalandırılmasını öngörüyor. Yani "yol haritası", katil İsrail'in şimdiye kadar başaramadığının Filistinli işbirlikçilere yaptırılması anlamına geliyor. İşte onları en çok memnun eden de bu yönde adımların atılacağı sözünün verilmiş olmasıdır. Kuşkusuz ki, en önemli nokta, Filistin'in silahsızlandırılması ve ordusuz, iktidarsız bir Filistin devletinin kabul edilmiş ya da ettirilmiş olmasıdır. Henüz bir devlet olarak

tanınmadığı bir aşamada bile, bu katiller bu türden dayatmalarda bulunma cesaretinde bulunmamışlardır.

Filistin halkı ihaneti ve teslimiyeti değil, direnişin yolunu izleyecek!

Bu açık ihanet ve teslimiyet karşısında eli güçlenen Şaron'a düşen ise, bildik demagojileri yinlemek ve yalanlara dayalı vaatleri sıralamak oldu. Şaron, bunun verdiği rahatlıkla yaptığı konuşmasının esasını, Filistin yönetiminin yapması gereken görevleri hatırlatmaya ayırdı. Özellikle "yetkisiz kişi" diye andığı Arafat gibilerinin tümüyle devre dışı bırakılmasının öneminden bahsetti. Öte taraftan işgali sona erdirmek

yönünde açık bir ifade kullanmadı. Sadece, "devletin izni olmadan kurulan yerleşim birimlerinin kaldırılacağı" sözünü verdi. Filistin topraklarında 380 bin yahudi yerleşimci bulunuyor ve bunlar nerdeyse tüm bir Filistin'e yayılmış durumda. Şaron'un boşaltma sözü verdiği "izinsiz" yerleşim birimlerinin sayısı az olduğu gibi, bunların çoğu İsrail'in Mart 2001'de başlattığı operasyonlardan sonra kuruldu. Şaron'un bu sözlerini Filistin'e verilmiş bir taviz olarak gören 40 bin işgalci yerleşimci ise aynı gün bir protesto gösterisi düzenleyerek işgalci politikalara destek verdi. Şaron, bu yaklaşımıyla bir kez daha 40 yıldır peyderpey işgal ettikleri topraklardan çıkmaya niyetlerinin olmadığını da gösteriyor. Bu manzara karşısında Bush, dalga geçercesine, "kutsal toprakları Filistin ve İsrail devletleri olarak barış içinde paylaşın, barış bu yoldan gelecek" diyor. Bu paylaşımın Filistin halkına düşen pay ise, baskı, katlim ve sefaletten başka bir şey değil.

Katiller koalisyonu bir işbirlikçi yönetimi işbaşına getirerek "yol haritası"nda ilk ciddi adımı attı. Şimdi işbirlikçi Filistin yönetiminden "yol haritası"nın gereklerini yerine getirmelerini istiyorlar. Görünen o ki, adı yolsuzluk iddialarına karışan ve halk tarafından sevilmeyen Mahmud Abbas ve ekibi, işbirliği ve ihanet yönünde adımlar atmaktan çekinmeyecek. Bu ihanetin derinleşmesini, emperyalist-siyonist "yol haritası" planlarını bozacak olacak olan güç ise Filistin halkının yılları bulan kahramanca direniş yoludur. Filistin halkı ihaneti, teslimiyeti barış ve çözüm olarak sunan işbirlikçileri değil, direnişin yolunu izleyerek zaferi bir gün mutlaka kazanacaktır.

Uluslararası Af Örgütü raporu...

Türkiye'de işkence sistematik ve yaygın

Uluslararası Af Örgütü 151 ülkeyi kapsayan raporunu açıkladı. Rapora göre Türkiye işkencenin yaygın ve sistematik olarak devam ettiği ülkelerden biri. Türkiye AB'ye uyum yasasına çıkardıkça, işkence alanında da uzmanlaşıyor. Özellikle iz bırakmayan, tespit edilemeyen yöntemleri gün gittikçe geliştiriyor.

Uluslararası Af Örgütü raporuna göre, Türkiye'de;

-Yaygın olarak uygulanan işkence yöntemleri elektroşok, askıya alma ve falaka, ağır darbe vurma, cinsel taciz, soğuk tazyikli su sıkma, sorgu sırasında soyma, uykusuz ve aç bırakma, öldürme ve tecavüz tehditleri, tuvalete gitmeyi engelleme ve öteki psikolojik işkence yöntemleri.

-Cinsel taciz kimi durumlarda tecavüze dönüşüyor. Faili meçhul cinayetler devam ediyor.

Af Örgütü'nün raporunda yer alan diğer bazı belirlemeler de şöyle;

- Özellikle Kürt sorunu, F tipi cezaevleriyle ilgili açıklama yapanlar, devletin uygulamalarını

eleştirenler baskıya uğruyor, yargılanıyor ve cezalandırılıyorlar.

-İşkenceciler cezalandırılmıyor. İşkenceye uğrayan insanların gözleri bağlı olduğu için zaten işkencecileri tespit edemiyorlar. Tespit edildiği durumlarda ise binbir yol ve yöntemle yargılanmaları ve cezalandırılmaları engelleniyor.

-İşkence görenlerin çoğunluğu Kürt. 2002 yılında anadilde eğitim talebiyle dilekçe veren binlerce insan yargılandı. Gözaltına alınanlar işkence gördü.

-Çocuklarına Kürtçe eğitim verilmesini isteyen ana-babalar KADEK'e yardım yataklıkla suçlanıyor.

-Minibüsünde Kürtçe kaset çalan sürücü gözaltına alındı, yargılandı.

-AB'ye uyum yasaları çerçevesinde yapılan olumlu yasal değişikliklerde pratikte uygulanmıyor.

-İşkencecilerin yargılandığı ve ceza aldığı tek istisna Manisa davası.

Abdullah Gül İKÖ toplantısında ABD emperyalizminin sözcülüğünü yaptı...**Bush çetesinin Tahran'daki "Truva Atı"**

AKP, hem seçim süreci, hem de hükümeti kurma aşamasında başta savaş kundakçısı Wolfowitz ve temsil ettiği siyonist lobi olmak üzere, ABD emperyalizminin desteğini almıştı. AKP, hükümeti kurulduğu andan itibaren efendisinden aldığı bu desteğe layık olmak için uğraşıp durdu. Irak halkını hedef alan emperyalist saldırıya ve ardından gelen işgale tam destek verdi. Türkiye'yi savaşın fiili bir tarafı yapmak için de çırpınıp durmuştu. 2. tezkerenin meclisten geçişini sağlayamadığı için parti kurmayları büyük bir üzüntü/hayalkırıklığı yaşamışlardı. Tüm uğraşlarına rağmen Washington-Ankara ilişkilerinde bazı sıkıntıların baş göstermesini engelleyemediler. Efendisinin beklentisini gerektiği gibi yerine getirememenin sıkıntısından dolayı, savaş çetesinin hakaretlerini/aşağılamalarını sineye çektiler.

Ama uşak uşaktır. Her fırsatta bu düşkün rolü oynamaya hazırdır. Amerikancılığı ile bilinen Dışişleri bakanı Abdullah Gül, Amerikan emperyalizminin Ortadoğu halklarını hedef alan vahşi saldırısının sözcülüğüne soyunarak İslam Konferansı Örgütü'ne (İKÖ) üye ülkelerin dışişleri bakanlarını ABD adına tehdit etti. Bu sayede Washington'daki efendilerine olan sadakatini yeniden kanıtlama imkanı bulmuş oldu. Bu arada A. Gül'ün Tahran'da gösterdiği maharetin, haydutbaşı Bush ve çetesi tarafından memnuniyetle karşılandığı basına yansdı.

İKÖ Zirvesi'nde "demokrasi havarisi"

İran'ın başkenti Tahran'da yapılan İslam Konferansı Örgütü Dışişleri Bakanları Zirvesi'ne katılan A. Gül, "önemli" açıklamalarda bulundu. Konuşmasını yaptıktan sonra -zirve devam ederken-Tahran'dan ayrılan Türk Dışişleri Bakanı, kendisine verilen işi yerine getirmiş bir "görevli" edasıyla İstanbul'a geldi. Zirveye katılan bakanlara, deneyimli devlet adamı havalarında öğütler veren Gül, aba altından Amerikan sopası gösterdi.

İslam ülkelerine yeni bir vizyonun gerektiğini savunan Gül, "önce biz evimize çeki düzen verelim; islam dünyasının çağdaş normları benimsemesinin zamanı geldi; bizi yönlendiren güç akılcılık olmalı; cehalet ve yolsuzluğu ortadan kaldırmalıyız; herkes için daha yüksek yaşam standartları sağlanmalı, gelir dengesizliği bitmelidir" vb. inciler döktü. Hızını alamayan Abdullah Gül, "bu sorunların nedeni bu ülkelerin rejimleridir. Sorun kapalı, şeffaf olmayan çoğunlukla dikta yönetimlerine dayanan yönetim tarzlarıdır" gibi ifadeler de kullandı. Rejim sorununa çözümler de öneren Gül, müslüman ülkelere demokrasiye geçmelerini, refahı, kalkınmayı, adil paylaşımı, insan haklarına saygıyı benimsemeleri gerektiğini hatırlattı. Dini bütün Amerikan uşağı, bu değerlerin müslümanlığa da uygun olduğunu, hatta müslümanlığın bu değerleri teşvik ettiğini de iddia ediyor. Peşpeşe sıralanan bu açıklamalarla müslüman ülkelere çıkış yolunu "gösteren" Gül, "Bu değişimleri içten veya dıştan bir müdahale olmadan kendiniz gerçekleştirin! Yoksa sonuçlarına katlanırsınız" sözleriyle asıl amacını özetledi. Bir Amerikan uşağı olarak efendisinin diliyle konuşmuş oldu.

Bu adımları atmazsanız dış müdahaleye maruz kalırsınız!

"Ben atmanız gereken adımları size söyledim. Üstüme düşen vazifeyi yerine getirdim. Öğütlerimi dinlemezseniz başınıza geleceklere siz sorumlu olacaksınız". Bush ve savaş çetesinin sözcüsü A. Gül, İslam ülkeleri dışişleri bakanlarına bu mesajı vermiş oldu. Kendisine verilen görevi yerine getirmenin iç rahatlığıyla Tahran'dan dönen Gül, ertesi gün aynı açıklamaları sermaye basını aracılığı ile yineledi. (Milliyet, 2 Haziran'03)

Gül'ün öğütleri ilk bakışta kulağa hoş geliyor. Müslüman halkların demokratik, insan haklarına saygılı, müreffeh... bir yaşama kavuşmalarını savunuyor. Yani bu Amerikan uşağı islam aleminin yaşadığı sorunların aşılması için çaba harcıyor. Türkiye gibi bir ülkenin dışişleri bakanı olan bu zat, dikta yönetimlere karşı çıkıyor, demokrasiye geçişi (nasıl oluyorsa bu geçiş!), halkın yönetime katılmasını, gelir dağılımını adaletsizliğinin giderilmesi vb., vb. için bir an önce adım atılması gerektiğini

"savunuyor".

Asalak burjuvazi adına siyaset yapanların yalan, demagoji, kitleleri aldatma, olguları tam tersi kavramlarla (19 Aralık katliamına "hayata dönüş" adı verildiğini hatırlayalım) ifade etmek vb. alanında derin bir birikime sahip oldukları bilinir. Bir çeşit retorik olan bu yalan söyleme zanaatı ile en barbar saldırılar bile "sevimli" gösterilir. Örneğin Irak halkının katledilmesine "özgürleştirme" denmesi gibi. Bu zanaatı iyi icra ettiği anlaşılan A. Gül, tüm maharetine rağmen sonunda baklayı ağzından çıkarıyor. Kulağa hoş gelen öğütlerin sonunda sadede geliyor, "eğer çizdiğim çerçeveye uygun adımlar atmazsanız dış müdahale ile karşı karşıya kalırsınız. Bunun sorumlusu da siz olursunuz. Akıllı davranırsanız, böyle bir müdahaleye fırsat tanımamış olursunuz" diyor. İKÖ zirvesinde bu tehditleri savurma densizliğinde bulunan Gül'ün kimin adına hareket ettiği kendiliğinden ortaya çıkıyor.

Irak'a bakıp "ibret alın!"

Irak yönetiminin söz konusu adımları atmamasından dolayı dış müdahaleye maruz kaldığını savunan Gül, böylece Irak halkının emperyalist saldırı ve işgali hak ettiğini söylüyor. Bu örneği göstererek "müslüman kardeşlerine" akıllı olmaları, yani Bush ile etrafındaki savaş kundakçıların her istediğini yerine getirmeleri gerektiği tavsiyesinde bulunuyor. Aksi durumda Irak'tan sonra sıranın kendilerine geleceğini hatırlatıyor. Güya Irak yönetimi petrol gelirlerini halkın refahı için kullanmadığından dolayı Amerikan emperyalizminin saldırısına uğradı. Gül'e göre Irak'ın yıkılıp yıkılması, 10 bin sivilin öldürülmesinin nedeni de Irak'a demokrasi getirip, petrol gelirlerini halkın refahı için kullanmayı sağlamamış!

Bu azıllı Amerikan uşağı, söylediği sözlerin iğrenç yalanlarla dolu olduğunu kendi de çok iyi biliyor. Müslüman dikta yönetimlerine almalarını öğütlediği (demokrasi, insan hakları, halkın yönetime katılması, gelir dağılımının eşit şekilde bölüşümü vb.) önlemlerin öncelikle kendi hükümeti tarafından Türkiye'de neden

uygulanmadığını es geçtiği gibi, bunun dış müdahaleyi neden haklı kılacağı üzerine de bir çift söz söylemiyor. Modern barbarlığın temsilcileri olan emperyalistlerin Irak halkına karşı uyguladıkları/uygulamaya devam ettikleri vahşetin sözünü ettiği değerlerle nasıl bağdaşacağını da açıklıyor. Bu uşağın ikiyüzlülüğünü en iyi açıklayan örnek kendi hükümetinin uygulamalarıdır. Diğer sorunlar bir yana, sadece Türkiye'deki gelir dağılımı adaletsizliği bile bu nasihatlarla asıl ihtiyacı olanın A. Gül olduğunu gösteriyor.

İslam alemine model "Türk demokrasisi"!

Hem Washington'daki haydutlar, hem de Ankara'daki uşakları Türk demokrasisinin Ortadoğu ülkelerine model oluşturabileceğini sık sık dile getiriyorlar. Bu söyleme göre Türkiye hem müslüman, hem de laik-demokratik bir yönetime sahipmiş. İslam aleminin tek örneği de buymuş. Dolayısıyla ABD emperyalizminin ihraç edeceği demokrasi modeli için biçilmiş kaftanmış vs.

Son teknoloji ürünü silahlarla bir halkın katledilmesi, ülkede var olan zenginliğin yağmalanması ile bu ülkenin demokratik bir yönetime kavuşması. Bunlar birbirini reddeden farklı iki durumdur. Diğer bir ifadeyle, emperyalist işgal sona erdirilmediği sürece herhangi bir demokratik yönetimden bahsetmek ancak riyakarların işi olabilir.

Şimdi örnek olduğu iddia edilen Türkiye yönetiminin demokratikliğine bakalım.

İlkin, Türk sermaye devleti insan hakları ihlalleri konusunda onlarca yıldır dünyada başı çeken ülkelerden biridir. Devrimci harekete ve Kürt yurtseverlerine karşı giriştiği baskı, işkence, katliam vb. uygulamalarla binlerce insanı katletmiştir. Bu saldırılar halen devam ederken, Kürt sorunu konusunda da aynı inkarcı politika egemenliğini sürdürüyor.

İkincisi, İMF-TÜSIAD patentli programlar ile işçi sınıfı ve emekçiler ağır sömürü koşullarına mahkum edildi. Gelir dağılımı en bozuk ülkeler arasında rekora doğru hızla yol alan ülkelerden biri oldu Türkiye. Halkın yönetime katılmasının ne durumda olduğunu ise, AKP'yi işbaşına getiren seçim sistemi gösteriyor. Hangi parti işbaşına gelirse gelsin, asalak burjuvazi ve İMF'nin emri altında çalışarak, emekçiler hiçe sayılıyor. Yani halkın yönetime katılması diye bir durum da söz konusu değil.

En çok övündükleri laiklik meselesine gelince. Laik olduğu iddia edilen sermaye devletinin hem dini hem de mezhebi vardır. Bu devlete bağlı olan Diyanet İşleri Başkanlığı, 100 bin kişilik kadrosu ile bütçeden birkaç bakanlıktan daha çok pay almaktadır. İç politikaya emekçi düşmanlığı, dış politikaya emperyalizme uşaklığın damgasını vurduğu bir yönetimle karşı karşıyayız. Esasen Türkiye'deki bu vahim tablo, Amerikan uşağı Gül'e söz konusu değerler üzerine hiçbir şekilde konuşma hakkı bırakmamaktadır. Ortadoğu halklarının bu modeli örnek alması değil, elden geldiği ölçüde ondan uzak durmalarının kendileri için daha hayırlı olacağı kesindir.

Halklar özgürlüğü, eşitliği ve refahı kendi elleriyle kazanacaklardır

Kuşkusuz ki, Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri dahil olmak üzere, tüm Ortadoğu işçi-emekçilerinin dikta rejimlerden kurtulmaya ve demokratik yönetimlere kavuşmaya acilen ihtiyaçları vardır. Ancak bu tarihsel kazanımlara ulaşma mücadelesi ne emperyalistlerin, ne de işbirlikçilerinin haddine düşüyor. Tam tersine, emperyalistlerle, onların bölgedeki uşaklarıyla devrimci bir hesaplaşma yaşanmadan bu değerlere ulaşmak olanaklı değil. Kapitalist sömürden, faşist baskı ve zorbalıktan nihai kurtuluş, ancak Ortadoğu çapında sosyalist işçi-emekçi cumhuriyetleri kurulduğu zaman mümkün olacaktır.

TOBB Genel Kurulu'nda hükümeti ve muhalefetiyle sermaye partileri boy gösterdi...

Sermayenin önündeki bütün engeller kaldırılacak!

Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği'nin 58. Genel Kurulu 2 Haziran'da başladı. Patronlar gidişattan memnun olduklarını, AKP hükümetinin icraatlarını başarılı bulduklarını, güvenlerinin daha da artması için özelleştirmelere hız verilerek yeni rant alanlarının kendilerine gecikmeksizin açılmasını istediler. Bu yolda hükümeti ve muhalefeti ile sermaye partilerinin bir bütün olarak hareket etmesini vurgulamayı da unutmadılar.

Tayyip Erdoğan sermaye sınıfının istemlerini ikiletmeyeceğini konuşmasının hemen başında vurguladı. "Önünüzde herhangi bir engel olursa mutlaka odalarımız aracılığı ile bize iletin, bu engeller kaldırılacaktır" sözleri bunun ifadesi oldu. Devamında ise şunları söyledi: "Sizlere bakan yeni müjdeler vereceğim. Ekonomik Sosyal Konseyi işler hale getirdik, girişim sermayesi yeniden düzenlendi, KOBİ piyasaları ile ilgili düzenlemeler yapılacak. Yatırım teşvik belgelerinin süresi 1 yıl uzatıldı. Şirketlerin kurulmasında 19 bürokratik kademe 3'e indiriliyor, iş kanununu çıkardık. Özelleştirmeleri hızlandıracamız. Devlet istihdam kapısı olmaktan çıkarılacak."

Sermaye hükümetinin başbakanı kapitalist sınıfın önündeki tüm engelleri temizlemek misyonunu açıklıkla ortaya koyuyor. Bu sözler aynı zamanda işçi sınıfı ve emekçilere yöneltilmiş savaş ilanıdır. Zira sermayenin kasalarının tıka basa dolması yolunda sermaye hükümeti kılıcını bilemekte, emek düşmanı politikalarda sınır tanımayacağını göstermektedir.

Önleri zaten fazlasıyla açık olan gözü doymaz kapitalistler önlerinin daha da fazla açılmasını istemektedir. Önlerinin açılmasının yolunu da gösteren bu asalak takımı, özelleştirmeye hız verilmesini, kamu ihale yasasında değişiklik yapılmasını, yabancı sermayenin desteklenmesini, teşviklerin artırılmasını dile getirdi. Elbette bu kadarla da yetinmediler. Kamu ve belediyeye ait tüm iktisadi teşebbüslerin bir an önce satılmasını, işgücü malîyetinin düşürülmesini de istediler. Hükümetin şu ana kadarki icraatlarından duydukları memnuniyeti de ayrıca belirttiler.

Sermayenin çıkarları için emeğe yönelen saldırılar yoğunlaşacak

En kârlı KİT'ler içinde yer alan TELEKOM, TEKEL, PETKİM'in de içinde yer aldığı kurumların özelleştirilmesi sermaye sınıfının temel isteklerinden biri. Zira bu kârlı kuruluşların sermayeye devri devasa kârların tekeli

sermayenin kasalarına oluk gibi akmasını sağlayacaktır. Sermayenin başbakanı da durumun farkındadır. Verdiği mesajla en kârlı KİT'leri haraç-mezat sermayeye peşkeş çekeceğini ilan etmiştir.

Özelleştirmeler sonrası bir avuç parababasının cukkası dolarken, işçi sınıfının payına, düşük ücret, sendikasızlık, işsizlik ve sefalet düşüyor. Geniş halk kesimlerinin payına ise mal ve hizmetlerin aşırı pahalılaşması.

İşgücü maliyetinin devde kulak olduğu en iyi kapitalistler bilir. Ama onlar işgücü maliyetinin daha da düşürülmesini istiyorlar. Nasılsa yeni iş yasasıyla çalışma süresi de belirsizleştirildi. Bir de bunun üzerine daha ucuzlayan işgücü maliyeti monte edilirse, bu sermaye için bulunmaz bir nimet olacaktır.

Sermayeye dost, emeğe düşman bir hükümettir!

Tüm sermaye hükümetleri gibi AKP de sermayenin çıkarlarının beççiliğine soyunmuştur. Elindeki sayısal çoğunluğa dayanarak emek düşmanı yasaları bir bir çıkarmak istemektedir. Önceki sermaye hükümetlerinin yapamadığı özelleştirmeleri gerçekleştirme hedefini, "önüme geleni satarım", "yedi yılda yapılmayan özelleştirmeleri 6 ayda yapacağım" pervasızlığı ile dile getirmektedir.

Saldırıların kapsamı ve niteliği yeterince açıktır. Sermaye hükümeti işçi sınıfı ve emekçilere topyekün saldırı noktasında kararlılığını göstermektedir. Topyekün saldırıyı püskürtmenin biricik yolu ise topyekün mücadeleyi yükseltmektir. İşçi sınıfı kendisine yönelmiş bu kapsamlı saldırıyı ancak üretimden gelen gücünü kullanarak püskürtebilir.

Irak halkı emperyalist işgali reddediyor!**Emperyalistler halk direnişinin gücüyle kovulacak!..**

Birleşmiş Milletler Irak işgalini kabul ederek bu vahşeti onayladı. Önceleri işgale karşı çıkan emperyalist odaklar ise, yağmadan alacakları pay karşılığında ABD-İngiliz haydutları ile anlaştilar. Ancak Irak halkı sözde uygar dünyanın bu ittifakına aldirmayarak işgale karşı duruşunu gün geçtikçe sağlamlaştırıyor. Bundan dolayı işgalci güçlerin hiçbir planı hedeflenen sürede hayata geçirilemezken, beklenen sonucu da vermiyor.

Göstermelik demokrasi rafa kaldırıldı

İşgale eşlik eden demagoji Irak'ın özgürleştirileceği, ardından demokratik bir yönetime kavuşturulacağı tezine dayanıyordu. Amerikan emperyalizmine uşaklık yapacak bir kukla yönetimin başa geçirilmesi için seçim yapılacağı da verilen vaatler arasındaydı. İşgalcilerin bu "hizmeti" sayesinde Irak halkının demokrasi ile tanışacağı gibi çirkin propagandalar da yapılmıştı. Hatta ilk atanan sömürge valisi Jay Garner (kısa sürede pılısını-pırtısını toplayıp Irak'ı terk etti) Mayıs ayında demokrasiye geçileceği "müjdesini" vermişti. Bütün bu yalan kampanyasının ardından işgalciler, "Geçici Siyasi Konsey" diye adlandırılan 25-30 kişiden oluşacak işbirlikçilerin bile Washington tarafından atanacağını açıkladılar.

Bağdat'a gelen ikinci sömürge valisi ise, "demokrasiye geçişi" şartlara bağlayarak, aslında bir kukla yönetim için de olsa, göstermelik seçimlerin bile yapılmasının çok düşük bir ihtimal olduğunu itiraf etti. Buna göre; Irak'ta şiddet sona ermeden, enerji kaynakları düzenlenip işletilmeden demokrasiye geçilemezmiş. Amerikan emperyalizmi ikinci şartı her yola başvurarak yerine getirebilir (zira işgalin temel nedenlerinden biri bu, yani petrolün yağmalanmasıdır), ancak ikincisini başarması pek mümkün görünmüyor. Afganistan'da bile bunu başarabilmiş değiller. Kaldı ki işgal karşıtı hareket güçlendiği oranda şiddet eylemlerinin yayılması kaçınılmazdır. Bu da -işgal devam ettiği sürece— göstermelik de olsa Irak'ta bir demokrasinin söz konusu olmayacağını gösteriyor.

İşgal karşıtı direnişin güçlenme eğilimi

Geçen hafta işgal güçlerini hedef alan silahlı saldırılar sonucu 9 Amerikan askeri öldürülürken, 20 asker de yaralandı. Son olarak Felluca'da Amerikan askerlerine yönelik bombalı bir saldırı gerçekleşti. Resmi açıklamaya göre 1 asker öldü, 7'si yaralandı (Görgü tanıkları ölü ve yaralıların sayısının gerçekte açıklandan çok fazla olduğunu belirtiyorlar).

Hit kentinde ise halk Amerikan askerleri ve yerel polise karşı direnişe geçerek kentten kovdu. Evlerde arama yaparak silah toplamaya çalışan ABD askerleri ile polisin bu girişimi halkın isyan etmesine neden oldu. İşgalci askerlerle silahlı çatışmaya giren Iraklılar'ın bir Amerikan helikopterini düşürmesi, ardından polis karakoluna saldırması sonucu Amerikan askerleri kenti terk etmek zorunda kaldı.

Aynı günlerde, Bağdat'ta bulunan Amerikan askerlerini hedef alan bir saldırı düzenlendi. Saldırımın ardından sivillere ateş açan işgalci askerler iki sivil katletti. Bunun üzerine sokaklara dökülen Iraklılar işgalcileri protesto ettiler. Yine Bağdat'ın kenar semtlerinde bulunan bir Amerikan üssüne havan topu ile saldırı düzenlendi. Olay üzerine halka silah çeken Amerikan askerlerinin, civardaki evlerin kapılarını kırarak arama yapmaya kalkışması halk tarafından protesto edildi. Bunun dışında işgali protesto eden eylemlerle tepkisini sık sık sokağa taşıran Irak halkı işgali kabul etmeyeceğini gösteriyor.

Direnşlerin yayılması işgalci askerlerin paniklemesine yol açarken, birçok Iraklı sivil katledildi. "Şüpheli" kişiler, "dur ihtarına" uymadı gibi gerekçelerle işgalci orduların işlediği cinayetler halkı sindirmekten uzaktır. Birçok yerde tersi sonuçlar üreten işgalcilerin vahşeti halkın direnişini tetikliyor. İşgalci ordular şimdiden acz içine düşmeye başladılar. Nitekim gittikçe denetimi sağlamakta zorlanan ABD emperyalizmi, 20'yi aşkın ülkeden asker talep etti. Ancak talebe olumlu yanıt veren ülkelerin çoğu birkaç yüz kişi gönderme sözü vererek, asker talebini sembolik sayılarla geçitirdiler. Gelecek ay geri gönderilmesi planlanan Amerikan 3. Piyade Tümeni bu durumda Irak'ta kalacak. Halen Irak'ta bulunan 160 bin işgal askerinin yetersiz kalması halinde bu sayının artırılması da gündemde.

Direnşi ezmek için siyonistlerin taktiklerine başvurulacak

İsrail'in kontr-gerilla taktikleriyle Irak saldırısında yer aldığı zaman zaman basına yansımıştı. İşgal karşıtı direniş eylemlerinin artması üzerine, siyonistlerin Filistin'de uyguladığı yöntemleri ABD'nin Irak'ta da devreye sokmaya hazırlandığı yönündeki haberler basına yansıdı. Bilindiği gibi İsrail ordusu Filistin kent, kasaba, mülteci kampı gibi yerleşim bölgelerine tank, helikopter ve buldozerler eşliğinde saldırılar

yapmaktadır. Yıkım, toplu tutuklamalar ve katliamlar bu saldırıların temelini oluşturuyor. Şimdiden denetimi sağlamakta zorlanan işgalciler, siyonistlerle beraber kirli savaş yöntemlerini Irak halkı üzerinde denemeye hazırlanıyorlar. Emperyalist işgale karşı direnenleri vahşi yöntemlerle ezmek için yapılan bir diğer hazırlık ise, Irak'ta ikinci bir Guantanamo Üssü'nün açılması. Bu üste tutulanların hiçbir statüsü yok. Ne siyasi tutuklu, ne de savaş esiri. Dolayısıyla bu kamplar, hiçbir kuralın geçmediği işkence ve imha merkezleri olacak. Nitekim Guantanamo'da tutulan 680 kişi herhangi bir mahkemeye çıkarılmadığı gibi, halen işkence ve izolasyon altında tutulmaktadır. Irak'ta da 3 bin kişinin benzer şartlarda tutulduğu, sistemli işkencenin uygulandığı daha önce kamuoyuna yansımıştı. Kızılhaç yetkililerinin Iraklı tutsaklarla görüşmesi halen Amerikan askerleri tarafından engelleniyor. Kimlikleri dahi açıklanmayan tutsakların bu zorbalığa karşı ayaklandıkları, ayaklanmanın bastırıldığı da Kızılhaç yetkilileri tarafından açıklanmıştı. Ancak ayaklanmayı bastıran işgalci güçlerin tutsaklara neler yaptığı konusunda Kızılhaç bilgi alamamıştı. Bu arada "Irak'ta savaş bitmedi" açıklamasını yapan işgalci güçlerin komutanı David McKiernan, gün geçtikçe daha saldırgan bir tutum içine gireceklerinin işaretini veriyor.

Emperyalistler halk direnişinin gücüyle kovulacak!

İşgalci güçlerin direnen halklara karşı nasıl davrandığı Vietman, Cezayir, Filistin, Afganistan vb. ülkelerdeki uygulamalarla defalarca görüldü. Emperyalistler işkence, zorbalık, toplu katliam ve her türlü kirli savaş yöntemini kullanmaktadırlar. Sürekli demagoji yaptıkları demokrasi, insan hakları ile ilgili söylemleri bir kenara bırakıyor, faşist bir yönetim uyguluyorlar. Hitler ile aynı sınıfın temsilcileri oldukları hatırlandığında buna çok da şaşırılmak gerek. Zira onlar sefil burjuva sınıf çıkarları için hiçbir kanlı icraattan geri durmazlar.

Irak'taki direniş henüz işgalcileri ciddi çıkmazlarla karşı karşıya bırakmış değil. Daha çok kendiliğinden ve parçalı bir görünüm arz etmektedir. Buna rağmen bu parçalı durumu aşip birleşik militan bir direnişe dönüşebilme ihtimali de düşük değildir.

Direnşin böylesi bir düzey kazanması işgalci emperyalist orduların çok daha saldırgan bir tutum almalarına yol açacağı ise kesin. Yaptıkları hazırlıklara bakılırsa güçlü bir direnişle karşılaşacaklarını şimdiden hesaplıyorlar. Ancak emperyalist zorbalık nasıl başka halkların direnişi karşısında yenilgiye uğrayıp işgal ettiği topraklardan sökülüp atıldıysa, Irak halkının direnişi karşısında da aynı akıbete uğramaktan kurtulamayacaktır.

Ortaçağ köleliği yasalastı...

Kölelik yasasına karşı örgütle

İşçiler, emekçiler!

Artık hepimiz *köleyiz!* Çünkü işçi sınıfının yüzlerce yıllık mücadelesi sonucunda ve ağır bedeller ödenerek kazanılan tüm haklarımız bir çırpıda kaldırıldı. 8 saatlik işgünü, hafta sonu tatili, kıdem tazminatı, düzenli çalışma koşulları vb. tüm bunlar can bedeliyle verilen uzun soluklu bir mücadelenin ürünleriydiler. Kullandığımız en küçük bir hak bile dişe diş bir mücadeleyle kazanılmıştı. Nasıl ki mücadele etmek ve örgütlü olmak bizlere bu hakları kazandırdıysa, örgütsüz olmak ve mücadele etmemek de bizleri Ortaçağ kölesi durumuna getirdi. Bizlerin örgütsüzlüğü ve suskunluğunu fırsat bilen sermaye sınıfı ve onun iktidarı, yıllardır hayalini kurdukları bir saldırıyı gerçekleştirmiş oldular.

Ortaçağ'ın barbar sömürüsü kapitalizmin gerçek yüzüdür!

Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından kapitalistler "tek kutuplu dünya"yı ilan etmişlerdi. Bu dünya "yeni dünya", düzeni de "Yeni Dünya Düzeni"ydi. Artık savaşlar olmayacak, "refah" dünyası kurulacak, bütün insanlar dünyanın nimetlerinden eşitçe yararlanacak, yoksulluk kalmayacaktı!

15 yıla yakın bir süredir bu aynı masalları dinledik, dinlettiler. Ama bu sürede ne "refah toplumu" kuruldu, ne de "yeni bir dünya" inşa edildi. Tersine, bu 15 yılda kapitalist barbarlık tümünden çığırından çıktı. Daha "yeni dünya"ya ilişkin pembe tablolar çizen propaganda metinlerinin mürekkebi bile kurumadan Körfez Savaşı, ardından bir dizi gerici bölgesel savaş, arkası kesilmeyen krizler ve silahlanma yarışı patladı. Dünya işçi sınıfı ve yoksul halklar, dizginlerinden boşanmış barbarca bir sömürüyle yüzyüze kaldılar. Yoksulluktan, işsizlikten, açlıktan ve ilaçsızlıktan perişanlık ve ölümler tüm dünyayı kapladı. Dünyanın büyük bir kısmı emperyalist devletlerin sömürgesi haline getirildi. Tüm bu yaşananlar sonucunda kapitalistlerin propagandaları yerle bir oldu. Bu gelişmeler karşısında kapitalist propaganda görevlileri dünyanın ismini defalarca değiştirmek zorunda kaldılar: Refah toplumu, tek kutuplu dünya, yeni dünya düzeni, küresel dünya vb... Bu dönemde ülkemizde de "adil düzen", "adil bölüşüm" masalları okunuyordu.

Emperyalistler, SSCB'nin dağılmasının ardından dünyayı yeniden paylaşmaya, azgın bir silahlanma yarışına giriştiler. Sosyalizmi yıkmak için birleşenler, sosyalizmin aldığı yenilginin ardından silahlarını birbirlerine çevirdiler. "İki kutuplu" dünya yerini "çok kutuplu" dünyaya bıraktı. Karşılarında kendilerini dizginleyecek bir güç kalmadığına göre, işçi sınıfının yüzlerce yıllık mücadeleye ve sosyalizmin varlığı koşullarında kazanıp korudukları haklara artık daha fazla katlanamazlardı. '89 çöküşünün ardından işçi sınıfının tüm tarihsel kazanımlarını bir bir geri almaya başladılar. "Refah toplumu"nun modeli olarak gösterilen Avrupa'da bile işçilerin sosyal

hakları tırpanlandı, tırpanlanmaya devam ediyor.

Böylece gizlenmeye çalışılan kapitalizmin gerçek yüzü açığa çıktı: **Modern barbarlık!**

Sermaye sınıfının tarihi saldırısı: Esnek çalışma

Tek kutuplu dünyanın ilanının ardından emperyalistler dünyayı yeniden paylaşmak için kızgın bir rekabet içine girdiler. Krizler birbirini izliyor, pazarlar daralıyor ve kâr oranları düşüyordu. Tüm bu gelişmeler dünya pazarları üzerindeki hakimiyet savaşlarını da kızıştırıyordu. Uluslararası pazarlardaki daralmaya azgın bir rekabet eşlik ediyordu. Uluslararası tekeller, bu rekabette güçlü çıkmak için üretim maliyetlerini düşürmeliydiler. Bu zorunluluk hızlı bir teknik gelişmeyi beraberinde getirdi. Üretim kitleselleşirken işsizlik de durmadan arttı. Küçük ve orta ölçekli işletmeler, milyonların geçim kaynağını oluşturan tarım ve hayvancılık hızla çökerken, tekelleşme devasa boyutlara ulaştı. Kârlarını büyütme ve rekabet güçlerini artırmak isteyen kapitalistler gözlerini işçi sınıfının kazanımlarına diktiler. Öyle ya, işçi maliyeti düşürülmezse rekabete dayanamazlar ve çökerlerdi! Bunun çözümünü hemen buldular: "Esnek çalışma", bizim deyimimizle kölelik! Kapitalistler 'esnek' bir isim koyarak köleliği cilalamak istiyorlardı.

Esnek çalışmanın gerekçelerini kapitalistler şöyle açıklıyorlar: "*Krizden çıkma, pazarın değişen koşullarına uyum sağlama, rekabet gücünü artırma, üretim organizasyonlarını pazar koşullarına uygun hale getirme vb.*" Birbirlerine karşı kıyasıya bir

rekabet içinde olan kapitalistler için esnek çalışma, mümkün olan en düşük maliyetle üretim yapmak, azami kâr elde etmek, sınırsız-kuralsız bir sömürü hakkı demektir. Bu, işçi sınıfı için ise vahşi sömürü, kuralsız çalışma, işçiler arasında rekabet, sosyal hakların ortadan kalkması anlamına geliyordu.

Demek ki esnek çalışma, çürüten kapitalist sömürü düzeninin işçi sınıfına yönelttiği tarihsel bir saldırının adı oluyor. Ortaçağ'ın hak-hukuk tanımayan katı çalışma koşullarının işçi sınıfına dayatılması anlamına geliyor. Ülkemizde de son on yıldır kapitalist sömürücüler esnek çalışmanın yasalastması için çırpınıyorlardı. Öyle ki, daha yasalastmadan ücretsiz izin, kalite çemberleri, taşeronlaştırma, sözleşmeli-geçici işçi uygulaması gibi esnek çalışmanın bir dizi uygulamasını hayata geçiriyorlardı. Kısacası esnek çalışma ile işçi sınıfı küçük atölyelerin çalışma koşullarına mahkum edilecek ve sermaye sınıfı azgın bir sömürü olanağına kavuşmuş olacaktı. Yeni İş Yasası, patronların bu on yıllık dayatmasının ürünü oldu. Yeni İş Yasası ile birlikte esnek çalışma tümüyle yasalastı ve işçi sınıfının mevcut sınırlı kazanımları da rafa kaldırıldı.

Yeni yasanın temeli: Kölelik!

Yeni iş yasası geçtiğimiz günlerde yasalastı. Kapitalizm koşullarında ücretli köle durumunda olan işçi, yeni yasayla yasalar karşısında da "köle" durumuna geldi. Kapitalizm "ücretli kölelik düzeni"nin adıdır. Ancak, işçi sınıfının sınırlı da olsa bir takım haklarının olması -bunlar zorlu mücadelelerle elde edilmiş olsa da- "ücretli kölelik"

Emmeye, birleşik mücadeleye!

olgusunu silikleştiriyor, bu anlamıyla da emekçi yığınların aldatılmasının aracı haline getiriliyordu. Özellikle de Avrupa ülkeleri kapitalizmin “refah toplumu”na örnek gösteriliyordu. Ancak son on yıl içerisinde Avrupa ülkeleri de içinde olmak üzere tüm ülkelerde işçileri kuru ücretle çalışan köleler haline getirecek hızlı adımlar atıldı. Eğitim, sağlık gibi bir dizi kamu hizmetinin paralı hale getirilmesiyle kalınmadı, emeklilik hakkı gibi uzun mücadeleler sonucu elde edilen bir dizi sosyal hak da rafa kaldırıldı. Esnek çalışma da ilk olarak Japonya ve Avrupa ülkelerinde uygulanmıştı. Bu uygulama ile işçiler her türlü sosyal haktan yoksun Ortaçağ koşullarında çalışan köleler durumuna getiriliyorlar.

TBMM sahte iş güvencesini tırpanlayarak işe başladı

İş Yasası'nın TBMM'de görüşülmeye başlanmasının ardından katıksız sermaye savunucusu ve ABD işbirlikçisi AKP hükümetinin ilk icraatı, geçtiğimiz yıl üzerinde fırtınalar kopartılarak çıkartılan sahte iş güvencesi yasasını tırpanlamak oldu. Sahte iş güvencesi yasası en az 10 ve daha fazla işçinin çalıştığı işletmelerde geçerliydi. AKP hükümeti bunun küçük işletmeleri iflasa sürükleyeceğini ilan ederek bu sayıyı 30'a çıkardı. İşten atılan ve dava sonucunda tazminat hakkı elde eden işçiye verilecek ve mahkeme tarafından belirlenecek 6 ay ile 1 yıllık ücret arasındaki tutarı da 4 ay ile 8 aylık ücrete indirdiler. Mahkeme işten atılan işçiyi haklı görürse işçinin işe geri alınmasına, geri alınmadığı takdirde de en az 6 ay en çok 1 yıllık ücret tutarında bir tazminat ödenmesine karar verecekti. Şimdi bu miktar 4 ile 8 ay arasında diye değiştirildi.

Yani “iş yasalarının çağdaştırılması” iddiasıyla meclis görüşmelerini açan AKP hükümetinin ilk adımı sahte iş güvencesinin tümüyle işlevsizleştirilmesi oldu. Elbette iş güvencesi yasası işçilerin **çalışma hakkını** güvence altına alan bir yasa değildir. Bu yasanın işçilere tanıdığı tek şey dava hakkıdır. Dava hakkı da tüm işçilere tanınmış değildir. Bu hakka sahip olmak için işten atılan işçinin; birincisi en az 30 kişinin çalıştığı bir işyerinde çalışması, ikincisi atıldığı işyerinde kesintisiz 6 ayını doldurmuş olması, üçüncüsü hava ve deniz taşıma işleri ve ev işleri **dışında** bir işte çalışıyor olması, dördüncüsü ve işin püf noktası, **belirsiz süreli iş sözleşmesi** ile çalışıyor olması şart. Yani geçici, part-time, mevsimlik, sözleşmeli çalışma gibi süresi belirli veya geçici olan işlerde çalışan işçiler diğer koşulları yerine getirirler bile dava hakkından yararlanamıyorlar.

Peki bu dört koşulu yerine getiren işçi atılamayacak mı? Hayır atılabilecek! Fakat patron “haklı” bir neden bulacak ve bunu bir kağıda yazıp işçiye tebliğ edecek, hepsi bu! Patronlara tanınan

“haklı nedenler” ise saymakla bitmiyor. Başta bizlerin 17. madde dediği **bildirimsiz fesih hakkı** olduğu gibi duruyor. İkincisi **‘işçinin yeterliliği veya davranışları ya da işletmenin, işyerinin veya işin gerekleri’** işten atmak için yeterli neden oluyor. Örneğin, sipariş kıtlığı, makine yenilenmesi, işçinin diğer işçiye göre daha verimsiz çalışması, ekonomik bunalım, stokların birikmesi gibi akla gelebilecek her neden işten atmak için haklı bir gerekçe! Patronun yapması gereken, bu gerekçelerden birini bir kağıda yazmak ve işçiye tebliğ etmektir. Bu kadar kolay!

İşte patronların üzerinde fırtınalar kopardıkları, sendika ağalarının da büyük bir kazanım gibi sundukları “İş Güvencesi” bu oluyor. İşverenler eskisi gibi işten atabilecekler, ama adı iş güvencesi olacak! Sahte güvenceden yararlanmak için dört koşulu yerine getiren işçi sayısı da devede kulak kalacağından, yenilik diye sunulan dava hakkından da yalnızca işçi sınıfının küçük bir kısmı faydalanabilecek. Fakat patronların bundan da kurtulması için işçileri geçici, mevsimlik, taşeron, belirli süreli (1 yıl, 6 ay gibi) iş sözleşmesi ile çalıştırması yeterli!

“İş güvencesi” intikamı: Toplu işten atma yasalaştı!

Kapitalist ülkelerde hükümetler değişir, ama sermaye sınıfının saldırıları hiç aksamadan uygulanmaya devam eder. Yeni hükümet bir öncekinden devraldığı görevleri yerine getirir. Kapitalizmde seçimler emekçi yığınları aldatmaya dönük ortaoyunundan başka bir şey değildir. Bu “parlamentar demokrasi”nin gerisinde, sermaye

sınıfının katıksız iktidarı vardır. Sermaye sınıfı yasalarıyla, kolluk güçleriyle, hükümetleriyle, kontra örgütleriyle egemenliğini sürdürür. İşbaşına getirilen hükümetlerin yapacağı iş, sermayenin devlet iktidarı tarafından belirlenen politikalarının hayata geçirilmesidir. Onun içindir ki, hükümetler değişir ama politikalar değişmeden kalır. Bizim kölelik yasası dediğimiz yeni iş yasasının tasarısı DSP-MHP-ANAP hükümeti döneminde hazırlanmış ve sahte iş güvencesi yasası da kölelik yasasına gerekçe yapılmak için yine bu hükümet tarafından çıkartılmıştı. AKP hükümeti öncekinin bıraktığını tamamlamakla yükümlüydü. Bunun gereklerini yerine getirerek sermaye sınıfının katıksız bir hizmetçisi olduğunu kanıtlamış oldu.

Yasayla iş güvencesi getirildiği iddia ediliyor. Ama yeni İş Yasası'nda patronlara **toplu işten çıkarma** hakkı tanınıyor. Artık işçiler sahte iş güvencesine kavuşmak şöyle dursun, topluca işten atılacaklar. Patronların feryat figan ettikleri, sendika ağaları ve hükümetlerin kazanım gibi sunmaya çalıştıkları ‘iş güvencesinin’ altından patronların işten atma hakkının genişletilmesi çıktı. Kölelik Yasası'nın 29. maddesine göre patronlar “*ekonomik, teknolojik, yapısal vb. işletme, işyeri veya işin gerekleri*” gibi nedenlerle toplu işçi atma yoluna gidebilecekler. 20 ile 100 işçinin çalıştığı işyerlerinde en az 10, 101 ile 300 arasında işçinin çalıştığı yerlerde en az %10, 301 ve daha fazla işçinin çalıştığı işyerlerinde en az 30 işçinin atılmasına toplu işten çıkarma deniliyor. Patronlar ekonomik kriz, mali bunalım, teknoloji yenilenmesi, işyerinin gerekleri gibi bir dizi nedenle toplu işten atma yoluna gidebilecekler. Bunun için, bölge

müdürlüğüne, İŞKUR'a ve varsa sendika temsilciliğine 30 gün önce durumu bildirmeleri yeterli.

Taşeronlaştırma yasaladı!

Kölelik Yasası daha ikinci maddesinde işçi sınıfının örgütsüz-düşük ücretle çalışmasının ve sendikasılaştırmanın aracı olan taşeronlaştırmayı yasalastırmakla işe başlıyor. Buna göre bir işveren işyerinde yapılan işi taşeronlara devredebilecek. 6. maddede ise "işyerinin bir bölümünün devri" düzenlenerek taşeronlaştırma daha da kolaylaştırılıyor. Buna göre de işveren işyerini parçalara ayırıp farklı işverenlere devredebilecek. Eğer patron yalnızca işi taşeronla devrediyorsa buna "alt işveren uygulaması", işin yanı sıra işyerinin bir bölümünü devrediyorsa buna da "işyerinin bir bölümünün devri" deniyor. Böylece bugüne kadar yasadışı olarak uygulanan taşeronlaştırmanın her biçimi yasalastırılmış oluyor. Örneğin bir konfeksiyon fabrikasında kesim bölümü bir patronun, imalat bir patronun, kalite kontrol de bir başka patronun denetiminde olacak, bunlarla birlikte aynı bölümde 'alt işveren' adı verilen farklı patronlara çalışan işçiler bulunabilecek. Herbir işçi farklı patronlara çalışıyor olacağından sendikalarda örgütlenmek ya da ortak tepki göstermek zorlaşacak, düşük ücretle çalışmak kural haline gelecek!

İşçi başka fabrikalara 'ödünç' gönderilecek!

İş Yasası Tasarısı "ödünç işçi" adı altında yeni bir uygulama getiriyordu. İş yasasının çıkartılması sırasında bu ismi kaba bulan sermaye vekilleri uygulamanın adını "geçici iş ilişkisi" olarak değiştirdiler. "Geçici iş ilişkisi"ni düzenleyen 7. maddede şöyle: "İşveren, devir sırasında yazılı rızasını almak suretiyle bir işçiyi; holding bünyesinde veya aynı şirketler topluluğuna bağlı başka bir işyerinde veya yapmakta olduğu işe benzer işlerde çalıştırılması koşuluyla başka bir işverene iş görme edimini yerine getirmek üzere geçici olarak" verebilir. Buna göre aynı holding ya da şirketler grubu içinde çalışan işçiler, yazılı 'rıza'larıyla, bu holding ya da şirketler grubunda yer alan başka fabrikalara ya da yapmakta olduğu işe benzer işler yapacağı başka fabrikalara 6 aylığına ödünç verilebilecekler. Bu süre iki kez uzatılabilecek. Örneğin Koç Holding'in İstanbul'daki bir fabrikasında çalışan bir işçi bu holdinge bağlı başka illerdeki fabrikalara, ya da Koç Holding içerisinde yer almayan başka fabrikalara gönderilebilecek. Yasa "çağdaş" olduğu için işçinin "rıza"sını da gerekli görmüş. Ama uygulamada ödünç verilmeyi kabul etmeyen işçinin bulunamayacağı açık. Çünkü her gün işten atılma korkusu yaşayan işçilerin patronu reddetmesi olanaklı değil. Ödünç verilmeyi reddeden işçi işten atılacaklar listesine adını yazdırmış olacak! Diğer yandan, ödünç işçilik uygulaması yaygınlık kazanacağından, bütün fabrikalarda asıl patronları farklı olan ödünç işçiler alınacak. Böylece hem ödünç işçilerin, hem de bu ödünç işçilerin gönderildiği fabrikaların işçilerinin örgütlenmesi olanaklı olmayacak!

İş yasası yalnızca işçinin ödünç verilmesini yasalastırmıyor, "özel istihdam büroları" adı altında işçi alım-satımıyla uğraşacak büroların kurulmasının da önünü açıyor. Patronlar bu bürolardan düşük

ücretle çalışacak işçiler bulabilecekler, bu büroların sahipleri de işçi satımı yoluyla para kazanacaklar!

8 saatlik işgünü rafa kaldırılıyor! Fazla mesai ücreti ortadan kalkıyor!

8 saatlik işgünü, işçi sınıfının onlarca yıl süren zorlu mücadelelerinin ürünüydü. Bu mücadele sürecinde binlerce işçi yaşamını yitirmiş, işçi önderleri idam sehпасına çıkartılmıştı. İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs ve Dünya Emekçi Kadınlar Günü 8 Mart, işçi sınıfının 8 saatlik işgünü uğruna verdikleri mücadelenin ürünleridirler. 8 Mart 1886 yılında Amerika'nın New York kentinde dokuma işçisi 40 bin kadın 8 saatlik işgünü, eşit işe eşit ücret talepleriyle mücadeleye atılmış, patronlar tarafından ateşe verilen bir fabrikada onlarca kadın yanarak ölmüştü. 8 Mart Emekçi Kadınlar Günü, bu mücadelenin ürünüydü. Aynı yılın 1 Mayıs'ında ise 8 saatlik işgünü için mücadeleyi yükselten Amerikan işçi sınıfı, Amerikan burjuvazisinin silahlı saldırısıyla yüzyüze kalmış ve eylemlerde bir işçi öldürülmüştü. Ardından Albert Persons, Adolph Fischer, George Engel ve August Spies

isimli 4 işçi önderi idam edilmiş ve 1891 yılında II. Enternasyonal 1 Mayıs'ı işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü ilan etmişti. Daha bir dizi ülkede işçi sınıfı 8 saatlik işgünü uğruna yıllarca mücadele etmiş ve bedeller ödemişti. Şimdi ağır bedeller ödeyerek elde ettiğimiz bu hak Kölelik Yasası ile ortadan kaldırıldı. Yeni iş yasasına göre patronlar isterlerse işçiyi günde 11 saat çalıştırabilecekler. Çalışma sürelerini düzenleyen 63. madde haftalık çalışma süresini 45 saat olarak belirlemekle birlikte, günlük çalışma süresinin 'tarafaların anlaşmasıyla' 11 saate kadar çıkartılabileceğini belirtiyor. Patronlar işçilere, haftalık 45 saati aşan ve fazla çalışılan süreler için fazla mesai ücreti vermek yerine izin verebilecekler. Buna 'denkleştirme' adı veriliyor. Patron işçinin fazla çalıştığı saatleri 2 ay içerisinde izin kullanarak denkleştirecek, denkleştirme süresi toplu sözleşme yoluyla 4 aya çıkartılabilecek. Böylece patronlar işin yoğun olduğu dönemlerde haftalar boyunca işçiyi geceli-gündüzlü çalıştırıp, işin azaldığı dönemlerde fazla mesai ücreti ödemek yerine izin kullanacak! Örneğin patron işçiyi bir hafta boyunca 6 günde toplam 66 saat çalıştıracak, fazla mesai ücreti vermek yerine 2 ay içerisinde işçiye 21 saat izin kullanacak! İşin yoğunluğuna göre 11 saatlik çalışma haftalar boyunca sürdürülebilecek! 8 saatlik işgünü fabrikaların önemli bir kısmında zaten uygulanmıyordu. Yeni iş yasası bunu yasalastırarak, işçiyi posası çıkana kadar çalıştırmayı kural haline getirdi. Fazla mesai ücretini kaldırmaya dönük adımlardan birisi de "fazla mesai ücreti" başlığı taşıyan 41. maddede atılıyor. Yasa toplu sözleşme yoluyla haftalık çalışma sürelerinin 45 saatin altında belirlendiği durumlarda, belirlenen süreyi aşan ve 45 saate kadar yapılan çalışmaya "fazla sürelerle çalışma" adını veriyor ve bu süreler için %25 zamlı ödeme yapılmasını öngörüyor. Haftalık 45 saatin üzerinde yapılan çalışmaya ise "fazla çalışma" adını veriyor ve bu süreler için ise %50 zamlı ödeme yapılmasını öngörüyor. Fakat diyor yasa, denkleştirme usulünün uygulanmadığı durumlarda işçi 'isterse' fazla mesai ücreti yerine izin kullanabilir! 41. madde şöyle: "Fazla çalışma veya fazla

sürelerle çalışma yapan işçi isterse, bu çalışmalar karşılığı zamlı ücret yerine, fazla çalıştığı her saat karşılığında bir saat otuz dakikayı, fazla sürelerle çalıştığı her saat karşılığında bir saat onbeş dakikayı serbest zaman olarak kullanabilir."

Denkleştirme usulünde de, serbest zaman hakkında da işçinin "rızası" aranıyor! Oysa biliniyor ki, çalışma yaşamında işçinin rıza göstermekten başka şansı yoktur. Bu nedenle fazla mesai ücreti yerine "serbest zaman" verilmesi, patronların fazla mesai ücreti vermektен kurtulmasını sağlayacaktır. Zaten maddenin devamında patronlara, fazla mesai ücreti ya da serbest zaman verme konusunda geniş bir tercih hakkı tanınması amaçlanmış olacak ki, "işçi hak ettiği serbest zamanı altı ay zarfında, çalışma süreleri içinde ve ücretinde bir kesinti olmadan kullanır" denilmektedir. Görüldüğü gibi yeni iş yasası fazla mesai ücretinin kaldırılması için köklü düzenlemeler getirmektedir.

(Devam edecek...)

(BDSP'nin işçilere yönelik olarak çıkardığı broşürün ilk bölümüdür. İkinci bölümünün gelecek sayımızda sunacağız.)

“Toplumsal barış ve demokratik katılım için genel af!”**Genel af dilenciliğinin anlamı üzerine**

4 Haziran tarihli *Özgür Gündem* gazetesinde, “Cezaevinde bulunan KADEK’li 72 tutuklu” imzası taşıyan, “Toplumsal Barış ve Demokratik Katılım İçin Genel AF” başlıklı bir ilan yayımlandı. Ulusal teslimiyetçi çizginin cezaevi ayağında yarattığı sonuçların daha net görülmesi açısından bu ilan yeterli veriler sunmaktadır. Cezaevlerinde son üç yıldır yoğunlaşarak devam eden devletin imha politikasını sessizce izleyerek toplumsal barışa katkı sunduklarını zannedenler, gelinen yerde işi “genel af” dilenciliği noktasına vardırırlar.

Ulusal kurtuluş mücadelesi trajedi mi?

İlan “ülkemizin son çeyrek asrında yaşanan çatışma sürecinin yarattığı trajediyi hep birlikte yaşadık” cümlesi ile başlıyor. Özgürlük, tüm dünya halkları gibi, Kürt halkının da en doğal hakkıdır. Kürt halkının ulusal hak ve özgürlüklerden yoksunluğa karşı, bağımsızlığının önündeki engellerden biri olan TC’ye karşı savaşmasından, çatışma ortamına girmesinden daha doğal ne olabilir? Ulusal kurtuluş mücadelesi, Kürt halkının ulusal bilincinin gelişmesini, ulusal benliğini kazanmasını, özgürlük uğruna gerektiğinde can verme bilincinin gelişmesini sağlamıştır. Kürt halkı bildiriye ifade edilen “bu sürecin ülkemize ve toplumuza neler kaybettiği” sözlerinin aksine çok şey kazanmıştır.

Teslimiyet çizgisi varolan silahlı güçlerin de tamamen tasfiye edilmesi süreciyle taçlandırılmak isteniyor. Bildiri bunu “tarihi sayılabilecek adımlar” olarak tanımlıyor. TC’nin attığı tarihi adımlar da bir sıralanıyor. İdam cezası kaldırılmış, Kürtçe eğitim ve televizyon yayını hakkı verilmiş. Bunlar çok önemli düzenlemeler olarak sunuluyor.

“Toplumsal barış” süreci diye tanımlanan son 4 yılda cezaevlerinde yaşananlar bile sermaye devletinin katliamcı yüzünü göstermeye fazlasıyla yeter. 26 Eylül ‘99 Ulucanlar katliamında 10 komünist-devrimci katledildi, onlarcası ağır yaralandı. Burdur Cezaevi’ne yönelik operasyonda onlarca devrimci ağır yaralandı. 19 Aralık operasyonunda 28 devrimci katledildi. Hücre saldırısına karşı “teslimiyet asla” haykırışıyla başlatılan ÖO direnişinde 107 devrimci şehit düştü. “Toplumsal barış süreci” öteki adıyla “teslimiyet” sürecinden güç alan sermaye devleti son 4 yılda zindanlar cephesinde baskı ve katliamda sınır tanımadı. Bu süreç hala devam ediyor. KADEK’in cezaevlerindeki önderliği ise sürecin izleyicisi olma tutumunu hiçbir sıkıntı duymadan sürdürüyor. Böylelikle “toplumsal barış” kalıcı hale getirilmiş oluyor. Oysa onlar “toplumsal barış” çıkırtkanlığını sürdürürken en kanlı cezaevi katliamları gerçekleştirildi.

Mustafa Kemal’in Kürt sorununa bakışı!

“Kürt-Türk birlikteliği bin yıldır sürüyor. Mustafa Kemal’in Kürt sorununa bakışı bu sorunun çözümü için önemli bir referanstır”. Nedir M. Kemal’in Kürt sorununa bakışının özü-özeti? “Ne mutlu Türküm diyene!” Dağa taşta yazılı olan bu söz, M. Kemal’in bu soruna bakışının en yalın ifadesidir. Kürt halkına Kemalizm tarafından dayatılan kimliklerini unutarak Türk olduklarını söylemeleridir. Kurtuluş Savaşı sürecinde “kuracağımız Cumhuriyet Kürtler’in ve Türkler’in cumhuriyeti olacaktır” vb., Kürt halkını sürece yedeklemek amacıyla M. Kemal tarafından söylenmiş ve samimiyetsizliği tarihsel olarak kanıtlanmış söylemlerdir. Devrimcilerin “Çeşitli

Gelinen yerde Kürt halkının ulusal özgürlük istemini boğmanın aracına dönüşmüş olan teslimiyetçi politik çizginin yön verdiği KADEK’in aşılması Kürt halkının önünde yakıcı bir sorun olarak durmaktadır. Zira KADEK Kürt sorununun çözümünü sermaye devleti ve emperyalistlere bağlamıştır. Kürt halkı tüm dünya halkları gibi kendi kaderi üzerinde söz, yetki, karar sahibi olmalıdır. Bu ise, sömürgeci devlet ve emperyalistlerden medet uman uzlaşmacı önderliklerle değil, geleceğini diğer halkların geleceğine bağlayan devrimci bir mücadeleyle mümkün olabilecektir.

milliyetlerden ve mezheplerden işçi sınıfı ve emekçilerin birlikte mücadelesi” çağrısına “Kemalist sol” vb. aşağılayıcı yanıt verenlerin şu an içine düştükleri durum son derece trajiktir.

Türkiye’nin sorunlarının çözümü!

“Türkiye’nin ekonomik ve siyasal sorunlarını çözerek, çağdaş dünyada hak ettiği yeri almasının, toplumsal barışın köklü ve kalıcı bir çözüme kavuşturulmasından geçtiğine inanıyoruz”. Öncelikle Türkiye’nin iktisadi sorunları yapısaldir. Sermayenin sınıf egemenliğinden kaynaklanmaktadır. Sermayenin bir parça rahatlatılması, işçi sınıfı ve emekçilerin sefaletin kör kuyusundaki yaşamının daha da çekilmez hale getirecek sosyal yıkım programlarının uygulanmasını zorunlu kılmaktadır. Kürt halkının isyanının bastırılması için harcanan devasa rakamlar şimdilerde sermayenin kasasına akıtılmaktadır. Bu yanıyla size göre “barış”, bize göre ise “teslimiyet” üzerine kurulu politikanız sadece sermayeyi ekonomik ve siyasi planda rahatlatmıştır.

Son 4 yıl Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin hızla yoksullaşmasına tanıklık etmiştir. Önümüzdeki süreç özelleştirme saldırısının başarısı durumunda işsizler ordusunun daha da büyümesine tanıklık edecek, emekçilerin payına daha fazla yoksulluk ve sefalet düşecektir.

“Bölgesel lider” Türkiye!

“Türkiye’nin kendi coğrafyasında bölgesel lider olacağını düşünüyoruz.” Bildiri sömürgeci sermaye devletinin yayımlacı eğilimlerini okşamayı da unutmuyor. ABD’ye ekonomik ve siyasi olarak kölece bağlı olan sermaye devletinin bölgedeki konumu doğrudan ABD emperyalizminde belirlenmektedir ve her döneminde payına taşeronluk hizmeti düşmüştür. Tıpkı Irak’ın inşasında ABD’nin izin verdiği ölçüde verebileceği taşeronluk hizmeti gibi. Peki bu teslimiyetçiler Türkiye’nin bölgede lider ülke olma vb. sözlerle neyi hedefliyorlar? Tek kelimeyle ifade etmek gerekirse, sömürgeci sermaye devletinin olmayan gururunu okşamayı... Kendi deyimleriyle “Türkiye’yi zor durumda bırakan sorunlar”ı ortadan kaldırmayı amaçlıyorlar. Devletin yayımlacı eğilimlerini okşayarak göze girmek teslimiyetçilerin diğer bir hedefidir.

Demokratik standartlar nasıl yükseltilecek?

Türkiye’nin demokrasi, bağımsızlık, ulusal özgürlük vb. demokratik kapsamlı sorunlarının olduğu tartışma götürmez. Peki Kürt halkının ulusal hak ve özgürlüklerden yoksunluğu hangi sınıfın iktidarından kaynaklanmaktadır. Demokratik sorunların tümü gibi Kürt sorunu da burjuvazinin sınıf iktidarından, ABD emperyalizminin merkezine oturduğu emperyalist-

kapitalist dünya sisteminden kaynaklanmaktadır. Tüm demokratik sorunların çözümü gibi Kürt halkının ulusal özgürlük sorununun çözümü de sermaye iktidarına ve emperyalizme karşı kararlı, militan savaştan geçmektedir.

“Demokratik Türkiye istiyoruz!” Evet, bildirinizde ifade ettiğiniz gibi, “Türkiye toplumu, tarihiyle, coğrafyasıyla, kültürüyle bunu fazlasıyla hak ediyor”. Ama dünya ulusal kurtuluş mücadeleleri ve devrimler tarihine dönün bakın, tüm demokratik hak ve özgürlüklerin devrimci mücadelenin yan ürünleri olarak ortaya çıktığını görürsünüz.

‘92 yılında Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin alabildiğince gelişip sermaye devletini zorladığı koşullarda MGK’da genel af tartışmasının yapıldığını Cüneyt Arcayürek’in kaleme aldığı yazılardan öğrendik. Mücadelenin devrimci bir çizgide geliştiği koşullarda böylesi bir tartışmanın yapılması, teslimiyetin derinleştirildiği bir süreçte “itirafçılığı” çözüm olarak öne sürülmesi yeterince öğreticidir.

Mevcut iktidar sorunları çözebilir mi?

“Tarihin bu döneminde Türkiye’nin mevcut sorunlarını cesaret, kararlılık ve samimiyet ile çözecek siyasal bir iradeye ihtiyaç vardır. Mevcut iktidarın bunu yapabileceğine olan inancımızı belirtiyoruz.”

Bu tür söylemlerle sermaye hükümetine ehlileşme çerçevesinde verilen mesaj utanç vericidir. Olayın diğer boyutu ise şudur. Her sorun ve saldırıda kumanda masasında kimin oturduğuna baktığınızda, eğer bakar kör bir politik akım değilseniz, MGK ve TUSİAD olduğunı görebilirsiniz. Kurulan hükümetler MGK-TUSİAD patentli politikaların basit bir uygulayıcısı konumdadırlar. O çok istediğiniz genel affa karar verecek olan sermaye hükümeti değil, MGK’nın ta kendisidir.

Sonuç yerine

Kürt halkının ulusal özgürlük ve eşitlik talebinin önündeki temel engel olan sermaye devleti ve emperyalizmin aşılması ancak devrimci çizgide ısrar gösteren bir önderlikle mümkün olabilir. Gelinen yerde Kürt halkının ulusal özgürlük istemini boğmanın aracına dönüşmüş olan teslimiyetçi politik çizginin yön verdiği KADEK’in aşılması Kürt halkının önünde yakıcı bir sorun olarak durmaktadır. Zira KADEK Kürt sorununun çözümünü sermaye devleti ve emperyalistlere bağlamıştır.

Kürt halkı tüm dünya halkları gibi kendi kaderi üzerinde söz, yetki, karar sahibi olmalıdır. Bu ise, sömürgeci devlet ve emperyalistlerden medet uman uzlaşmacı önderliklerle değil, geleceğini diğer halkların geleceğine bağlayan devrimci bir mücadeleyle mümkün olabilecektir.

H. Ş. Can

15-16 Haziran...

İşçi sınıfının militan başkaldırısı

“15-16 Haziran’ın görünürdeki nedeni bazı sendikal yasalarda yapılmak istenen değişikliklerdi. Bu yasal değişikliklerle, iktisadi mücadelenin ve işçilerin sendikal-demokratik haklarının nispeten ileri bir savunucusu ve yürütücüsü olan, bu özellikleriyle sınıfın ileri ve militan kesimlerini kucaklayan DİSK tasfiye edilmek isteniyordu. İşçiler yasa değişikliklerine başkaldırarak DİSK’i savundular.

“Fakat burjuvazi gerçekte DİSK’in şahsında işçi sınıfının 10 yıllık mücadelesine, bu mücadelenin kazanımlarına saldırıyordu. Daha sonra, 12 Eylül sonrasında, DİSK’in şahsında işçi hareketinin son 15 yılına saldırması ve onu yargılaması gibi. DİSK, yönetiminin reformist

konumundan bağımsız olarak, işçilerin burjuvaziye karşı ‘60’lı yıllar boyunca sürdürdüğü zorlu mücadelelerin somut bir kazanımı ve o günlerde simgesi idi. İktisadi istemler ve sendikal-demokratik haklar için verilmiş mücadelenin büyük fedakarlıklarla yaratılmış bir mevzisiydi.

“İşçiler yıllardır sermayenin baskısına ve sömürüsüne karşı sürekli genişleyen ve değişik biçimler alan bir direniş göstermişlerdi. Saraçhane mitingi ve Kavel direnişleriyle başlayan bu süreç, çok sayıda grev, direniş, fabrika işgali vb.den geçerek 1970’e dayanmıştı. Aynı dönemde sosyalizm adına ortaya çıkan akımların tersine, burjuvazi işçileri fazlasıyla ciddiye alıyor, işçi hareketinin potansiyel gücünü görüyor, ona dış biliyordu.

“DİSK’i zayıflatmayı hedef alan yasal değişiklikler işçi hareketine bir dış göstermeydi. Arkası 12 Mart’la gelecek bir sistemli saldırının ilk halkasıydı. İşçiler o dönem bunu açıklıkla anlayacak bir bilinçten elbette yoksundular. Ama somut tecrübelerinin katkısı ve sınıf sezgileriyle tehlikeyi algıladılar ve direndiler. Direnişin DİSK tabanıyla sınırlı kalmaması, Türk-İş’te örgütlü fabrikaların geniş katılımı da bunu gösterir...”

“Direniş kararı bir önderliğin değil, tabandan gelen

baskının ve açık direnme isteğinin ürünüydü. DİSK yönetimi için koltukları korumanın DİSK’i savunmaktan geçtiği o koşullarda, tabanın isteğine boyun eğmekten ve direniş kararına katılmaktan başka seçenek yoktu. Fakat işçilerin umulmadık boyutta ve şiddetteki görkemli direnişi karşısında hemen korku ve paniğe kapıldılar. İşçiler sokakta polis ve asker barikatlarını yığıtçe göğüslerken, onlar bu barikatları örenlere korkakça günah çıkardılar ve onlarla direnişi kırarak önlemleri görüştüler.”

“16 Haziran’da, işçilerin sokakta direndiği ve üç şehit verdiği bu görkemli günde, valilikte yapılan toplantıda yaşanan ihaneti, dönemin DİSK Genel Sekreteri (Kemal Sülker) şöyle dile getiriyordu: ‘Girişilen tahripkar eylemle bir ilgimiz olmadığımız İçişleri Bakan’ına söyledik. Ve kesinlikle de bu tahripkar olayları tasvip etmediğimizi bildirdik. Ayrıca da işçilere de radyoda bir uyarma yaparak kötü cereyanlara alet olmamalarını istedik.’

“Radyo konuşmasını DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler yaptı. Görkemli işçi direnişini karaladı; sokakta işçilere kurşun sıkan sermayenin kanlı ordusunu, ‘gözbeğimiz şerefli Türk ordusu’ ilan etti; Anayasaya bağlılığını bildirdi.

“İşçi sınıfına ihanet, işçi hareketini arkadan vurma yalnızca bugün değil, o gün de sendika bürokratlarının değişmez karakteriydi.

“Sendika bürokratlarının ihanetine ve sıkıyönetime rağmen işçiler hemen teslim olmadılar. Türk Demir Döküm, Sungurlar, Derby, Otosan, Rabak gibi büyük işyerlerinde işi durdurarak ya da yavaşlatarak günlerce direndiler. “DİSK yöneticilerinin ikinci büyük ihaneti, direniş sonrasında toplu tensikat sırasında yaşandı. Binlerce işçinin (toplam 6000) işten çıkarılmasına sessiz kaldılar. Dahası, bu militan işçi kuşağının fabrikalardan, dolayısıyla da sendikalardan temizlenmesine memnun bile oldular. ‘60’lı yılları kapsayan mücadelenin eğittiği, öne çıkardığı bu işçiler, 15-16 Haziran Direnişi’ni de sürüklemiş ve yönetmişlerdi. Direnişin verdiği korkuyla yasal değişiklik konusunda gerileyen burjuvazi, sonradan intikamını bu öncü işçilerden almıştı...”

“İşçi hareketinin politik önderlikten, devrimci bir sınıf partisinden yoksunluğu koşullarında, doğal olarak, 15-16 Haziran Direnişi’nin yarattığı elverişli ortamdan işçi hareketinin politik gelişimi ve sendikaların devrimcileştirilmesi doğrultusunda yararlanılamadı. Öncü bir partinin saflarına çekilebilecek binlerce militan işçi sahipsiz kalıp heba oldu.

“15-16 Haziran burjuvazinin yüreğine korku ve kini içiçe işlemişti. Militan bir işçi kuşağının fabrikalardan temizlenmesi onu yatıştıramadı. Bu korku ve kini yıllarca yüreğinde taşıdı. 15-16 Haziran’ı her vesileyle suçladı; ‘solun ihtilal provası’ diye niteleyerek, Türkiye soluna hiç de haketmediği değerler biçti. ‘70’lerdeki yaygın işçi hareketi, 15-16 Haziran’ın anılarını burjuvazide hep canlı tuttu. 12 Eylül sonrasında, nihayet DİSK’i kapatma ve onun şahsında işçi hareketini yargılama olanağı bulunduğu, suç çetelesini 15-16 Haziran’dan başlattı. Burjuvazi de 15-16 Haziran’ı işçi hareketi tarihinde bir dönüm noktası saydı. Kinini ancak yıllar sonra biraz olsun tatmin edebildi.”

(Devrimci Harekette Reformist Eğilim, Eksen Yayıncılık, sf.28-31)

Bir karşılaştırma...

1970

- Birbirini izleyen yüksek oranlı zamlar
- Hayat pahalılığında hızlı artış
- Yıldırım vergiler, %50-60 arasında yeni vergi yükü
- Ekonomik kriz, iflaslar, işyeri kapatmalar
- Paranın değerinin %66,6 oranında düşürülmesi (son müdahale)
- Düşük ücretler
- İşten çıkarmalar
- Devrimci sendikal gelişimin önünü kesmek amacıyla sendikalar yasasında değişikliğe gidilmesi
- Aynı amaçla personel rejimi yasasının da değiştirilmek istenmesi

2003

- Zamlar
- Hayat pahalılığı
- Ardı arkası kesilmeyen vergi soygunu
- Krizler yine birbirini izliyor, tek fark sistemin kriz yönetimini az-buçuk öğrenmiş olması
- TL o derece değersizleştirildi ki, artık müdahaleye bile ihtiyaç duymuyorlar, değer kaybını otomatikçe bağlamış durumdalar...
- Düşük ücret politikası aynen işlemekte
- İşten çıkarmaların bugün de haddi hesabı yok
- Yine sendikalar yasasında ve personel rejimi yasasında değişikliğe gidildi. Şu farkla ki, bugün söz konusu olan devrimci bir sendikal gelişimin önünü almak değil. Sistem sendikal cepheyi çoktan halletmiş durumda. Bugünkü yasayla çalışma yaşamına egemen kılınmak istenen ilkel kölelik koşullarıdır.

Burjuvazinin kini...

11 Haziran ‘70 tarihli meclis oturumunda yapılan görüşmelerden...

Çalışma Bakanı Seyfi Öztürk (AP):

“... Tasarıda hür sendikacılığı kısıtlayan bir hüküm yoktur. Hür sendikacılığın kadrini bilmeyenlere, bunu bildirecek hükümler getirilmektedir. Türk-İş kızıl dikta isteyen şer kuvvetleri karşısında demokrasinin teminatıdır.”

Ali Naili Erdem (AP):

“Türk-İş’in elini sıkıyorsak, Türk-İş’te Türk milliyetçiliğinin gerçek temsilini gördüğümüz içindir.”

Turhan Feyzioğlu (GP genel başkanı):

“...Marksçı Leninci tahlil yaparak Türkiye’de kurmak istedikleri düzeni ortaya koymuşlardır. Buraya tasarı geliyor, ihtilalci sosyalist sendika itiraz ediyor, mesele meydanda. Marks’ın ve Lenin’in yolundasınız, baklayı ağzınızdan çıkarınız.”

15-16 Haziran Direnişi'nin ruhuyla mücadeleyi yükseltelim!

Kapitalist sistemin sömürü ve yıkım politikaları ile işçi sınıfı ve emekçi kitleler çok ağır ve kapsamlı saldırılar ile yüzyüze. Esnek çalışma yasasıyla, taşeronlaştırmayla, özelleştirmelerle örgütlülük tasfiye edilirken, kazanılmış haklar birer birer gasp edilmektedir. Saldırıları işçi sınıfının örgütlülüğüne ve büyük bedellerle, mücadelelerle kazanılmış olan haklarıdır. İşçi sınıfı bundan 33 yıl önce de böylesine kapsamlı geniş ve ağır saldırılarla yüzyüze kalmıştı. Ancak işçi sınıfı o gün, yani 15-16 Haziran 1970'te örgütlü bir güç olarak hareket ederek saldırıları püskürtme ve sermayeye geri adım attırma başarısı göstererek, tarihe adını altın harflerle yazdırdı.

Aradan 33 yıl geçmesine rağmen şanlı 15-16 Haziran Direnişi işçi sınıfının mücadelesine ışık tutmaya devam ediyor. Sömürücü düzenin saldırılarını püskürterek sermayenin yüreğine korku salan görkemli 15-16 Haziran Direnişi işçi sınıfının örgütlü gücünü ve kararlılığını ispatlamıştır.

Yıllar önce de sermaye düzeni sınıfı örgütsüzleştirmek ve sendikal örgütlülüğün içini boşaltmak için saldırılara girişmişti. Bu saldırılara sessiz kalmayan onbinlerce işçi ve emekçi o gün hakları ve örgütlülükleri için sokak sokak barikatlar kurarak düzen kuvvetleriyle çatıştı. Sendikal örgütlülüğü ve kazanılmış hakları korumak için militan bir direniş sergiledi. Kanı ve canı pahasına militan mücadele ruhunu kuşanarak sermayeye karşı tek yürek, tek ses, tek yumruk oldu. Farklı sendika konfederasyonlarından işçileri birleştiren direniş, birleşik-militan sınıf mücadelesinin yükseltilmesinin başarılı bir örneği oldu. Saldırıların nasıl püskürtüleceğinin ve hakların nasıl korunacağını yolunu gösterdi. Öğrenci gençliğin, esnafın ve mahalle halkının da desteğini alan direniş, sınıf dayanışmasının da başarılı bir örneğini sergiledi.

Mücadelesine ve sendikasına sahip çıkarak saldırıları geri püskürtten 15-16 Haziran Direnişi'ni yaratan işçi kuşağı, bugün de benzer saldırılarla yüzyüze olan sınıfa ve emekçilere izlenmesi gereken yolu gösteriyor.

İzlenmesi gereken yol, 15-16 Haziran Direnişi'nin mücadelecisi, militan ruhu ve inancıyla sendikal ihanet barikatının aşılmasından geçmektedir. Ancak, bugün de saldırılar benzer olmasına rağmen, işçi sınıfı saldırıları püskürtme başarısını henüz gösteremiyor. Sendikal ihanet barikatını aşamadığı içindir ki saldırıları göğüsleyemiyor. Mücadelecisi ve kararlı bir ruhla sömürücü düzenin yüreğine korku salamıyor. Bu anlamda 15-16 Haziran Direnişi'nin başarısının ardında yatan işçi inisiyatifinin ve tabanın örgütlü gücünün önemi bir kez daha ortaya çıkıyor. Tabaanın basıncı ve inisiyatifleriyle gelişen 15-16 Haziran Direnişi, sömürücü sınıflarla birlikte, sendikal ihanete ve işbirliğine karşı da verilmiş bir mücadeledir.

Tarihleri sınıfa ihanet ve satışla dolu olan sendika bürokrasisinin düzenle işbirliği ve uzlaşması o dönemlere dayanıyor. İşçiler o dönemde sadece sömürücü sermaye sınıfının saldırılarını püskürtmekle kalmamış; aynı zamanda sendika bürokrasisine ve işbirlikçi sendikacılara karşı da

mücadele ederek onlara hakettikleri türden cevap vermişlerdir. Sendikal örgütlülükleri için canla başla çatışan işçiler sendikaların ihanetine uğradılar, hain sendikacılar tarafından yalnız bırakıldılar. İşbirlikçi, hain sendikacılar eylemin bir an önce bitirilmesi için binbir yolu kullandılar. Ancak işçiler, militan ve görkemli direnişin kararlılığı ile sendikacıların ihanetini de kırmayı başardılar. Direnişin militanlığı ve birleşik sınıf mücadelesinden aldığı güç, sendikal bürokrasinin barikatını parçalamıştır. Taban örgütlülüğü ve inisiyatifleriyle sendikal ihanete ve satışa geçit vermemiştir.

Sermayenin saldırılarına karşı örgütlenmede ve hak almada araç olan sendikalar Türkiye'de bir sınıf örgütü olmaktan çıkmış, sermayeye hizmet eder hale gelmişlerdir. Gerçekten burjuvazinin bir parçası ve işçi hareketi içindeki uzantısı olan imtiyazlı sendika ağaları, sınıfın saldırılara karşı biriken tepki ve öfkesini, zaman zaman yaptıkları oyalayıcı, hava boşaltma eylemleri ile bastırmaya çalışmaktadırlar. Bugün sınıf hareketi üzerinde gerici bir misyona sahip olan sendikaların gerçek mücadele ve hak alma örgütleri olma sürecine girebilmeleri için işçilerin tabandan basınçları ve denetimleri gerekmektedir. Sendikal ihanet cephesine karşı mücadele edilmeden saldırıların püskürtülemeyeceğini 15-16 Haziran Direnişi göstermiştir. İnisiyatifli, bağımsız taban örgütlenmeleri yaratılmadan sendikal ihanet cephesi parçalanamaz.

İşçi sınıfı bu gerici odağı şanlı 15-16 Haziran Direnişi'nde olduğu gibi militan bir mücadele ile etkisizleştirebilir. Bu mücadelenin olanakları bugün fazlasıyla vardır. 15-16 Haziran Direnişi'nin deneyimleri ve dersleri izlenmesi gereken yolu göstermektedir. Sendikacıların denetiminden uzak, inisiyatifli, bağımsız taban örgütlenmeleri yaratılarak düzenle dışı dış, birleşik, militan sınıf mücadelesinin yükseltilmesi saldırıları başarıyla püskürtmenin yoludur.

S. Demir

Hububat alım fiyatları açıklandı...

Köylülüğün sefaleti derinleşecek!

Hububat alım fiyatları Tarım Bakanı Sami Güçlü tarafından açıklandı. 1 kg'ı 320 bin liraya mal olan buğdaya verilen baş fiyat 325 bin lira olarak açıklandı. Fiyatların en az 400 bin lira olması gerektiğini dile getiren çiftçilere bakanın yanıtı "beğenmeyen dışarı çıkar" oldu. Pişkin bakan daha da ileri giderek, tepkilerin yapay olduğunu, üreticinin aleyhine olmayacak bir fiyat oluşturduklarını da söyleyebildi. Maliyeti 320 bin lira olan buğdaya 325 bin lira fiyat vermekle bakan üreticinin lehine bir iş yapmış, ürünün hakkına vermiş!

Oysa çiftçiler haftalar öncesinde buğday taban fiyatının 400 bin lira olması gerektiğini, Türkiye Ziraat Odaları Birliği ve Türkiye Ziraatçılar Derneği aracılığıyla bildirmişlerdi. Sermayeye kaynak yaratma söz konusu olunca tüm maharetini sergileyen sermaye hükümeti, sıra emeğe gelince kaynak yok yalanın ardına sığınmaktadır. Hububat baş fiyatlarının belirlenmesinde de aynı politikaya başvurulmuştur.

Şu anda serbest piyasada tüccarın 330-320 bin lira olarak açıklanan baş fiyat, üretici köylüyü tüccarlara yönlentmeyi amaçlamaktadır. Sonuç tabii ki tüccara yarayacak. Tarım tekellerinde toplanan hububatın tümü bir süre sonra yüksek fiyatlarla Toprak Mahsülleri Ofisi Genel Müdürlüğü tarafından satın alınacaktır. Bu fark

işçi sınıfı ve emekçilerin sofrasındaki ekmeğin fiyatınada yansiyacaktır. Zira tarım tekelleri buğdaylık unu tutturabildikleri fiyattan satacaktır.

Gerek Türkiye Ziraatçılar Derneği, gerekse Türkiye Ziraat Odaları Birliği genel başkanları yaptıkları ortak basın açıklamasıyla tepkilerini dile getirdiler. Hükümeti uyardılar. Gerekirse üreticinin sokağa çıkacağını, açıklanan baş fiyatını sadece tüccarlara yaradığını ifade ettiler.

Başkanların her ikisi de esti gürlüdü. Yıllardır esip gürlüyorlar ama bir türlü söylediklerinin arkasında durmuyorlar. Oysa söz değil, eylem belirleyicidir.

Üretici köylülük kendisi için ölüm fermanı anlamına gelecek olan sefalet baş fiyatına karşı mücadele etme kararlılığını ortaya koymakla, tepkisini göstermekle işe başlamak durumundadır. Zira sermaye hükümetinin anlayacağı tek dil mücadelenin dilidir. Üretici örgütlerinin başında gününü gün eden, emekçi köylünün değil de tuzu kuru zengin köylünün çıkarlarının bekçiliğini yapanları harekete geçirmek de ancak böyle mümkün olabilecektir. Zira çiftçi örgütleri her sene birbirine çok benzeyen "fiyatları kabul etmeyeceğiz" vb. açıklamalar yapıyorlar. Ama açıklamalar sonrası bir yıl boyunca bir daha ortalarda gözüküyorlar. Emekçi köylülüğün basıncını üzerlerinde hissetmedikleri sürece de aynı tutumu sürdüreceklerdir.

Emperyalist G-8 Zirvesi...

Sömürü ve yıkım düzenine karşı yüzünü aşkın emekçinin öfkesi

8 büyük emperyalist devlet temsilcilerinin yanı sıra Dünya Ticaret Örgütü, Dünya Bankası ve İMF heyetlerinde katıldığı G-8 Evian Zirvesi geride kaldı. İnsanlığın ezici çoğunluğunun kaderi üzerine çirkin pazarlık ve kararlara konu olan emperyalist zirve beklendiği gibi 100 bini aşkın işçi, emekçi ve gencin öfkeli, kararlı ve coşkulu protesto gösterisine, İsviçre tarihinin en büyük eylemine sahne oldu. Lozan, Cenevre ve Annegasse kentlerinde sokakları ve alanları dolduran kitleler dünya emekçilerinin ve halklarının duygu, düşünce, öfke ve özlemlerini yansıttılar. Emek ve sermaye dünyasının karşı karşıya gelişini simgeleyen bu dev kitle eylemi kapitalist sömürü sistemini ve emperyalist dünya düzenini reddeden ve "başka bir dünya"yı hedefleyen bir karakter kazandı. Atılan sloganlar, taşınan pankart ve dövizler, söylenen marşlar bunun göstergesi oldu.

yüzbinden fazla kişinin katıldığı bir gösterinin gerçekleşmesi özellikle önemlidir.

Başarılı bir hazırlık ve görkemli yürüyüş

Birçok ülkede yüzlerce örgütün zirveyi protesto çalışmaları, günler öncesinde kurulan çadır kentlerin, hazırlanan programların, yapılan etkinliklerin ve taşınan kitlelerin toplamı üzerinde bakıldığında son derece başarılı bir organizasyon dikat çekiyordu.

Önden örgütlenen bir dizi etkinlikler bir yana bırakılırsa, zirve karşıtı hareket asıl olarak Perşembe günü başladı. Onlarca kilometre büyüklüğündeki alana kurulan çadır kentler büyük bir şehir görüntüsünü andırıyordu. Bütün çadır kentlerde eylemcilerin hemen tüm günlük ihtiyaçlarını karşılamayı amaçlayan bir düzenleme yapılmış, aktivitelerin konusu, günü ve saatleri yazılı hale getirilmiş, enformasyon standları açılmış ve radyo istasyonları kurulmuştu. Çadırlarda ve açık alanda politik konferanslar, tartışmalar, kültürel etkinlikler ve eylemin pratik örgütlenmesi tartışılıyordu. Akşamları yapılanlar değerlendiriliyor, sonraki gün için planlamalar yapılıyordu. Çadır kentler dolaşıldığında "başka bir dünya" tablosunun atmosferi solunuyor, Cenevre ve Annemasse şehirlerinin göstericilere terk edilmiş olması her yerin eylem alanı olduğu görüntüsü sunuyordu. Büyük yürüyüşün dışında üç gün boyunca süren "eylemlilikler" de politik içeriği güçlü olan protesto gösterileri özelliği taşıyordu. Büyük yürüyüş bunun toplamı ve coşkun doruğu olmuştu. Pazar gününe gelindiğinde Cenevre ve Fransa'nın Annemasse kenti 100 bini aşkın bir insan seline teslim oldu. Kent sakinleri göstericileri balkonlarda alkışlıyor, zafer işaretleriyle karşılıyorlardı. Cenevre'de büyük yürüyüşün yapıldığı aynı gün Lozan kenti de göstericilerin eylem ve çatışmalarına sahne oluyordu. Gösteriler Cenevre, Lozan ve Annemasse kentlerinde sonraki günlerde yayılarak devam etti.

Seattle'den sonra sürekli politikleşen enternasyonal karakterli anti-emperyalist eylemin Evian halkası daha ileri politik bir biçim kazandı. Anti-kapitalist şiarlara sosyalizm alternatifi eşlik ediyordu. Taşınan pankart ve dövizlerde, atılan sloganlarda "Kahrolsun kapitalizm!", "Emperyalist savaşa ve işgale hayır!", "Filistin ve Irak halkına özgürlük", "Yaşasın sosyalizm!", "Anti-kapitalist mücadelemiz sosyalizm içindir!", "Barbarlık ya da sosyalizm!", "Bush, Blair, Chirac, Schröder, Putin ve ötekiler katillerdir" gibi sloganlara Enternasyonal Marşı eşlik ediyordu. Birçok ülke kortejlerinde Çav Bella ve başka politik marşlar yükseliyordu. Fransızlar'ın ve İtalyanlar'ın büyük kortejlerindeki kalabalık insan kitlesinin yumruklar

havada hep bir ağızdan Enternasyonal Marşı'nı coşkuyla okuyarak yürümleri ve öteki kortejlerin bunu alkışlarla desteklemeleri eylemin politik içeriği konusunda açık bir fikir veriyor. Gösterilere katılan birçok çevre, grup ve örgütün kendilerini sosyalist ve komünist olarak tanımlamaları ise dikkate değer bir başka olgu.

Emperyalist medyanın gösterilerin çapını ve içeriğini gizleme çabaları

Her zaman olduğu gibi bu kez de emperyalist medya rakamları çarpıtma, eylemin gücünü ve niteliğini gizleme yoluna gitti. İlk gün ağır birliği etmişcesine gösterici sayısını 20-30 bin arası olarak veren, sonraki gün ise 50 bin olarak sunmak zorunda kalan medya, eylemi genellikle göstericilerle polis arasındaki çatışma olarak verdi. Bu kasıtlı tutumun gerisinde protesto gösterilerini önemsiz gösterme, kriminalize etme ve karalama amacı yatmaktadır. Televizyon ekranlarında bu amaca hizmet eden görüntüler yansyordu. Aynı tutum konuya ilişkin yürütülen tartışmalar üzerinden de sergilendi. Buna göre gösterilere katılan kitle sayısı beklenenin çok altındaydı, bu da küreselleşme karşıtı harekete duyulan ilginin zayıfladığı anlamına geliyordu vs. Oysa son Evian Zirvesi hareketin onbinlerden yüzbinlere büyüdüğünü ve giderek politikleştiğini göstermektedir. Bu kez de G-8 Zirvesi'ne damgasını vuran, 100 binden fazla insan kitlesinin somut talep ve şiarlar üzerinden emperyalizmi ve kapitalizmi net ifadelerle suçlanması gerçeğidir. Tüm çabalar bu gerçeği gözlerden irak tutmak içidir.

Hareket giderek daha açık politik hedefler kazanıyor

Emperyalist saldırı ve kapitalist sömürü politikalarını örgütleyen ve yöneten sermaye kurumlarının ve emperyalist zirvelerin şahsında gerçekleşen militan kitlesel hareketler, yaşadığı evriminde sonucu olarak, politik hedeflere yöneliyor. Bu elbette yıldan yıla daha belirgin hale gelen işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin güçlenen mücadelesinden bağımsız düşünülemez. Kapitalist krizin ve sömürünün yarattığı ve sürekli büyüttüğü işsizliğin, yoksulluğun ve açlığın pençesinde kıvranan, temel sosyal ve demokratik hakları sistematik olarak gasp edilen işçi ve emekçi kitleler genişleyen ve güç kazanan bir mücadele dönemine girmiş bulunuyorlar. Bu mücadelelerin enternasyonal ve daha ileri politik biçimi olan emperyalist küreselleşme karşıtı hareket anti-emperyalist ve anti-kapitalist bir öz taşımanın yanı sıra sosyalist şiarların giderek öne çıktığı bir düzey kazanmıştır. Evian Zirvesi'nde gösterilere katılan grup ve örgütlerin önemli bir bölümünün kendilerini sosyalist olarak tanımlamaları ve bu tanımlama kapsamına girenlerin önemli bir kitlesellik oluşturmaları, kapitalizmi suçlayan ve sosyalizmi hedefleyen slogan ve pankartların küçümsenmeyecek yaygınlıkta kullanılması vb. olgular bunun somut göstergeleri olmuştur.

Kapitalizm kendi mezar kazıcılarını bir uyanış ve hareketlilik sürecine sokmuştur ve bütün olgular bunun gelişip güçleneceği yönündedir. Kapitalist soygun düzenine karşı mücadele eden emekçi kitlelerin karşısına sosyalizm daha güçlü bir seçenek olarak çıkacaktır.

Yaratılmak istenen korku ve terör atmosferi ve emekçilerin buna yanıtı

Birbirini izleyen emperyalist zirvelerin herbiri emekçilerin büyük tepkileriyle yanıtlandı ve Cenova emperyalist şefler için bunun "ürkütücü" bir halkası oldu. Bu deneyimleri de gözeten emperyalist burjuvazi Evian'da benzeriyle karşılaşmamak için umutsuz bir çaba içine girdi. G-8 Zirvesi'nin yapılacağı kasaba ve yakın çevre illeri günler öncesinde adeta savaşa hazırlık bölgesi haline getirildi. 30 bine yakın polis ve askerini yanı sıra onlarca helikopter ve savaş uçakları seferber edildi, havaalanları kapatıldı. "Güvenlik bölgesi" tel örgülerle ve konteynerlerden oluşan yüksek duvarlarla çevrildi, kanalizasyon kapakları kalın tahtalarla vidalandı. İş dalgıçlarının göllerde olası saldırıları önlemek için su altını denetleme maskaralığına kadar vardırdı. Cenevre ve Lozan cezaevlerinde yüzlerce hücre boşaltıldı, hastahanelerde acil durumlar dışında ameliyat salonları "terör olaylarının" kurbanları olacak kişiler için hazır tutuldu. Tüm bunlarla terör ve korku atmosferi yaratılmak isteniyor ve büyük bir katılımın engellenmesi hedefleniyordu. Büyük gösterinin yapılacağı pazar günü ise Cenevreye 50 kilometre kala otoban üzerindeki tüm köprülerde polis ve asker kamera ve dürbünlerle trafiği izliyordu. Emperyalist şeflerin protestoların gücü ve militan bir biçim alacağına ilişkin inancı bu hazırlıkları ayrıca gerektiriyordu.

Ne var ki yaratılan bu hava işyerlerinin ve sermaye kuruluşlarının vitrin ve camlarının boydan boya kalın kontraplaklarla kapatılması dışında bir sonuç yaratmadı. Alınan olağanüstü önlemlerin hiçbirinin hükmü olmadı ve bir insan selinin akmasını engelleyemedi. 100 bini aşkın işçi, emekçi ve genç emperyalist küreselleşmenin yarattığı yıkıcı sonuçlara karşı duydukları öfkenin kararlılığıyla Cenevre ve Annemasse kentlerini adeta işgal ettiler. Eylemin emekçi karakteri, kitleselliği, talep ve şiarları eylemi karalamayı ve kriminalize etmeyi amaçlayan beklentiye ve gerici burjuva propagandayı boşa çıkardı. Yer yer yaşanan irili-ufaklı çatışmalar dışta tutulursa, gösterilerin meşruluğunu gölgeleyebilecek bir davranış gösterilmediği gibi protesto gösterileri emperyalizmin ve kapitalizmin etkili bir teşhiri oldu. Zirvenin yapıldığı ücra bir yerde ve İsviçre gibi bir ülkede

Evian Zirvesi: Bir iflas tablosu

Emperyalist şeflerin bir araya geldikleri Evian Zirvesi'nin başarılı geçtiği, Irak krizi nedeniyle doğan husumetin geriye bazı izleri kalsa bile giderildiği, artık geride kaldığı iddia edilmektedir. En azından büyük medya tekelleri, ABD ile ilişkilerinde sıkıntılı bir dönem yaşayan Fransa'nın evsahipliğini yaptığı G-8 Zirvesi'ni böyle değerlendirdiler.

Ancak, zirvenin gündeminde tartışma konusu olabilecek, gerginliğe yol açacak, eleştiri gerektirebilecek bir konu yoktu. Daha somut ifade etmek gerekirse, 1975'ten bu yana ilk defa, bir araya gelmek dışında, bir gündem maddesi olmayan bir zirve yapılmış oldu. Taraflar bir araya geldiler, selamlaştılar, kameralar önünde birbirlerinin sırtlarını okşadılar, yemek yediler, hediye alıp verdiler, birbirlerine davetiye çıkardılar, daha doğrusu Washington'a çağırıldılar ve dağıldılar. Eğer Chirac, ABD'nin ağırlığına sembolik bir denge koymak amacıyla Çin ve Hindistan'la birlikte 11 diğer devlet bakanını davet etmemiş olsaydı, zirvenin süresini daha da kısa tutmak ve Bush'un erken gitmesini engellemek dahi mümkün olabilirdi.

Rusya'nın katılımı ile birlikte G-8 adımı alan zirvenin tarihi misyonu, dünya ekonomisinin genel eğilimine yön vermek, iktisadi politikaların saptanması ve uygulanmasında işbirliğini ve koordinasyonu geliştirerek uyumlu bir kalkınma ve gelişme sağlamak. Sonuçta alınan kararlar ileri sürülen iddialarla taban tabana zıt olsa bile, yıllar boyunca G 7 zirveleri bu misyonu temel gündem

edinerek düzenlendi. Günümüzde hızla küreselleşen/bütünleşen dünya ekonomisi birçok açıdan çıkmaz içinde debelenmektedir. En gelişmiş ülkelerde iktisadi durgunluk yerini giderek daralmaya bırakmakta, kalkınma hızı düşmeye devam etmektedir. Kısacası, temel ve tarihi misyonu iktisadi sorunlara çözüm getirmek olan G-8 Zirvesi'nin gündemi, günün ihtiyaçları gereği, çok yoğun olması gerekirdi.

Buradan bakıldığında, Evian Zirvesi sırasında konuşulan, tartışılan konular ve yayınlanan sonuç bildirgesi bir iflas belgesidir ve ABD Maliye Bakanı Paul O'Neill'in 2001 yılı sonunda göreve başladığı dönemde salık verdiği eğilimi doğrulamaktadır. Bush yönetiminin Maliye Bakanı Paul O'Neill G-7 zirvelerinin en ufak bir işlevi olmadığını ve gereksizleştiğini söylemişti. ABD yönetiminin iktisadi politikasını özetleyen Paul O'Neill, ekonomiye gerek ulusal gerekse uluslararası düzeyde müdahalenin

olumsuz sonuçlar yarattığını belirtmiş ve doğal dengeleri sağlama misyonunun pazar yasalarına terk edilmesi gerektiğini savunmuştu.

Evian Zirvesi de aynı sonuca vardı. Pazar yasalarının önündeki engellerin kaldırılması sonucu sermaye piyasasının güven bulacağı ve mevcut iktisadi durgunluğun önünün açılacağı vurgulandı. Tony Blair yaptığı basın toplantısında konuyu daha da somutlaştırarak, Avrupa'da bazı ülkelerin kamu sektörlerini rekabete açmalarını talep etti.

Bu demektir ki, politik iktidarın iktisadi alanda yapacağı bir şey yoktur, karar alma hakkı kalmamıştır. Hükümetlerin yapacağı tek şey sermayenin taleplerini icra etmektir. Yani, kamu sektörünü özelleştirmek, tekelleşmenin önündeki yasal engelleri kaldırmak, işletmelere rekabet gücü kazandırmak için emeğin maliyetini düşürmek, kemer sıkma politikalarını her gün daha da katılaştırarak uygulamak, işçi ve emekçilerin kazanımlarını gasp etmek, tasarruf adı altında sosyal nitelikli harcamaları kısıtlamak, sıfırlamak. Kısacası, Avrupa'nın birçok ülkesinde emekçi sınıfı ve katmanlara karşı gündeme alınan saldırı politikasını genelleştirerek sonuçlandırmak.

Evian Zirvesi'nin bu sonuca varması pek zaman almadı, tartışma dahi gerektirmedi. Bu alanda yaşanan iflas terörizme karşı mücadele, Kuzey Kore ve İran'ın tehdit edilmesi, Afrika'da hastalıktan ve açlıktan ölen milyonlarca insan için biraz timsah gözyaşı dökmek gibi başka konularla telafi edilmeye çalışıldı.

G-8 karşıtı büyük eylem ve faaliyetimiz

G-8 Zirvesi, Cenevre-Evian-Lozan üçgeninde bir hafta süren kitlesel katılımlı eylemliliklerle karşılandı. Bu organizasyonu gerçekleştiren partiler, sendikalar, sivil toplum örgütleri ve devrimci çevreler yoğun ve etkili bir çalışma yürüttüler. Bu hazırlık düzen cephesinde ciddi bir tedirginlik yarattı. Karalama kampanyası yürüterek kitlelere gözdağı vermeye çalıştılar. Çağrı yaparak halkı şehir dışına ve evlerinden çıkmamaya çağırdılar. Haftalar süren bu karşı propaganda kitlelerde bir tedirginlik yarattı. Karalama kampanyasına paralel olarak yoğun güvenlik önlemleri aldılar. Özellikle Alman polisi Cenevre'de yoğunlaşmıştı. Tüm şehir, sokaklar, mahalleler, havaalanları tutulmuştu.

Zirvenin başlamasıyla birlikte 29 Mayıs günü Lozan'da kitlesel bir yürüyüş yapıldı. Yürüyüşe 10 bini aşkın bir katılım oldu. Yürüyüşe iki pankartımızla katıldık. Yaygın bir şekilde bildirilerimizi ve el ilanlarımızı dağıttık. 29 Mayıs-2 Haziran tarihlerinde sürekli kitlesel eylemlilikler yapıldı. Bu eylemlerin birçoğunda yeraldık. Evian'a iki gün üstüste gittik. Burada da yaygın bir şekilde bildirilerimizi dağıttık.

En kitlesel yürüyüş 1 Haziran'da yapıldı.

Yürüyüşün birinci kolu Cenevre'den diğer kolu Fransa'da Evian yakınlarındaki Annemasse şehrinden başladı. Her iki kol sınırdan birleşti. İnsanlar sel olmuş akıyordu. Bizler de tüm hazırlıklarımızı yaparak sabahın erken saatlerinde alana gittik. Birisi TKİP, diğer ikisi BİR-KAR imzalı üç ayrı pankart açtık. TKİP/YDÖ imzalı G-8 karşıtı 8 bin bildiri, yaygın el

başarılı oldu.

Eyleme Türkiyeli devrimci gruplar pankartlarıyla sembolik olarak katılmışlardı. Reformist gruplar ise pek bir varlık gösteremediler. Biz ise, bazı eksikliklerine karşın, anlamlı bir çalışma yürüterek etkin bir katılım gerçekleştirdik.

TKİP taraftarları/İsviçre

ilanı dağıttık. İngilizce parti programını sattık. Yürüyüşte kitleye militan bir ruh ve canlılık egemendi. "Hep birlikte G-8'lere karşı direniş!", "Hep birlikte emperyalist savaşa karşı direniş!", "Katil G-8'ler!", "Katil Bush, katil Blair, katil Chiarac!", "Yaşasın enternasyonal dayanışma!", "Kahrolsun kapitalizm!" ve benzeri siyasal içerikli sloganlar yaygın atıldı. Yürüyüşü organize eden komite, bir hafta boyunca düzenlenen eylemlere 200 bin, 1 Haziran yürüyüşüne ise 120 bini aşkın kişinin katıldığını açıkladı. Ayrıca 31 Mayıs'ı 1 Haziran'a bağlayan gece Cenova-Fransa-Lozan'da gölün içinde özgürlük ateşleri yakıldı. Sabahın erken saatlerinde zirvenin engellenmesi amaçlı birçok yol işgal edildi, barikatlar kuruldu. Amaç çalışmaları engellemektir. Bu eylem belli oranda

3 Haziran'da yeni bir kitlesel gösteri ve yaygın grev dalgası...

Fransa'daki çatışmanın tayin edici günleri yaklaşıyor

Fransa 3 Haziran günü bir kez daha kitlesel gösteri ve yaygın bir grev dalgasına sahne oldu. Ülkenin 50'yi aşkın kentinde düzenlenen gösteri ve yürüyüşlere, sendikaların verdikleri rakamlara göre, 1,6 milyonu aşan toplam bir katılım sağlandı. İşçi/emekçi kitle hareketinin kendisini baştan beri en güçlü bir biçimde ifade ettiği ülkenin ikinci büyük kenti Marsilya'daki gösteri ise bir kez daha rekor düzeyde bir katılımı gerçekleştirdi. Şehir merkezini 250 bin kişilik kararlı ve coşkulu bir kitle doldururken, kentte tüm temel hizmetler tamamen durdu. Paris'te, polislin 45 bin olarak açıkladığı, ama İçişleri Bakanlığı'na iletilen gizli raporda ise 241 bin kişi olarak dile getirilen katılım, Marsilya'dakine eşdeğer bir düzeyde oldu.

Böylece, kamu sektörü çalışanlarının başı çektiği direniş dalgasının dinamizmini genelde koruduğu, yavaş bir tempo ile de olsa özel sektöre yayılmaya devam ettiği kanıtlandı. Dolayısıyla, iktidarın sürdürdüğü güçlü karalama kampanyasının, işverenlerin savurdıkları tehditlerin, bazı sendikaların açıktan takındıkları ihanetçi tavırların ve hükümetin bazı alanlarda attığı geri adım ve pazarlık yapma manevralarının henüz hareketi zayıflatıcı bir işlev görmekten uzak oldukları görülüyor.

Hareket hızla kritik bir aşamaya yaklaşıyor

Buna rağmen, hareketin hızla kritik bir aşamaya yaklaştığı da artık kendisini çok açık bir biçimde hissettirmeye başladı. Direnişin amacına ulaşabilmesi için önümüzdeki günlerde hızla anlamlı bir sıçrama kaydetmesi, birleşik bir hal alması, radikalleşmesi ve politikleşmesi gerekiyor. Güçlü de olsa, özünde genelleşmiş de olsa, mevcut yapısını koruyarak yerinde sayması durumunda ise hareket, sonuçları çok ağır olacak hızlı bir çözüme ile yüzyüze kalacaktır. İktidarın umudu da budur zaten. Hükümet adeta saat tutar bir vaziyette gelişmeleri izlemekte, direniş dalgasının yorgun düşerek kendiliğinden dağılıp, geri çekilmesini beklemektedir.

Fransa'nın gündemine oturmuş olan mevcut işçi/emekçi direnişi olağanüstü bir önem taşıyor. Bu önem sadece Fransa ile de sınırlı değildir; ilk etapta doğrudan tüm diğer Avrupa ülkelerini ilgilendirmektedir. Sonuçlanış biçiminin kaçınılmaz olarak yaratacağı etkiler anında komşu ülkelerde hissedileceklerdir. Çünkü direnişin patlak vermesine neden olan saldırı politikası, hiç de yalnızca Fransız burjuvazisinin ve hükümetinin özgün bir tercihi değildir. Saldırı politikasının emri yüksekten, doğrudan uluslararası sermayeden geliyor. Saldırı politikasının eksenini ve ölçeğini belirleyen uluslararası sermaye çevreleridir. Sermaye, dünya genelinde ağırlaşarak sürmekte olan iktisadi durgunluk ve daralmanın faturasını işçi ve emekçilere ödeterek, iktisadi yaşama canlılık kazandırmayı ve böylece dar boğazı aşmayı hesaplıyor.

Eğer Fransız işçi ve emekçileri emeklilik konusundaki saldırıyı geri püskürtmezlerse ve başlatmış oldukları direniş geri çekilmek zorunda kalırsa burjuvazi için ideal koşullar o zaman bir araya

gelmiş olacaktır. Çünkü, emeklilik sisteminde öngörülen değişiklik, ne kadar önemli de olsa, saldırının sadece gündeme alınmış bir boyutu olmaktan ibarettir. Oysa, burjuvazi geçmişe dönük ve toplu hesap sormak istiyor. Saldırı genel mahiyettedir. Nihai amacı, sadece çetin mücadeleler sonucunda elde edilmiş kazanımları gasp etmek değil. İşçi ve emekçilerin en sıradan hakları geri alınmak isteniyor. Dolayısıyla, sırada bekleyen saldırı paketleri zaman kaybetmeksizin yürürlüğe konulmaya ve süreç bir çorap söküğü gibi ilerletilmeye çalışılacaktır.

Konuya bu perspektifle bakıldığında ve benzer nitelikteki bir saldırının Almanya, Avusturya, İtalya gibi bir çok Avrupa ülkesinde aynı anda gündeme alınmış olduğu gözetildiğinde, Fransız işçi sınıfının omuzladığı misyonun önemi çok daha berrak bir biçimde anlaşılabilir olur.

Avrupa'daki saldırıların akıbetini tayin edecek çatışma

Fransız işçi sınıfının emeklilik yasasına karşı başlattığı direnişe misyon değeri biçmek, bunun Avrupa düzeyinde bir önem taşıdığını vurgulamak, sadece bu ülkedeki mücadele geleneğinden kaynaklanmamaktadır. Aynı kavgayı, eğer ortamı oluşmuş olsaydı, pekala bir başka Avrupa ülkesinin işçi sınıfı da üstlenebilirdi. Fakat birçok tesadüfün çakışması ve yerel faktörün baskısı sonucu, Avrupa'da sermayenin saldırısına karşı genel bir direniş ilkin Fransa'da patlak vermiş oldu. Diğer Avrupa ülkelerinde sürmekte ya da gündeme girmek üzere olan mücadelelere göre, Fransız örneği çok daha geniş sosyal bir yelpazeyi kapsamakta, sendikal anlamda da olsa, sadece bir alana kilitlenmeyip toplu bir saldırıyı göğüslemeyi kendisine perspektif edinmektedir. Saldırının mevcut aşamada hedefi olmayan devlet demiryolları çalışanlarının, sıra kendilerine gelmeden kavgaya atılmaları, ön tedbir olarak mücadelenin başını çekmeleri, bu özgünlüğün en somut örneklerinden birisidir.

Bu nedenle, eğer Fransız işçi sınıfının direnişi hükümete geri adım attırmayı başaramadan, kısırlaşmış kendiliğinden bozguna uğrarsa, diğer Avrupa ülkelerindeki mücadele dinamiklerinin olumsuz yönde etkilenmeleri ve saldırı politikalarının uygulanmaya konmasının kolaylaşması çok güçlü bir ihtimal olacaktır. Eğer tersi olursa, Aralık 1995'te olduğu gibi Fransız hükümeti kapitülasyonu imzalamak zorunda kalırsa, bu durumda çok daha farklı bir cereyan esecektir. Diğer Avrupa ülkelerinde aynı zaman dilimi

içinde patlak vermiş olan direnişler cesaret bulacak, kamçılanacak ve ivme kazanacaklar. Örneğin, eğer Fransız işçi ve emekçileri 60 yaşında emekli olma haklarını koruyabilirlerse, Avusturya'da Wolfgang Schuessel hükümeti emeklilik için gerekli olan 40 yıllık çalışma süresini 45 yıla yükseltmesi pek kolay olmayacaktır.

Tarafların kararlılık gösterileri

Fransa'da haftalardır eylemlerini sürdüren işçi ve emekçiler direnişlerinin yerel bağlamdaki önemini çok açık ifadelerle dile getirmekte, kazanmaktan başka bir seçeneklerinin olmadığını

söylemektedirler. Emeklilik sistemine yapılan saldırının boşa çıkartılmaması durumunda, sırada bekleyen diğer saldırıları engellemenin çok daha zor olacağını belirtmektedirler.

3 Haziran gösterilerinin ardından hükümetin taviz vermek istemediğini, sokak ne derse desin yasa tasarısının en ufak bir değişikliğe gidilmeden parlamentoya götürülüp onaylatılacağını açıklamaması, harekette ciddi bir radikalleşme ve hatta politikleşme eğilimi ortaya çıkardı. Tren rayları, otobüs ve metro depoları işgal edildi, çıkışlar engellendi, üniversite kapılarına barikatlar kuruldu, kamyoncular birçok güney kentinde trafiği yavaşlatma operasyonları düzenlediler. Hatta bazı kentlerde işverenler sendikası, Medef'in büroları tahrip edildi, ateşe verildi, polisle çatışmalar yaşandı. Sendika bürokrasisi tabandan yükselen savaşım ve radikalleşme arzusunun dizginlemeyi, militan eylemlerde bulunulmasını, Medef'in bürolarının ateşe verilmesini kınamayı göze alamamakta. Kuşkusuz, bu tavır sendika şeflerinin militanlıklarından kaynaklanmamaktadır. Tam tersine, işçi ve emekçilerin öfkelerinin ölçeği onları, hareketin denetimlerinden çıkmasına meydan vermemek için, ihtiyatlı bir tavır takınmalarına zorlamaktadır.

"Hükümet hareketin çürümesini bekliyor, ama gelişmeler radikalleşiyor!"

Bu durumda, gelişmelerin önümüzdeki günlerde çok daha hızlı bir tempo ile ilerleyecekleri açıktır. 3 Haziran akşamı yeni bir ortak, birleşik ve merkezi eylem günü belirlendi. 10 Haziran günü başta Paris ve Marsilya olmak üzere Fransa'nın tüm kentlerinde "Genel grev!" şiarı çok daha gür atılacak. Şunu da belirtelim ki, 3 Haziran eylemleri hakkında yapılan spekülasyonlar, "katılım çok düşük oldu!", "Paris metrosunda trafik fazla aksamadı!", dolayısıyla "direniş son anlarını yaşıyor!" türünden absürt iddialar ve hükümetin gelişmeleri pek ciddiye almayormuş gibi görünen tavır, hareketin aniden radikalleşme eğilimi göstermesine yol açtı. Bu eğilimin 10 Haziran gününü beklemeden kendisini daha yoğun bir biçimde ve daha geniş bir ölçekte ifade etme ihtimali vardır. Başka bir ifade ile, işçi ve emekçiler pasifist yürüyüş yapmanın üst sınırına geldiğini, eylemin daha militan ve daha aktif bir düzey kazanması gerektiğini ve bunda geç bile kalındığını söylüyorlar. Bu beklenti gazete sütunlarına, haber bültenlerine "Hükümet hareketin çürümesini bekliyor ama gelişmeler radikalleşiyor!" diye yansımaktadır.

Doğu Almanya'da metal grevi...**35 saatlik çalışma haftası!**

Doğu Almanya'da demir çelik ve elektronik işkolunda çalışan işçiler çalışma saatlerinin haftalık 38 saatten Batı Almanya'da uygulanan 35 saate indirilmesi için greve başladı. Sendikaların çelik işkolunda çalışan işçiler arasında 22-24 Mayıs tarihleri arasında yaptırdığı oylamada oy kullananların % 83'ü 35 saatlik çalışma haftası talebi için greve gidilmesi yönünde oy kullandı. Eylem 1 Haziran günü saat 22:00'de Saksonya'da bulunan VW-Motorenwerke adlı otomotiv fabrikasında başladı. Eisenhüttenstadt kentinde bulunan en büyük Doğu Alman çelik üreticisi EKO-Stahl'in 2800 işçisi de greve katıldı. IG-Metal Sendikası Saksonya'da bulunan 15 şirketin yaklaşık 12300 çalışanını greve çağırmişti. İkinci günü greve katılan işçi sayısı 7500 olarak belirlenmiş ve bu katılım beklenenden yüksek gerçekleşmişti.

Kapitalist tekellerin yanısıra sermaye ekonomistleri ve politikacıları tarafından getirilen ağır eleştirilere rağmen Saksonya eyaletinde bulunan metal ve elektronik işkollarında başlatılan grev, 5 Haziran'a kadar aralıksız sürecek. 5 Haziran Brandenburg eyaleti ve Doğu Berlin'de yapılacak olan oylamayla greve gidilen işyerlerinin sayısının artması bekleniyor.

Metal işkolu işverenler örgütü Gesamtmetall başkanı Martin Kannengiesser, katıldığı bir televizyon programında, grev kararını, ekonomik kriz koşullarında oldukça zararlı ve sorumsuzca bir karar olarak niteledi ve eylemin çok olumsuz sinyaller verdiğini sözlerine ekledi. Ekonomik uzmanlar başkanı Wolfgang Wiegard, günlük *Bild* gazetesine verdiği demeçte, IG-Metal'in taleplerinin işsizliği arttıracığını, sendikaların "Doğu Almanya'da işsizliği arttırmak için greve gittiğini" ileri sürdü. Brandenburg eyaleti ekonomi bakanı Ulrich Junghanns (CDU), Deutschland Radio Berlin'e verdiği demeçte, toplu iş sözleşmesi uygulamasının piyasanın ihtiyaçlarına cevap vermediğinden gereksiz olduğunu ileri sürdü. CDU Genel Başkanı Angela Merkel ise sendikaların taleplerinin bu zor ekonomik dönemde

sorumsuzca olduğunu ileri sürerek, ekonomik krizden kurtulmak için Batı Almanya'daki çalışma şartlarının Doğu Almanya'ninkine uydurulması gerektiğini savundu.

IG-Metal başkanı Klaus Zwickel, grevin ilk günü Zwickau'daki bir mitingde yaptığı konuşmada, kendilerinin uzun bir mücadeleye hazırlıklı olduklarını dile getirdi ve işverenlerin olumsuz tepki vermesinin Batı Almanya'daki işçilerin dayanışma grevine

girmesini beraberinde getireceğini söyledi. Doğu ve Batı Almanya'nın birleşmesinden 13 yıl sonra Doğu Almanyalı işçi ve emekçiler hala Batı Almanya'daki meslektaşlarından daha kötü şartlar altında çalışmak zorunda bırakılıyor. Alman tekelci burjuvazisi küresel ekonomik krizin faturasını, Almanya'nın iki farklı bölgesinde yaşayan işçiler arasındaki eşitsiz durumdan faydalanarak, bir bütün olarak işçi sınıfına çıkarmaya çalışıyor. Buna ilişkin reçetesi de hazır: Batı Almanya'daki işçi ve emekçilerin çalışma koşullarını, daha kötü durumdaki Doğu Alman standartlarına göre yeniden düzenlemek. Yani aynı ücrete haftada 35 saat yerine 38 saat çalıştırmak. Tehditle karışık gerekçesi de hazır: İşçiler işyerlerini kaybetmektense haftada üç saat fazla çalışmayı tercih ederler; aksi durumda, Almanya yatırımcılar için çekiciliğini yitirir ve yatırımlar Polonya gibi işgücünün daha ucuz olduğu ülkelere kayar! Alman burjuvazisine göre, Almanya'nın ekonomik krizden çıkması için işçiler ve emekçiler (ama asla kapitalist tekeller değil!) fedakarlık yapmak zorundadırlar. Son greve verilen tepkiler de gösteriyor ki, Alman burjuvazisi emeklilik, iş yasa ve sağlık hizmetlerinden sonra çalışma saatleri ve koşullarıyla daha yakından ilgilenecek ve bunu kendi çıkarları doğrultusunda bir çözüme ulaştırmaya bakacaktır. (İş güvencesi yasa zaten daha önce Hartz Komisyonu önerileri doğrultusunda ele alınmıştı; fakat buna şimdi çalışma saatleri ve muhtemelen daha farklı konular da eklenecek ve böylece saldırı daha da kapsamlılaşacaktır).

Almanyada'ki Türkiye kökenli işçiler olarak, bu saldırıları geri püskürtmek için doğal bir üyesi olduğumuz Almanya işçi sınıfıyla omuz omuza vermeli, sürmekte olan grevleri tüm gücümüzle desteklemeliyiz. Hakları için mücadele etmeyenlerin hak gasplarından yakınmaya da hakları yoktur.

S.Y.Kızıl Bayrak/Almanya

BİR-KAR'dan grevci metal işçilerine Mücadeleniz mücadelemizdir!

Grevci metal ve çelik işçisi sınıf kardeşlerimize...

2 Haziran'da başlattığımız kararlı grevinizi sınıf kardeşliği duygularıyla selamlıyoruz. Sermayenin saldırılarına karşı mücadelenin kıvılcımlarının bir kez daha Doğu Almanya topraklarında çakılmasını son derece anlamlı buluyor ve coşkuyla karşılıyoruz.

Sermaye sınıfının önce Hartz, Rürup ve son olarak da "Agenda" 2010 adı altında dişe diş mücadelelerle kazanılmış haklarınıza yönelik saldırılarına verilmiş bir cevap olan greviniz daha şimdiden metal ve çelik işverenlerinin yüreğine korku salmıştır. Doğu'da çaktığınız kıvılcımın batıya sıçramaması için yoğun çaba sarfetmeleri de bunun ifadesidir. Fakat boşuna! Daimler Chrysler Tekel

İşyeri Temsilciliği Başkanı kardeşimizin de belirttiği gibi, Doğu'da devam eden TİS mücadelesi sadece sizi ilgilendirmiyor. Mücadeleniz doğu ve batıdaki tüm işçilerin mücadelesidir ve elbette bizim de mücadelemizdir.

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (Bir-Kar) olarak sizlerle aynı duyguları paylaşıyoruz. Sermayenin saldırılarını kendimize dönük saldırılar, mücadelenizi de kendi mücadelemiz olarak görüyoruz. Haklı grevinizi daha coşkuyla selamlıyor, tam dayanışma duygularımızı iletiyoruz.

Sermayenin saldırılarına karşı tek sınıf-tek cephe!

**Krizin faturası kapitalistlere!
İşçilerin Birliği Halkların
Kardeşliği Platformu (BİR-KAR)**

Avrupa'da grev dalgası yayılıyor!

Avrupa dünyanın en zengin ve sermaye birikiminin en yoğun olduğu bölgesidir. Fakat burada da işçi sınıfı ve çalışan kitlelerin yaşam koşulları sürekli kötüleşiyor. İşyerleri kapatılıyor, işsizlik artıyor, ücretler düşürülüyor, sosyal haklar gaspediliyor. Resmi makamlara göre 30 milyonun üzerinde işsiz var. 50 milyon insan ise mutlak yoksulluk koşullarında yaşıyor.

Sermayenin ardi arkası kesilmeyen saldırılarına karşısında işçiler ve emekçiler tıpkı yoksul ve geri ülkelerdeki sınıf kardeşleri gibi sokaklara çıkmaya, grev ve direniş boylarında saldırıları püskürtmeye başladılar. Fransa, Avusturya yüzbinlerin katıldığı gösterilere, genel grevlere sahne oldu. Buna şimdi de Almanya'daki işçiler katıldı. Doğu Almanya'daki metal ve çelik işçileri 2 Haziran'da greve başladılar. Grevlerin Batı Almanya'ya da sıçrayacağı, sertleşip yaygınlaşacağı beklentisi güçlü. Bir süre önce yaygın ve yoğun savaş karşıtı eylemlere sahne olan Avrupa, bu kez de sosyal saldırılara karşı sınıf mücadelelerine sahne oluyor.

BİR-KAR, başından itibaren saldırılar konusunda duyarlı davrandı, gücü ve olanakları ölçüsünde saldırıların kapsamı, niteliği ve hedefleri konusunda bildiriler, bültenler ve bilgilendirme amaçlı paneller aracılığıyla Türkiyeli işçilere uyarı yaptı. Eylemlere katılmaları, sınıf kardeşleriyle omuz omuza sermayenin saldırılarına karşı durmaları için çaba sarfetti. BİR-KAR olarak bu çalışmalarımız, bundan sonra da güçlendirerek sürdüreceğiz.

BİR-KAR/Almanya

Sendika ağalarının ihaneti ve ikiyüzlü tutumlarına karşı mücadele hattını örelim!

Sendikalar işçi sınıfının mücadele örgütleridir. İşçiler, sermayeye karşı güçlerini birleştirmek, haklarını korumak, çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirmek için sendikalarda örgütlenirler. Sendikalarda örgütlenme hakkı yüzyıllardır süren mücadelelerle, ödenen büyük bedellerle kazanılmıştır. Bunun için işçiler bu mücadele araçlarına sahip çıkmalı, koruyup geliştirmek için çaba sarf etmelidir.

Ne yazık ki, bugün sendikalar çok zayıflamış, işçilerin güvenini de kaybetmiştir. Çünkü sendikalar işçi sınıfından çok patronlara hizmet eder bir duruma gelmiştir.

Mesela, meclisten yeni geçen kölelik yasasını ele alalım. Bu yasayla işçi sınıfı birçok önemli hakkını kaybedecektir. Bu hakları savunmak için işçilerin mücadele etmesi gerekmektedir. Fakat işçilerin örgütlü olduğu sendikaların en tepesindeki ağalar buna engel olmaktadır. İşçi sınıfının mücadelesine hizmet etmeleri gerekirken onlar patronlarla ve hükümetle uzlaşmaktadır. Bu adamlar sermaye tarafından satın alınmışlardır. İşçi sınıfına ihanet etmektedirler.

Sınıfa karşı ikiyüzlü davranan bu satılık ağalar, kölelik yasasının taslağının hazırlanmasında bile sermaye sınıfıyla ortak hareket etmişlerdir. Yasanın içinde ne tür saldırılar olduğunu işçilerden gizlemişlerdir. Böylece işçilerin saldırıdan haberdar olmasını ve bilinçlenmesini önlemişlerdir. Saldırı yasasından haberdar olan işçileri oyalamak ve kandırmak için de sahte iş güvencesi yasasından

medet ummuşlardır.

Tabanın baskısı üzerine basın açıklaması, siyah elbise giyilmesi, yerelerde az katılımlı yürüyüşlerle pasif, etkisiz, caydırıcı niteliği olmayan eylemlerle yetinmişlerdir. Türk-İş'in 17 Mayıs'ta Ankara'da yaptığı mitingi oldu bittiye getirmesi bu hainlerin gerçek yüzlerini görmemizi sağlamaktadır. İşçi sınıfını Ortaçağ sömürü koşullarına geri götürecektir bu yasa karşısında ne DİSK, ne Türk-İş, ne de Hak-İş genel grev örgütlenme çabasında bulunmuştur.

Saldırıların püskürtülememesinde satılmışların ihaneti kadar işçi sınıfının taban örgütlülüğünden yoksun olmasının da payı var. Sermayenin bu saldırılarını püskürtmek, bu ihanetçi takımını sendika yönetiminden uzaklaştırmak ve sendikaları mücadele örgütü olarak kullanabilmek için taban örgütlenmelerimizi oluşturmalı, olanları da geliştirmeliyiz. "Sınıfa karşı sınıf" perspektifiyle hareket etmeliyiz. Bu yapılmadığı takdirde ne sendikalarımıza sahip çıkabiliriz ne de sendikalar gerçek anlamda görev ve sorumluluklarını yerine getirebilir.

Saldırlara karşı 15-16 Haziran'ın militan ruhuyla genel grev genel direnişi örgütleyelim!

(Esenyurt İşçi Bülteni'nin Haziran '03 tarihli sayısından alınmıştır...)

Saldırlara karşı genel grev-genel direniş!

AKP hükümeti 22 Mayıs Perşembe akşamı kölelik yasasını meclisten geçirerek işçi ve emekçilere en büyük saldırılardan birinin altına imza atmış oldu. Bu yaman sermaye uşağı bununla da kalmayacak, İMF-TÜSİAD

programının diğer saldırı başlıklarını da büyük bir gözü peklikle peşpeşe hayata geçirmek için elinden geleni ardına koymayacaktır. Bunda şaşırarak bir şey yok. Bunun için hükümete geldiler; herbirinin kabarik yolsuzluk dosyaları ve bulaştıkları pislikler bu nedenle bir anda hasır altı edildi. Sermayenin bu uşağı, bu uşağı ise sermaye iktidarının desteğine ihtiyacı var. Bu karşılıklı çıkar birliğinin üstünü örtmek, emekçi kitleleri sahte

etmek için alevlendirilen tartışmaların saman alevi gibi yanıp sönmeye de bu nedenledir.

Kölelik yasasının meclisten kazasız-belasız geçirilmesi tabii ki önemli bir meseledir. Bu yasa işçi sınıfına ciddi bir darbedir. Fakat hiçbir şey bitmiş değil. Asıl mücadele, asıl hesaplaşma şimdi başlıyor.

Hiç kuşkusuz ki, kölelik yasalarının hazırlanması aşamasında sermaye ile suç ortaklığı yapan, yasalar bir bir

meclisten geçirilirken meclis yollarını aşındırıp karalara bürünmekten, içi boş nutuklarla gün geçirmekten başka bir halt yemeyen sendika ağaları bu saldırılarda doğrudan pay sahibidir. Ve dolayısıyla hesaplaşmanın hedeflerinden bir diğerini de bu hain takımı oluşturmaktadır. Er ya da geç, yaptıkları ihanetin hesabını vereceklerdir.

Kölelik yasasına ve özelleştirmelere karşı ayağa kalkan işçiler İzmir, Ankara ve Bursa'dan sonra 7 Haziran'da İzmit'te bir miting düzenleyecekler. Ankara mitingi bir kez daha

öncü-ileri sınıf güçlerinin ve sınıf devrimcilerinin bu hava boşaltma amaçlı mitinglere en etkin biçimde katılma görevinin ne denli acil olduğunu gösterdi. Meydanı onlara terk etmemeli, sendika bürokratlarının heveslerini kursağında bırakmalıyız. Yalnızca meydanları değil, sendikaları da onların gerici tekelinden kurtarıp gerçek bir mücadele aracı kılma yönündeki çabalarımıza hız vermeliyiz. İşçi ve emekçilerin önümüzdeki dönemde sermayenin saldırılarını püskürtmek için genel grevi örgütlemekten başka seçeneği kalmamıştır. Bunun için de tüm gücümüzle sınıf çalışmasına yüklenmeliyiz.

(Esenyurt İşçi Bülteni'nin Haziran '03 tarihli sayısından alınmıştır...)

Bağımsız taban örgütlerinde gücümüzü birleştirelim!

Düzen patronların düzeni. Ve çalışma koşullarımızı daha da ağırlaştırmak, haklarımızı birer birer gasp etmek için pervasızca saldırıyorlar. Sendikalı ya da sendikasız birçok fabrikadan binlerce işçi sokağa atılıyor. Şans eseri atılmayanların boynundaki kölelik zincirleri ise daha da kalınlaştırılıyor. Kölelik yasasının fiilen uygulanmasıyla sömürü ve saldırılar daha da katmerleştirildi.

Patronlar kendi çıkarlarını korumak için tepeden tırnağa örgütlü olarak hareket ediyorlar. Biz ne kadar örgütsüzsek onlar o kadar örgütlüler. Meclisiyle, hükümetiyle, ordusu ve mahkemeleriyle devlet onların elinde. Gazeteler, televizyonlar onların çığırıklanlığını yapıyor. Sendika bürokratları onların bir dediğini iki etmiyor. Saldırıları kolayından yaşama geçirmelerinin ardında bu örgütlülükleri vardır.

Ya biz işçiler ne yapıyoruz? Susuyoruz, susmak zorunda kalıyoruz. Patronların her saldırısını sineye çekmeye mecbur bırakıyoruz. Mücadele etmediğimiz, sustuğumuz sürece hep kaybediyoruz. Emeğimizi ve alınterimizi son damlasına kadar sömüren kan emici patronların bu denli saldırgan olmasının bir nedeni de bizim örgütsüzlüğümüz ve birlik olmamamızdır. Onlar hem kendi örgütlülüklerine, hem de bizim örgütsüz ve dağınık olmamıza güvenmektedirler.

Fabrikalarımızda bu kadar sorunlar varken susmaya, mücadeleden uzak durmaya devam mı edeceğiz? Geleceğimizin karartılmasına razı mı olacağız? Sendikacıların bizi satmalarına

izin mi vereceğiz? Bugüne kadar boyun eğdiğimiz için, mücadele etmediğimiz için hep ezilip, sömürülmedik mi? Hep kaybeden biz olmadık mı? Kaybetmediğimiz bir şey kaldı mı artık?

O halde bundan sonra yapılması gereken şey mücadele etmektir. Mücadele edebilmek için de bilinçlenmek ve örgütlenmek gerekir. Bugünden tezi yok üzerimizdeki ölü toprağı atalım, harekete geçelim. Kendimize ve birlikte çalıştığımız arkadaşlarımıza güvenelim. Duyarlı, bilinçli işçilerle bir araya gelerek fabrika fabrika neler yapabileceğimizi tartışalım. Fabrika komitelerinde örgütlenelim. Sıkı sıkıya kenetlenelim, güçlerimizi birleştirelim. Bağımsız taban örgütlenmeleri yaratarak mücadelecilerimiz kararlar alalım.

Şunu çok iyi bilelim ki; işçi sınıfının en acil görevi, sermayenin ve ihanetçi sendikacıların denetiminin dışında mücadelecilerimiz taban örgütlenmeleri yaratmaktır. Bu güç ve birliktelikle hareket ettiğimizde saldırıları geri püskürtmek zor olmayacaktır. Yeter ki biz inançlı ve kararlı olalım. Örgütlü güç mücadelecilerimizdir. Örgütlü mücadelede kararlılık gösterdiğimizde göreceğiz ki kazanan biz olacağız. Kaybeden ise bir avuç asalak olacak.

Yaşasın işçilerin birliği!

Yaşasın işçilerin örgütlü mücadelesi!

(Esenyurt İşçi Bülteni'nin

Haziran '03 tarihli sayısından alınmıştır...)

İhanette “Yeni adım”!

Türkiye Sağlık İşçileri Sendikası'nın aylık yayın organı “Yeni adım”ın Mayıs sayısı, sendika yönetimlerinin içine düştükleri ihaneti ve işbirlikçi tutumlarının boyutlarını ortaya koyuyor. Toplam 8 sayfalık yayın organında yazılanlar muğlak, çözümlenemeyen ve çelişkilerle dolu. Bir taraftan iş güvencesi yasası methedilirken, öte yandan iş yasasının ağır sonuçlarına sınırlı da olsa yer veriliyor.

Genel Başkan Mustafa Başoğlu'nun yazdığı başyazı buna bir örnek. “Sanayileşmenin başlamasıyla birlikte işyerlerinde çalışmaya başlayan insanlar, giderek ‘işçi’ ya da ‘emekçi’ sıfatını almışlardır” diye başlayan yazı, o dönemki işçi ve emekçilerin ağır çalışma şartlarına değiniyor. İşçiler, emeklerinin karşılığını almak, iş kazalarından korunmak, vb. hakları elde etmek için “bir arada olmayı çıkış yolu olarak görmüşlerdir” diyor. Sınıfın birliği işçilerin birliği ve sınıf dayanışmasıdır. Ama bizim başkan “sendikacılıkta buna kafa ve kasa birliği” denildiğini yazıyor. Ama dikkat edin “sendikacılıkta” diyor, kendi anladığı sendikacılığın ne olduğunu itiraf edercesine...

Bu “kafa ve kasa birliği” sözleri ne anlama geliyor? Bugün için işçi sınıfı ve emekçilerin karşı karşıya kaldığı kölelik yasalarına karşı mücadele ne ifade etmektedir? Başoğluna göre hiçbir şey! İşçilerin birliğini ifade ediyormuş gibi gösterilen bu sözün gerçekte Başoğlu'nun zihniyetindeki ırkçılığı, dinselmezhepsel ayrılığı ifade ettiğine şüphe yoktur.

İşçilerin birliğinden ne anladıklarını kendi yazısından vereceğimiz örneklerle ortaya koyacağız. Kasa birliğine gelince, söylenecek tek şey ancak şudur; ihanetçi sendikal yönetimler için iyi bir vurgun alanı! Onlar için kasanın dolu olması çok önemlidir. Oysa sendikacılık kasacılık değildir, mücadeledir. Ve şunu sormak gerekiyor: Madem “kafa ve kasa birliği” bu kadar önemli, neden bu birliği şu ana kadar kullanmadınız. Yıllardır hemen her işçi direnişi maddi-manevi desteksizlikten dolayı bitmek zorunda kalırken, neredeydiniz?

Söylenenle yapılanın uyuşmadığı bir tablo ortadayken kalkıp “hak almak için güçlü olmak lazım ilkesi hayata geçirilmiştir” demek, sendikal anlayışımızı ele veriyor. Hak almanın yolu mücadeledir, iktidar kapılarında dilencilik yapmak değil! Mücadeleye daha çok kasa yönünden bakıldı ki “üyeleri azalan sendikaların aynı zamanda gelirleri de azalmaktadır” ifadesini sıkılmadan kullanabiliyorsunuz. İşçilerin dağılmış, parçalı, örgütsüz oluşlarından dem vurup, bu nedenle

işverenlerin kolaylıkla hak gaspettiğini ifadesi doğru olmakla beraber, bunda kendi payınızı sorgulamıyorsunuz. Çünkü bu sizin ihanet içinde bir sermaye uşağı olduğunuzun itirafı anlamına gelecektir. Gerçekte sınıfın birliğinden yana olmadığınızı içinden geçtiğimiz şu ağır saldırı süreci gösteriyor. Sizi ve sizin gibi lafebeliği yapanların gerçek kimliğini açığa çıkarıyor.

“Yeni adım” bülteni Kırıkkale’de Petrol-İş Sendikası’nın özelleştirme karşıtı mitingi için ne diyor: “Sağlık-İş Genel Başkanı Mustafa Başoğlu da katılarak destek vermiştir”. Yani tüm yaptığınız bu. Binlerce işçi hakları ve geleceği için alanlardayken, siz sadece gidip boy gösteriyorsunuz. Peki en azından o bölgedeki örgütlü gücümüzü niye kullanmadınız? Niye kitlesel destek vermediniz? Hani işçiler güçsüz oldukça hakları gaspedilir lafazanlığının pratiği? Ardından da sıkılıp utanmadan “eylemleri desteklemeye devam etmekteyiz” diyorsunuz. İşinizin, işçi sınıfı adına mücadele olmadığı açık. Size göre hakların gaspedilmesinin nedeni de işverenin pervasızlığı! Bir de utanmadan bunu şöyle gerekçelendiriyorsunuz: “Yeni hak alma peşinde koşmayı bırakıp, mevcudu koruma zorunluluğunu doğurmuştur”. Bu neyin zorunluluğudur? İhanetin, işçiyi satmanın! Ne adına? “Mevcudu koruma” adına! Peki mevcudu koruyabildiniz mi? Hayır! 1475 sayılı yasa bunu gösteriyor. İşte sizin gerçek yüzünüz.

Cumhurbaşkanı, başbakan, bakanlardan bir şeyler dilenmek mücadele sayılıyorsa eğer, böyle yapmaya devam edin. Çünkü işbirlikçi, ihanetçi misyonunuzu böyle yaparak anlatmış oluyorsunuz. Bundan dolayı işçiler sizin gibiler artık güvenmiyorlar. Türk-İş’in ipliği pazara cıkalı yıllar oluyor. Gurur duyuyoruz diye yazdığınız Türk-İş Başkanı Kılıç’ın size “en sadık sendikamızsınız” demesi de nerede olduğunuzu gösteriyor. Bürokrasiye köle, işverene uşak olduğunuzu doğruluyor. Ama unutmayın, biz işçi sınıfı ve emekçiler de boş durmayacağız. Binbir yalan ve hileyle gaspettiğiniz sendikamızı sizin gibi hainlerden temizleyeceğiz.

“Yeni adım”da yer alan bir başka kandırmaca da sökmeyecek! “İş güvencesi kanunu yürürlükte” müjdesini verip, bu sözde kanunu işçinin lehineymiş gibi göstermek aldatmaca değilse nedir? Kazanım adına hiçbir şey getirmeyen bu kanunu övmek, işçi ve emekçinin kafasını karıştırmaktan öte ne anlam ifade etmektedir? Kaldı ki bu yasa bile işverenlerin istediği gibi düzenlenerek yeniden meclise gönderilmiştir. Aynı yazının yan sayfasında “İş kanunu işveren

kanununa dönüştü” başlıkla bir yazınız var. Bu yazıları yanyana yer verme hatasına düşmüş olmalısınız. Çünkü iş yasası çıktığı andan itibaren, iş güvencesi diye yutturmaya çalıştığınız sözde kazanımları zaten işlevsiz hale getiriyor. Öte yandan, iş kanunu başından itibaren işverenlerin dayattığı bir saldırıydı. Haberiniz yokmuş da herşey aniden olmuş gibi davranmanız ne anlama geliyor? Şimdi suçu kime atacaksınız? İşbirlikçi AKP’nin, İMF’nin, DB’nin, TÜSİAD’ın, TİSK’in pervasızlığına mı? Peki ama sizin göreviniz tam da bunlara karşı mücadele etmek değil mi? Söyler misiniz, koskoca bir yıl geçti, saldırı yasalarının püskürtülmesi için ne yaptınız? Bırakın eylem örgütlemeyi, yasalara karşı sınırlı da olsa yapılan eylemlerde neredeydiniz? Hani işçilerin kafa birliğini savunuyordunuz? Daha bir de “toplusözleşme görüşmeleri sürüyor, zor durumda kalmayalım” gibi gülünç bir gerekçeyle 1 Mayıs toplantısı yapmayı yasakladınız. Hem de sınıf dayanışmasının, birliğinin en güçlü olması gereken bir günde...

Tek yanlı olduğunu söylediğiniz yeni iş kanunu, sizin de söylediğiniz gibi tek yanlıdır, doğru. Burjuvaziden yanadır, bu da doğru. Ama ne bizim ne de işçi sınıfının unutmaması gereken bir şey daha vardır. O da bu yasanın çift yanlı hazırlanmış olmasıdır. Bu yasa TÜSİAD, hükümet ve de sizlerin marifetidir!

Bu ülke peşkeş çekilmeye devam ediyor. Özelleştirme adı altında ülkemizin en kârlı kuruluşları üç kuruşa satılıyor, doğa tahrip ediliyor ve işçiler tüm haklarını kaybediyor. Siz “hiç kimse bize pabuçlarını öptüremez!” diye gurleyedurun, kuklası olduğunuz efendiler yıllardır o pabuçları yalayıyorlar size.

Özcesi şudur: Sizler de, tüm sermaye hükümetleri de üzerinize vazife olan uşaklığı layıkıyla yapıyorsunuz. Ama şunu unutmayın, Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri henüz son sözünü söylememiştir. Korkularınız gerçeğe dönüşecektir. İhanetinizin en büyük kanıtı da şu anki TİS sonuçları olacaktır. Başoğlu hala TİS görüşmelerinin sürdüğünü belirtiyor. Ama ne aşamada olduğuna dair, neleri talep ettiklerine dair hiçbir şey söylemiyor. Biz işçiler ise merak ediyoruz doğrusu; pazarlık sonucu elimizde bir kırıntı kalacak mı?

Fırsat varken “kasa birliği”ni ihmal etmeyiniz. Eninde sonunda bu ihanetlerinizin hesabını vereceksiniz. Çünkü işçiler olarak bizler sizin kafa ve kasa birliğinize değil, sınıfın öz gücüne inanıyor ve ona güveniyoruz.

Sağlık işçileri/İstanbul

Bizimlesin Nazım usta, kızıl atlıların içinde!

3 Haziran ‘63’te kapadın gözlerini. Silindi gözlerindeki bütün renkler, kesildi soluğun. Ülke ve kavga diye çarpan yüreğin durdu. Yani ‘63’ten beri sen yoksun usta. Bedenin eksildi kavgadan. O gün ağladı sana Asyalı, Afrikalı, Avrupalı “büyük insanlık”. Ağladı zorla koparıldığın ülken...

Sevinen bir tek onlar oldu. Hani o irin emen sülükler var ya, işte onlar. Zaten ne onlar seni sevdi ne de sen onları. Onlar ki “umudun düşmanı”dırlar. Onlar ki çocuklarımızı işten eve sapsarı iskelet gönderenlerdir. Hani dikilip karşılarında, makinada kolu kopan işçi Memed’in, bacağına Kore’de bırakan askerini diyetini istediklerindir.

Onlar seni nasıl sevsin usta! Sen ki Afrikalı aç çocuk, Japonya’da katledilen halk, Rusya’da partizan Tanya oldun. Sen ki aman dilemedin hiçbir zaman celladından. Mahpus mahpus, ülke ülke sürgün gezdin, yine de vazgeçmedin kavgadan. Vazgeçmedin ülke sevdasından. Onlar halen sevmiyor ülkesini, halkını, emeğini seveni. Kavgamız bitmedi usta. Kavganın her soluğunda sen varsın. Katledilirken de, fabrikada direnirken de... İşkencede de, eylemlerde

de yanı başımızdasın hep kavgaya dair dizelerle. Sevemezler seni usta. Çünkü sen benden yanasın. Çorla çapalayan gebe anadan, kara sabanla toprağı sürenlerden yanasın. Çünkü sen çarkları ıslatan, bantları dolaşan, onların kanlı kasasında paraya dönüşen alinterinden yanasın. Sen bana doğru yolu göstermek için yaptın, yaptığın ve yazdığın herşeyi. “Koyun gibi olup güdüleme, sınıfını ve safını bil” dedin. Hele hele partisiz olma dedin. Çobanın sopasını görünce sürüyle katılan koyun olmamam için sen çok şey öğrettin.

Sen işçi sınıfının davasına adadın kalemini, beynini, yüreğini ve de bedenini. Ve hala bizimlesin. Rüzgar kanatlı kızıl atlılar içinde kılıç oynatıyorsun, beyaz atlıların ardından söylüyorsun yapılması gerekeni.

Çok uğraştılar, seni nasırlı elimden, tuzlu alinterimden ve de verdiğin kavganın içinden çekip almaya. Kara çaldılar, hakaret yağdırdılar sana “O bir komünist, o bir vatan haini!” deyip durdular. Senden sonra da cevap veren oldu kendince. Ama hiç kimse senden ustaca cevap veremedi. Hani demiştin ya

“Vatan gebermekse aklıktan şose boylarında ben vatan hainiyim!” İşte verilebilecek en güzel cevap bu usta.

Bol bol konuştular “aşk”larından, mezarından, vasiyetin çınar ağacından. Ama değinemediler iki kelime kavgana... Söyleyemediler neden işçi Memed’in diyetini istediğini. Ya da neden Afrikalı, Hiroşimalı çocuk olduğunu. Oysa ahkam kesenler usta, olmadı Bosnalı, Afganlı ve de Iraklı çocuklar. Beyaz ordular katletti onlarcasını. Sana dair konuşanlar da sadece seyrettiler. İşçi Memetler ise fazla olmasa da yaptı bir şeyler. Yani kısacası, sen hala bizim ustamızsın, bizimlesin her barikatta, her direnişte.

Seni anlatmak kolay, anlamak zor usta. Seni anlamak sevmektir memleketini. Seni anlamak direnmektir cellada. Seni anlamak sallamaktır kavga bayrağını düşmanın üstüne. Seni anlamak sınıfsız, sömürsüz bir dünya için mücadele etmektir; gündüzünde sömürülme, gecesinde aç yatılmayan...

K. Boran

Daha çok güvensizlik ve düşmanlık

Irak Savaşı'ndan sonra ne olacağı belli değil. Ama ne olmayacağı belli.

Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

Bunu en iyi Amerika biliyor ve istiyor. Kendi başlattığı oyunun kurallarını koyuyor. Atlantik ittifakının diğer ağırlık merkezi olan Avrupa ise bu realiteyi görüyor, hissediyor ama Irak sonrası dünyada kendisine nasıl bir rota çizeceğini bilemiyor. Atlantik'in Amerika kıyılarına "kararlılık, fütursuzluk, istediğimi yaparım" hakim. Avrupa başkentlerini ise "kararsızlık ve şaşkınlık" tanımlıyor. Avrupa kamuoylarında ise Amerikan yönetimine karşı duyulan öfke yükseliyor.

Amerikalılar'a gelince onlar da, başta Fransa olmak üzere Bush yönetimine destek vermeyen "eski müttefiklerden" yaka silkiyorlar.

İslam Dünyası'nda ise Amerika'ya karşı duyulan öfkenin dozu ve yoğunluğu "uygarlıklar çatışması" özelliği göstermese de "mutlak bir Amerika nefreti"ne dönüşmüş durumda. Çünkü Müslüman kamuoyu, Batı'nın değil ama Amerika'nın İslam'ı tehdit ettiğini düşünüyor. Amerika'yı "düşman" gibi algılıyor. Amerikan'ın Ortadoğu'yu istikrarsızlığa sürüklediğini düşünüyor. Buna karşılık İslam ülkelerinde kamuoyunun yarısı Batı demokratik sisteminin bu ülkelerde işleyebileceğine inanıyor.

Bu sonuçlar, Amerika'nın eski Dışişleri Bakanı Madeleine Albright'in başkanı olduğu "Pew Research Center"ın yaptığı bir araştırmanın bazı noktaları. Irak Savaşı'nın dünya kamuoyu tarafından nasıl algılandığını ortaya koyması bakımından son derece ilginç.

Bu çalışmadan çıkan en önemli sonuç şu: Irak Savaşı'ndan sonra dünya kamuoyu Amerika'ya daha az güveniyor. Amerika yalnızlığa itiliyor.

Pew'nun verilerine göre Türk kamuoyunun yüzde 83'ü Amerika hakkında 'olumsuz' düşünüyor. Geçen yıl yapılan araştırmada Amerika hakkında olumsuz düşünen Türkler'in oranı yüzde 55 idi.

Araştırmanın çarpıcı bir başka boyutu da NATO ülkelerinde kamuoyunun Amerika'ya bakış açısındaki değişim. NATO ülkelerinin kamuoyları Amerika ile "sıkı fiki" ilişkiden rahatsızlar. Güvenlik ve dış politika kararlarında Batı Avrupa'nın daha bağımsız davranması gerektiğini düşünüyorlar. Bu noktada, başı Fransız kamuoyu çekiyor. Güvenlik konularında Amerika'ya karşı daha mesafeli olunmasını isteyen Fransızlar'ın oranı yüzde 76. Türkler'in ve İspanyollar'ın oranı ise yüzde 62. İtalya'nın yüzde 61, Almanya ve İngiltere'nin ise 45.

Bu rakamlar aslında "güvensizliğin" istatistikleri. Amerikan yönetiminin Irak Savaşı'na karar verip yönetme biçimiyle ortaya çıkan büyük bir "güven bunalımı var" dünyada. Bu, Avrupa ülkelerinde Amerika'ya karşı duyulan "öfke" ile kendisini belli ediyor.

Endonezya, Ürdün, Fas, Pakistan ve Filistin'de ise "Bin Laden'in popülerliğinin artmasına" kadar varıyor.

Bu kadar nefret, öfke ve yalnızlığa mahkumiyet Washington'ın umrunda mı? Irak sonrası dünyada neler olacağını tahmin etmek açısından bu sorunun yanıtı çok önemli. Bu noktada şöyle bir gerçek şekilleniyor: Bugünkü Amerikan yönetimi Avrupa'yı Atlantik camiasının diğer yarısı olarak algılamıyor. Kendilerini de Batı'nın "hamisi" gibi de görmüyorlar. Avrupa'ya, özellikle Fransa'ya karşı belli bir kızgınlık içindeler. Ama aslında artık "Avrupa'yı önemsemiyorlar".

11 Eylül sonrasında Amerika kendisine "müttefik" aramıyor. Hele eski müttefiklerine karşı hiçbir vicdan borcu da duymuyor. Bundan sonra Amerika'nın dostu değil, felsefeci Pierre Manent'in dediği gibi "müşterisi" olmak önemli! Çünkü Amerika, dünyayı artık bu ilişki setinin mantığından görüyor.

Bu gelişmelerden yeni bir Avrupa doğar mı? Avrupa, savunduğu evrensel değerlerin liderliğini yapabilir mi? Avrupa'nın geleceğini de bu soruların yanıtı belirleyecek.

Zeynep Atikkan
(Akşam, 5 Haziran '03)

İmparatorun yeni macerası...

Konuya girmeden önce lütfen geçen hafta basına yansıyan şu haberlere bakar mısınız? İngiltere'de üst düzey bir istihbarat görevlisi BBC'ye, savaştan önce, hükümetin istihbarat örgütlerine, Irak raporlarının "seksapelin" arttırmaları yönünde baskı yaptığını ve kimi bilgileri "güvenlik örgütlerinin uyarısına rağmen rapora koyduğunu" açıkladı. *The Independent*'in aktardığına göre İngiltere Silahlı Kuwetler Bakanı Adam Ingram; "Blair'in, 'Saddam biyolojik ve kimyasal silahları 45 dakikada harekete geçirebilir' iddialarının, doğrulanmayan istihbarata dayandığını" itiraf etti. *The Times*: ABD'nin Irak'taki silah araştırma timinin bildirdiğine göre, savaşın ilk günü Saddam'ı öldürmek için roket atılan yerde, sığınmak, yeraltı kenti, hatta ceset bile yokmuş. Rumsfeld geçen hafta "Belki de Saddam kitle imha silahlarını savaştan önce imha etmişti" dedi. Diğer bir deyişle Saddam, BM'nin 1441 sayılı kararına uymuş olabilir. Wolfowitz de "Kitle imha silahları sorunu, kongre ve kamuoyunda savaşın meşruiyetini arttırmak için öne çıkan bürokratik bir gerekçeydi" diyerek durumu açıklığa kavuşturdu. Nihayet, *Washington Post*, müttefiklerin Irak'ta daha önce planlanandan da çok daha fazla, 250.000'in üstünde asker bulundurmaya karar verdiklerini bildirdi. Irak'ta sivil siyasi yönetime geçilmesinden de, zaten daha önce vazgeçilmişti.

Özetle, yine gazetelere göre, savaşın kararını daha geçen aralıkta alan Bush hükümeti; bürokratik, yani siyasi olmayan nedenlerle "Kitle İmha Silahları" sorununu ortaya attılar. Bunu desteklemek için de gerekli kanıtları ürettiler. Şimdi de büyük bir küstahlıkla, bu kanıtların gerekçelerinin zaten önemli olmadığını söylüyorlar. Ama, imparatorluk kurmak böyle bir şeydir.. salt güce dayanır.. meşruiyet, etik, verilen sözler, hatta insan hakları ve hayatı (geçen hafta *Financial Times*, teröre karşı savaşta "eldivenlerin çıkarıldığı", yani kurallardan vazgeçildiğini, işkencenin olağanlaştığını, 11 Eylül'den bu yana tutuklanan, 3000 El Kaide üyesinin kaderinin meçhul olduğunu yazdı) hiçbir anlam taşımaz, esas olan jeostratejik hedeflerdir. İmparator adayı; herkesi, kendini hiçbir ilkeye bağlı hissetmeden kullanır, Bush yönetiminin Tony Blair'i kullandığı gibi. İmparatorluk yoluna çıkmış bir güçle stratejik ittifak kurulamaz (İlginç bir çalışma: John Mearsheimer, *Tragedy of Great Power Politics*, W. V. Norton, New York 2002).

Yine o eski parça

Bunları hatırlatmak istedim çünkü, ABD hükümeti bir taraftan Türkiye üzerindeki baskıları arttırırken ("hatanızı kabul edin", "affederiz ama unutmayız" vb..) diğer taraftan, Irak "trajedisinde" ouverture müziği olarak çaldığı parçanın aynısını bu kez İran için çalmaya başladı.

Bush yönetimine göre İran kitle imha silahları üretiyor, teröristlere yataklık yapıyor, komşu ülkelerde istikrarı bozuyor. Bu bilgilerin kaynaklarından biri de son haftalarda, elektronik ortamda artan dedikoduymuş (chatter). Evet gözlerinizi inanmıyorsanız bir kez daha okuyun. ABD dedikoduya dayanarak İran'ı hedef gösteriyor? Rumsfeld İran'da rejim değişikliği politikasının resmen benimsenmesini istiyor (*Financial Times*, 29/05). Irak için de aynı gerekçeler ileri sürülmemiş miydi? Bu ouverture'un içinde bir leitmotif de vardı: Saddam diktatörlüğünden bunalmış Irak halkı, ABD yönetimine kucak açacak, hatta üzerinde Saddam'ın resmi olan Irak paralarını yakacak,

hemen dolar kullanmaya başlayacaktı. "Hayret bir şey"! Irak halkı hala kendi parasını kullanıyor ve doların değeri Irak parası karşısında yükselmüyor (*New Statesmen* 2/06). Ama ders alan, hatta aldırın kim?. Şimdi de İran halkının, yöneticilerinden nasıl hoşnutsuz olduğuna, rejimin bir vuruşta iskambil kağıdından şato gibi yıkılacağına dair bir hikaye anlatılıyor. Zaten bir yıldır, yeni muhafazakar yazarlar *Wall Street Journal*'da yazdıkları yazılarında, İran'da ABD yanlısı sokak gösterileri yapıldığını, hiçbir kanıtta dayandırmaya zahmet etmeden, ileri sürüyorlar. Şu sırada gelişmeleri Tahran'dan izleyen kimi yazarlarsa, ABD baskısının İran rejiminin şahinlerini güçlendirdiğini, reform yanlısı güçleri zayıflattığını bildiriyorlar (*The Observer* 1/06).

Demokrasi mücadelesi mi dediniz?

ABD İran'da kukla bir rejim kurmak, hatta belki de Şah'ın oğlunu geri getirmek istiyor olabilir, ama bugünkü iktidar, ABD kuklası bir rejimi deviren bir devrimin dinamikleri, çalkantıları içinde kurulmadı mı? İran halkı daha sonra, yine bir ABD kuklası olan Saddam rejiminin saldırısı karşısında bağımsızlığını korumak için dereler gibi kan akıtmadı mı? Son 10 yıldır İran halkı, muhalefetiyle Molla rejimini yavaş da olsa bir demokratikleşmek sürecine sokmadı mı?

Üstelik Rumsfeld, Bush bilmez ama, İran'da demokrasi hareketi, Hatemi'yle başlamadı. Kökleri Kajar Hanedanı'nın mutlak monarşisini meşruti monarşiye dönüştüren 1906 anayasa reformuna kadar gidiyor. Bu muhalefet Pehlevi Hanedanı'nı da sarstı 1953'te.. ancak, bir ABD-İngiltere destekli darbeyle bastırılabilirdi. Demokrasi hareketi 1960'larda yeniden baş verdi, ama bu kez da Şah tarafından kanla bastırıldı. Demokratik muhalefet 1976'da yeniden yükselmeye başladı. ABD kuklası Şah 1979'da bir halk hareketiyle devrildi. Ancak demokratik güçlerin ve solun çeşitli hataları yüzünden bu devrim iktidara Şii bürokrasisini taşıdı. Şii rejimi, demokratik muhalefeti, "Yoksullar Hareketi"ni, sendikaları kanla bastırdı. Ama, 1980'lerin başından bu yana bu Şii rejimi, kapitalizmin sınıf çelişkilerinin etkisiyle, toplumsal muhalefetin baskısıyla dışa açılmaya, toplum üzerindeki baskısını yumuşatmaya başladı. Bu toplumsal muhalefet, 1990'ların ikinci yarısında bugün reformcu denen laik demokratik eğilimli akımı yarattı. Bu hareket önce Hatemi liderliğinde birleşti, ama giderek Hatemi'nin aslında rejimin koruyucusu olduğunun ayırdına vararak bölünmeye, gerçekten laik, demokratik bir hatta oturmaya başladı. Özetle ABD'nin karşısında, uzun bir demokratik, anti-empyralist, ABD karşıtı geleneği olan bir toplumsal muhalefet var. Üstelik İran, Irak'tan çok daha kalabalık, büyük.. ekonomisi, toplumsal dokusu çok daha güçlü ve karmaşık; yönetici sınıfı etik ve tarihsel kökleri güçlü bir ideolojiye sahip bağımsız bir ülke.

Uluslararası ilişkilerin artık (ve yeniden) askeri güç dengelerinin prizmasından görünmeye başladığı; imparator adayının, küçük çaplı, kullanılabilir nükleer silahlar yapmaya giriştiği bir dünyada bunların ne önemi var diyebilirsiniz. Yarın ABD basıncı altında, çeşitli vaatlere kanarak İran toprağında bir macerayı göze alacak şaşkınlık olabilir diye düşünerek yazdık bunları. İmparatorun sofrasından atılanlarla geçinmeyi umanların nasıl bir şeyle karşı karşıya olduklarını görmelerine yardımcı olabilmek için...

Ergin Yıldızoğlu
(Cumhuriyet, 2 Haziran '03)

Mücadele Postası

Irak halkıyla dayanışma eylemi

Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu'nun çağrısıyla 1 Haziran günü saat 14:00'de ABD İstanbul Konsolosluğu'nun karşısında bulunan TÜYAP binası önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Eylemde koordinasyonun pankartı dışında HÖD ve İLPS de pankartlarıyla yer aldılar. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eylemde sık sık "Irak'ta işgale son!", "Kayıplar bulunsun, hesap sorulsun!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Kaybedenler kaybedecek!", "Katil ABD Ortadoğu'dan defol!" ve "Irak halkı yalnız değildir!" sloganları atıldı.

Okunan basın açıklamasında şu görüşlere yer verildi: "Irak'a atılan tonlarca bombaların altında binlerce Irak'lı kayboldu. Saddam döneminde ve ABD işgalinden beri kaybedilen binlerce insanı soruyoruz. Kaybedenleri biliyoruz. Kayıpların bulunmasını istiyoruz."

"Irak halkı işgalci orduları ülkesinde istemediğini defalarca ortaya koydu. Irak'ın hemen her şehrinde emperyalizme karşı gösteriler düzenlemekte. Mezhep ve milliyet farkı olmaksızın tüm Iraklılar birlikte karşı koymaya kararlı. Bu savaşın bitmediğini aslında yeni başladığını göstermekte. Irak halkı emperyalizmin planlarını bozacak güçtedir."

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Güçlü olmanın tek yolu, birleşmek ve birlikte hareket etmektir!

SSK'da çalışan bir işçiyim. İşe başlayalı 2.5 ay kadar oldu. Bu süre içinde gözlemlediğim olayları aktarmaya çalışacağım. Türkiye'de işlerin nasıl yürüdüğü, çıkar ilişkilerinin, ekonomik ve sosyal ilişkilerin hangi zemin üzerinde hayat bulduğunu gösteren iyi bir örnek SSK.

Belediye ve hükümetin değişmesiyle beraber buranın personeline de değişme olmakta. Sol bir potansiyele sahip olan SSK, AKP'nin hükümet olmasıyla birlikte taşeron şirketlere ihale yoluyla (kendi adamlarına) verilmekte ve daha önce çalışan işçiler işten çıkarılmakta. Kısa bir süredir burada çalışmama rağmen olaylar çok yoğun ve hızlı yaşanmakta. En son 5 doktorun sürgün edilmesi ve ardından mutfağın özelleştirilmesi bu olaylardan sadece ikisi.

Her geçen gün sınırlar daraltılmakta ve herkes ne zaman sıra bana gelecek kaygısı taşımakta, fakat kimsenin sesi çıkmamaktadır. Burada dikkati çeken durum ise, davranışları düşüncelerden çok ekonomik ilişkilerin ve kaygıların belirlediğidir. Yani sizin sosyal demokrat ya da ilerici olmanız haklarınızı aradığınızı veya koruduğunuzu göstermiyor. Aynı sınıfsal çıkarlara sahip olan işçiler aralarına fesat karıştırılarak birbirinden yalıtılmakta. İşçi-memur ayrımı, kadrolu, kadrosuz, personel ve taşeron olarak hepsi birbirinden yalıtılmakta. Kısacası böl, parçala, yönet!

Her yanı daraltan sermaye, emekçilere tam bir hücre yaşamı dayatmaktadır. Sizin hareket alanınızı sınırlamakta veya yok etmektedir. Tam bir sistem içinde çalışan

sermayenin oyunlarına alet olmamak bizim elimizde. Siz insanları düşünceleri, mezhepleri ve ırkları yönünden ayırıp onun üzerinden politika yaparsanız, sermayenin ekmeğine yağ sümüş olursunuz. Sermayenin mezhep ve ırkı yoktur. Onun sadece ekonomik kârı ve çıkarları vardır. Onlar nasıl ki kendi aralarında tam bir uyum içinde çalışıyorsa, yani sınıfsal birlik sağlıyorsa, biz de kendi sınıf politikalarımız üzerinden hareket etmeliyiz. Oysa hala geçmiş dönem politikalarımızı devam ettirmekteyiz. Bunu ortadan kaldırabilirsek sanırım birlikte hareket etmenin önündeki en büyük engellerden birini aşmış oluruz.

Kısacası hepimizin sorunu, kaygısı aynı. Biz kendi gerçekliğimizi görürsek çözüm yolunu da bulmuş oluruz. Bunu şöyle örneklendirebiliriz. Bir aile içinde anne, baba ve kardeşler farklı düşüncelere sahip olabilirler. Birinin inandığına diğerleri inanmayabilir. Dışarda farklı bir hayat yaşayabilirler, fakat hepsini kesen bir durum vardır. Aynı evde yaşamakta, aynı şeyleri yiyip içmektedirler. Yani ailelerin durumu kötü ise bu hepsi için geçerlidir. Ve birbirlerine karşı sorumlulukları vardır. Siz şunu diyebilir misiniz; senin düşüncen farklı, bu yüzden senin söz hakkın yok. Bunu demek aileyi birbirinden koparır ve birbirine düşman eder. Olaylara burdan bakmak ve değerlendirmek gerek. Aynı çıkarlar doğrultusunda birleşmek ve birlikte hareket etmek; güçlü olmanın tek yolu budur.

Bir sağlık işçisi/İstanbul

Malatya Kürecik Dayanışma Derneği'nin geleneksel pikniği yapıldı...

Malatya Kürecik Dayanışma Derneği'nin geleneksel pikniği 1 Haziran günü gerçekleştirildi. 1000'i aşkın Kürecikli'nin katıldığı piknik dernek başkanının konuşmasıyla başladı. Konuşmada; Kürecik'in bir direniş geleneğine sahip olduğu, ilk köy direnişlerinin burada gerçekleştiği, İbrahim Kaypakaya'nın geleneğine ve devrim mücadelesine sahip çıkmak gerektiği vurgulandı. Bir süredir çalışmalarını Sov-Der bünyesinde sürdüren Grup Nurhak, YÇKM'den Grup Yel, yerel sanatçılar ve halk oyunları ekipleriyle programa devam edildi.

Daha sonra Eşber Yağmurdereli bir konuşma yaptı. Yağmurdereli

konuşmasında işçi sınıfı, emekçiler, gençlik ve ezilen kesimlerin 15-16 Haziranlar'ı yaratılardan miras kalan mücadeleyi daha ileri taşıyacağını, gençlik kesimlerinde bu enerjinin var olduğunu, bir gün dünyayı emeği ile yaratılanların yöneteceğini, sonunda sosyalizmin kazanacağını söyledi.

Etkinlikte SY Kızıl Bayrak, YÇKM, EMEP, DEHAP ve ÖDP'nin mesajları okundu.

Komünistler olarak piknikte yayınlarımızın sergilendiği bir stand açtık. Elden gazete satışı yaptık, sohbet gerçekleştirdik. Özellikle gençliğin standı ilgisi oldukça yoğun oldu.

SY Kızıl Bayrak/Kartal

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101

KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,

* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937

* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

15-16 Haziran DireniŒi yol gösteriyor!

**Kölelik yasasını parçalamak,
zelleŒtirme saldırısını
durdurmak için mücadeleye!**